

ತರುಣ ಬರಹಗಾರರಿಗಾಗಿ

ಸ್ವನ್

ಜೂನಿಯರ್ ಪೆನ್

ಉತ್ತಮ ಪರಿಶೀಲಕಗಾಗಿ

ಸ್ವನ್ ಡಿಲಕ್ಸ್ ಕಾಯ್ದಿದ
ಬರೆಯಿರಿ

ಸ್ವನ್ (ಇಂಡಿಯಾ)
ಪೈಪೇಟ್ ಲಿಮಿಟೆಡ್
ಮುಂಬಯಿ - ನವ ದಿಲ್ಲಿ

heros' SI-142 B KAN

ಚಂದಮಾಮಾ

(ನೂರ್ಚರ್-124) ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಅಮರವಾಣಿ	...	೭	ದೇವರ ಸೊತ್ತು	...	೩೪
ಕಾಕೋಲೂಕೇಯ	...	೭	ಗರ್ವ ಕರಗಿತು	...	೩೮
ಮಾಯಾಸರೋವರ	...	೧೧	ತಿರುಗಿ ಬರುವ ವರಗಳು	...	೪೦
ಬಿಕಾರಿ ಯೋಗಿ	...	೧೯	ಉತ್ತಮ ಮಾರ್ಗ	...	೪೨
ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ	...	೨೪	ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರ	...	೪೫
ಕಳೆಯ ಕೂಲಿ	...	೨೫	ಜೋಯಿಸನ ಅದ್ಭುತ	...	೪೭
ಸಾಂಗತ್ಯ ಪ್ರಭಾವ	...	೩೦	ವೀರ ಹನುಮಾನ್	...	೫೦
ಲಂಚವೆಂದರೆ ಅದೇ	...	೩೩	ಬೇಕಾದಾಗಿನ ಬಹುಮಾನ	...	೫೯

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಪಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಕೈಲಾಸ ಮಂದಿ ಧೂತೂರು ಪಾನರಜನರನ್ನು ವಶಪಡಿಸಲು
ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಮಾಯೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ವೇಷ
ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಮೋಸಹೋಗುವ ಜನರೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ.
ಆದರೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಮೋಸಪಡಿಸಲು
ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಪಾಮರರಲ್ಲ. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿ
ವಂತನಿಂದ ಅವರ ವೇಷ ಬಯಲಾಗುವವರೆಗೆ ಲಾಭ ಸಂಪಾದಿ
ಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ "ಜೋಯಿಸನ ಅದ್ಭುತ"
ಎಂಬ ಕಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, "ದಿಶಾರಿಯೋಗಿ" ಎಂಬ ಬೇತಾಳ ಕಥೆ
ಯಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವೇನಿಲ್ಲದೆಯೇ ದೈವಿಕಶಕ್ತಿಗಳಿರುವಂತೆ
ಜನರಿಗೆ ನಂಬಿಗೆಯಾಗಿ ಲಾಭಪಡೆಯುವ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೂ,
ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾನೆ—ಇನ್ನೊಬ್ಬ. ಇಂಥ ಇಬ್ಬಗೆಯವರೂ
ಇದ್ದಾರೆ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ.

ಸಂಪುಟ : ೬೦

ಮಾರ್ಚ್ '೭೮

ಸಂಚಿಕೆ : ೩

ದಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೦-೨೫ :: ಪಾರ್ಸಿಳಿ ಚಂದಾ ರೂ. ೦೫-೦೦

ಅಮರವಾಣಿ

ನಹ್ಯತೋ ಧರ್ಮಚರಣಂ
ಕಿಂಚಿದಸ್ತಿ ಮಹತ್ತರಮ್
ಯಥಾ ಪಿತರಿ ಶುಕ್ರಾಷಾ
ತಸ್ಯ ವಾ ಪಚನಕ್ರಿಯಾ

೧.

ತಂದೆಯ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದು, ತಂದೆಯ ಮಾತು ಪಾಲಿಸುವುದು ದೊಡ್ಡ ಧರ್ಮವಾಗಿದೆ.

ಆಸ್ಥಾಕಂ ಚ ಕುಲೇ ಪೂರ್ವಂ
ಸಗರಸ್ಯಾಜ್ಞಯಾ ಕಿತುಃ
ಖನರ್ಭಿಸ್ಸಾಗರೈರ್ಭೂಮಿ
ಮವಾಪ್ತಸ್ತುಮಹಾನ್ವಧಃ

೨.

ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸೂರ್ಯವಂಶದಲ್ಲಿ ಸಗರನ ಆಜ್ಞಾನುಸಾರವಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅಗೆದು ಅವನ ಮಕ್ಕಳು ಸತ್ತರು.

ಜಮದಗ್ನೇನ ರಾಮೇಣ
ರೇಣುಕಾಜನನೀ ಸ್ವಯಂ
ಕೃತ್ತಾ ಪರಶುನಾರಣ್ಯೇ
ಪಿತುರ್ಮಚನ ಕಾರಿಣಾ

೩.

ಜಮದಗ್ನಿಯ ಮಗ ಪರಶುರಾಮನು ತಂದೆಯ ಮಾತನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಶಾಯಿಯಾದ ರೇಣುಕೆಯನ್ನು ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಕೊಂದನು.

ಕೊಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು

೫೬

ಅರಿಮದನನ ಗೂಗೆ ಪ್ರಾಕಾರ ಕರ್ಣವನ್ನು ನೋಡಿ
"ನಿನ್ನ ಅಧಿಪ್ರಾಯವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

"ಪ್ರಭೂ, ಈ ಕಾಗೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಾರದು.
ಇದನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದರೆ, ಇದು ನಮಗೆ ಆವೃತ್ತಿ
ಮಾಡಿ ಸಲಹಾದಾರಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ನಿನ್ನ
ಮಿತ್ರನನ್ನು ಎಂದಿಗಾದರೂ ಶತ್ರುವಾಗಬಹುದೆಂಬ
ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದೂ, ಶತ್ರುವನ್ನು ಎಂದಾ
ದರೂ ಮಿತ್ರನಾಗುವನೆಂದು ನೋಡುವುದೂ ರಾಜ
ನೀತಿಯಾಗಿದೆ. ರಾಜನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಒಂದೇ
ವಿಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ವಿರುದ್ಧ
ವಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜಕುಮಾರನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾವು
ಎಂಬ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಲಿಯಬೇಕಾದ ಪಾಠ ಇದೇ
ತಾನೇ?" ಎಂದಿತು ಪ್ರಾಕಾರಕರ್ಣ.

"ಅದೇನು ಕಥೆ?" ಎಂದು ಅರಿಮದನನವು
ಕೇಳಲು, ಪ್ರಾಕಾರಕರ್ಣವು ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿತು:

ಒಂದಾನೊಂದು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ದೇವಶಕ್ತಿ ಎಂಬ
ರಾಜನು ವಾಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ವಿಕಪ್ಪತ್ರನೇ
ಯಂವರಾಜ.

ಆದರೆ ಅವನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಾವು ಸೇರಿ
ಕೊಂದುದರಿಂದ ಅವನು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಕೊರಗಿಕೊರಗಿ
ತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಏನು ಸಿದ್ಧರೂ ಪಿಪ್ಪಳವನ್ನೂ
ಸಹಾ ಆ ಹಾವೇ ತಿಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದಿತ್ತು.
ವೈದ್ಯರಿಂದ ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಹೋಯಿತು.
ದೇವಶಕ್ತಿ ತುಂಬ ಮಿನ್ನನಾಗಿ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
ತನ್ನ ಮಗನ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗಿರುವ ಹಾವನ್ನು
ತೊಲಗಿಸುವಂತೆ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.
ದೇವರೂ ಕರುಣಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಹಿತಚಿಂತಕರಾದ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಲಹೆ
ಯಂತೆ ಹೇಗೋ ಉಪಾಯದಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ
ಹೊರದೇಶದ ಒಬ್ಬಳು ರಾಜಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ
ಮದುವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು.

ಈ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತೆಯಾಗಿ
ದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ, ತನ್ನ ಗಂಡ ಒಂದು ಹುತ್ತದ
ಮೇಲೆ ತಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಲಗಿ ನಿಧ್ರೆ ಮಾಡು
ತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಳು.

ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾವಿನಿಂದಲೇ ಅವನ ಬುದ್ಧಿ ಹಾಗೆ ಹೋಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಊಹಿಸಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗ ರಾಜಕುಮಾರನ ಬಾಯಿ ಯಿಂದ ಹಾವು ಇಳಿಸಿ ನೋಡುತಿತ್ತು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹುತ್ತ ದೊಳಗಿನ ಹಾವು ಕೂಡಾ ತಲೆ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿತು. ಅವೆರಡೂ ಏನೋ ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿದುವು. ಹುತ್ತದೊಳಗಿನ ಹಾವು, ರಾಜಕುಮಾರನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಾವಿನೊಂದಿಗೆ, "ಏನೇ, ನನ್ನ ಮೋಡಿ ಗೇಲಿಯಾ ಮಾಡ್ತೀ? ಸುಂದರರಾಜಕುಮಾರನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಸಂತೋಷ? ರಾಜಧೋಗಿ ವಡೆಯುಕ್ತಿಯವ ಜಂಬವೋ?" ಎಂದಿತು.

"ಹೋಗೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮನವಳೆ! ನನ್ನ ಹುತ್ತದೊಳಗೆ ನಿಧಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆಂಬ ಜಂಬ ನಿನಗೆ! ಅದನ್ನು ಮಾರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು? ಒಂದಿಷ್ಟು ಕುದುಕುದಿ ನೀರು ಹುತ್ತಕ್ಕೆ ಹೊಯ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನ

ಜಂಬ ಗೋವಿಂದಾ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಾವು ಕಿಸಕಿಸನೆ ನಕ್ಕಿತು.

"ನೀನು ಮಾತ್ರ ಏನಂತೆ? ಕರಿಸ್ತಾಸಿವೆ, ಮೇಣ ಸಿನಕಾಯಿ, ಓಮಕಪಾಯಿ ಮಾಡಿ ಕುಡಿದಾ ಅಂತ್ರಿ ನಿನ್ನ ಗತಿಯೂ ಗೋವಿಂದಾ! ಯಾವ ವೈದ್ಯನಿ ಗಾದರೂ ಈ ಉಪಾಯ ತಟ್ಟದೆ ಬಿಡುತ್ತೆ ಅಂದು ಕೊಂಡಿಯಾ? ನೋಡುತ್ತಾ ಇರು." ಎಂದಿತು ಹುತ್ತದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾವು.

ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಈ ಸಂಭಾಷಣೆ ಕೇಳಿದ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿ, ಹುತ್ತದ ಹಾವು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಕಪಾಯ ಮಾಡಿ ಗಂಡನಿಗೆ ಕುಡಿಸಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗಿನ ಹಾವು ಸಾಯುತ್ತಾ ಹೊರಬಿದ್ದು ಸತ್ತಿತು. ಅದರಿಂದ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಆರೋಗ್ಯವೂ ಕಳೆಯಿತು.

ಆಮೇಲೆ ಅವಳು ಹುತ್ತಕ್ಕೆ ಕುದಿಯುವ ನೀರನ್ನು ಸುರಿದು ಹಾವನ್ನು ಕೊಂದು ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ನಿಧಿ ಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆಯಿಸಿದಳು. ಒಗೆ ಹಾವುಗಳು ತಕ್ಕುವಾದರೂ ಬೇಕಾದ ಉಪಾಯ ಅವುಗಳಿಂದಲೇ ದೊರೆಯುತ್ತಲ್ಲ?

ಅರಿಮಾರ್ಗನ ಗೂಗೆ ತನ್ನ ಐದು ಮಂದಿ ಮಂತ್ರಿ ಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೂ ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆ ಯವರ ಆರೋಚನೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿತು. ತನ್ನ ಆರೋಚನೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಕ್ತಾಕ್ಷಿ, "ಹೋದರೇ, ನೀವುಗಳು ನಿಮ್ಮ ಆರೋ ಚನೆಯಿಂದ ರಾಜನಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಿದಂತೆಯೇ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮೂಲಕ ರಾಜನು ಹಿಂದೆ ಹಂಡತಿಯನ್ನು ಪರಿಣಿಸಿದ ಬಡಗಿಯ ಹಾಗೆ ಮೋಸ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು" ಎಂದಿತು.

"ಯಾವ ಬಡಗಿ? ಏನು ಕಥೆ?" ಎಂದು ಅರಿ ಮಾರ್ಗನವೂ ಇತರ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಕೇಳಿದುವು.

ಆ ಬಡಗಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿತು :
 ಆ ಬಡಗಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಹೆಂಡತಿಯಿದ್ದಳು. ಅವಳು
 ಒಳ್ಳೆಯವಳಲ್ಲವೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.
 ಆದರೆ ಆ ಬಡಗಿಯ ಕಿವಿಗೂ ಬಿದ್ದಿತು. ಬಹಳಸಾರಿ
 ಬಡಗಿ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಅವಳನ್ನು
 ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ "ನಾನು
 ಒಳ್ಳೆ ದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲವು ದಿನ
 ಗಲದರಗೆ ಬರಲಾರೆ" ಎಂದನು. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ
 ಕಳಸ ಜೀವ ಹುಳ್ಳುಹುಳ್ಳಿಗೆ ಎಂಬಂತೆ ಅವಳು
 ಸಂದೇಹ ಪಟ್ಟರೂ ಗಂಡನಿಗೆ ಬಗೆಬಗೆಯ ತಿಂಡಿ
 ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಳು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬಡಗಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು
 ಹೋದನು. ಆಮೇಲೆ ಹೆಂಡತಿ ದೇವದತ್ತನೆಂಬ
 ತೆರುಮನೆಯ ಒಬ್ಬ ಗೆಳೆಯನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ,
 ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ಇರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ರಾತ್ರಿ ಭಯ
 ವಾಗುವುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರಲು
 ಹೇಳಿದಳು.

ಬಡಗಿ ಹಗಲಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ತಿರುಗಿ ಕತ್ತಲಾದ
 ಮೇಲೆ ಮನೆಯ ಹಿಂದಿನ ಬದಿಯಿಂದಾಗಿ ಒಂದು,
 ಹೆಂಡತಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು, ಮಂಚದ
 ಕೆಳಗೆ ಆಡಗಿದನು. ಅವಳು ಆ ಗೆಳೆಯನಿಗಾಗಿ

ಆ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿ, ಕುಳಿತು ಸರಿ ಮಾಡು
 ವಾಗ, ಮಂಚದಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಂಡನ ಗುಟ್ಟು
 ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆಗಲೇ ದೇವದತ್ತನೂ ಬಂದ.

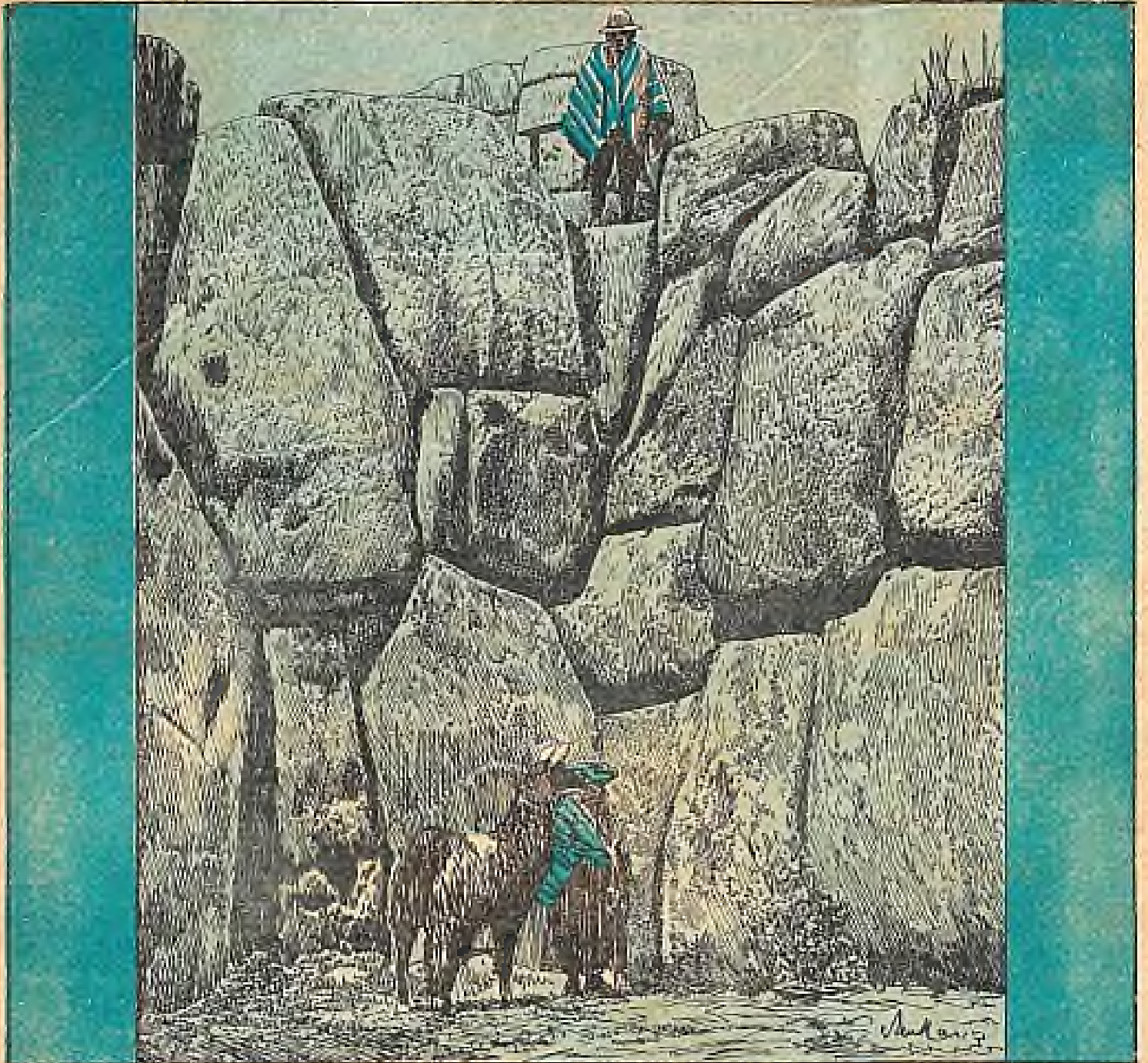
ಕೂಡಲೇ ಅವಳು, "ಒನ್ನಿ, ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ,
 ಮಹಾ ಪತಿವ್ರತೆಯರಿಗೆ ಒಳ್ಳೇದೂ ಅಂತ ನಾನು
 ದಿನಾ ಕಾಳಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈದಿನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ
 ದೇವಿ, ನನ್ನ ಗಂಡ ಆರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ತೀರಿಹೋಗುತ್ತಾ
 ನೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದರೆ ಯಾವನ ಪಾದ
 ದಲ್ಲಾದರೂ ನನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಕಣ್ಣಿಗೊತ್ತಿ
 ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೇ ಗಂಡನಿಲ್ಲ
 ದಿರುವಾಗ ಬರಲು ಹೇಳಿದೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೊಗಸೆ
 ಯಲ್ಲಿಷ್ಟು ನೀರು ಹಾಕಿ, 'ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ
 ಪತಿಯೇ ಮುಖ್ಯ!' ಎಂದು ಅವನ ಪಾದಕ್ಕೆ ನೀರು
 ಬಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣಿಗೊತ್ತಿಕೊಂಡು, ಕಣ್ಣು ಸನ್ನ ಮಾಡಿ
 "ಇನ್ನು ಹೋಗಿ. ನಿಮಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಹಾಗಾ
 ಯಿತು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಯೂ
 ಬಿಟ್ಟಳು. ಅವನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಪಿಳಿಪಿಳಿ ನೋಡಿ
 ಮಾತಾಡದೆ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಅದನ್ನು ನಂಬಿದ ಬಡಗಿ ಬೆಳತನಕ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದು,
 ಆಮೇಲೆ ಕಳ್ಳನಂತೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಊರಿಂದ
 ಬಂದವನಂತೆ ಬಂದನು. ಅವನ ಸಂದೇಹ ಅಳಿದು
 ಹೋಯಿತು.

೧೯೪. ಅನಾಗರಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ

ದಕ್ಷಿಣ ಅಮೆರಿಕಾದ, ಪೆರೂವಿನಲ್ಲಿ ಕುಜ್ಕೋದ ಮೇಲುಗಡೆ ಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಅದಿವಾಸಿಗಳು ವಿಸ್ಮಯಕರವಾದ ದುರ್ಗ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಪ್ರಾಕಾರದ ಕಲ್ಲುಗಳು ಕೆಲವು ೧೫ ರಿಂದ ೨೦ ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ಎತ್ತರವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಗಟ್ಟಿನಹಚ್ಚಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಕಲ್ಲುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಚಾಕು "ಬ್ಲೇಡು" ಕೂಡಾ ತೂರದು. ಇದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದವರು ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಅರಿಯರೂ. ಹುರಿಹಗ್ಗ ಮತ್ತೂ ಕಲ್ಲಿನ ಉಪಕರಣಗಳಂತಹ ಅನಾಗರಿಕ ಸಾಧನಗಳನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಬಿಪಾರಿಯಾಗಿ

ತನ್ನ ಬಿದ್ದು ಗಟ್ಟಿಯೋ ಬೇತಾಳದ ಬಿದ್ದು ಗಟ್ಟಿಯೋ ನೋಡದೆ ಬಿಡಲಾರೆನೆಂಬ ಹಟದಿಂದ ರಾಜಾ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಮತ್ತು ಮರದಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶವವನ್ನು ಕೆಳಗಿಸಿ ತನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಎಂದಿನಂತೆ ಮರೆಯಾಗಿ ಸ್ಮಶಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಶವದೊಳಗಿರುವ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಎಲೈ ರಾಜನೇ, ನಿನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವು ಎಷ್ಟುಸಾರಿ ವಿಫಲವಾದರೂ ನೀನು ಮತ್ತು ಮತ್ತು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಬುದ್ಧಿ ಯಾವ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುತ್ತದೋ ಹೇಳಲಾಗದು. ಅದೃಷ್ಟವು ಅಂದಣವೇರಿಸಿದರೂ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಾಡುದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೋದವರಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ಧನಗುಪ್ತನೆಂಬವನ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯ ಪ್ರಮು ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆ" ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿತು:

ಧನಗುಪ್ತನು ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನ ಮಗನು. ತಂದೆಯ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಅವನೇ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿ.

ಬೆತ್ಯಾಳಕಥೆಗಳು?

ಅವನಿಗೆ ಭೋಗಗಳ ಮೇಲೆಯೂ, ಭಾಗ್ಯದ ಮೇಲೆಯೂ ಸಮಾನವಾದ ಪ್ರೀತಿಯಿದ್ದಿತು. ಎರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಕೊಡತೆ ಇರಬಾರದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ವ್ಯಾಮರ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗ್ಯವು ಬರುವುದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಬಂದ ಭೋಗಗಳನ್ನು ಅಸಭವೆನಿಸು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೇನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಜೂಜಿನ ನೆನಪು ಬಂತು. ಜೂಜಾಟದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು. ಕಾಲವೂ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಉತ್ಸಾಹವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಭ್ರಮೆ ಪಟ್ಟು ಧನಗುಪ್ತನು ಜೂಜಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದನು. ಅದೊಂದು ಚಟವಾಗಿ, ಬಹುಬೇಗದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಬಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಬೀದಿಗಿಳಿದನು.

ಈ ಅಘಾತದಿಂದ ಧನಗುಪ್ತನಿಗೆ ಜೀವನದ ಮೇಲೆಯೇ ಅಸಹ್ಯ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆದುದರಿಂದ

ಅವನು ಜೀವದ ಆಸೆ ಬಿಟ್ಟು, ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡದೆ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿವಾಸ ವರ್ಷದೊಳಗೊಂಡನು. ಯಾವ ಸಂಸ್ಕಾರವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಗಡ್ಡ ಮೊಸೆಗಳು ಬೆರೆದು ತಲೆ ಕೂದಲು ಏಡೆಗಟ್ಟಿ, ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಕೊಳೆತುಂಬಿ ಹುಚ್ಚನ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾದನು.

ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಧನಗುಪ್ತನಿರುವ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಬೇಡರ ಹಳ್ಳಿ ಇದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಅನಾಗರಿಕರಾದ ಬೇಡಕುಲದವರು ವಾಸ ವಾಗಿದ್ದರು. ಆ ವರ್ಷ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಳೆಬೀಳದೆ ಹೋದುದರಿಂದ ಬೇಡರು ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಅಗತ್ಯ ಗಳಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಡುತ್ತ, ದೂರದೂರ ತಿರುಗಿ ಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು.

ಆ ವಿಧವಾಗಿ ದೂರ ಬಂದಿದ್ದ ಕೆಲಮಂದಿ ಬೇಡರು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಧನಗುಪ್ತನನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಉದ್ಬುಧವಾದ ಗಡ್ಡ ಮೊಸೆಗಳಿಂದ, ಯಾವುದೊಂದು ಆಯುಧವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಒಬ್ಬನಾಗಿ ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳಿಗಿರುವ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂವಾಗಿರುವ ಧನಗುಪ್ತನು ಮಹಾಶಕ್ತಿ ಸಂಪನ್ನನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವರು ಅವನ ಮೇಲೆ ಭಯ ಭಕ್ತಿ ಭಾವವುಳ್ಳವರಾಗಿ, ಹಣ್ಣು, ಜೇನು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟು ಅವನ ಕಾಲಬುಡದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದು "ದಯಮಾಡಬೇಕು ಮಹಾನುಭಾವರೇ! ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು.

"ನಿಮಗೆನುಬೇಕು?" ಎಂದು ಧನಗುಪ್ತನು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ದಯಮಾಡಿ ನೀವು ನಮ್ಮ ಕೇರಿಗೆ ವಾದ ಬೆಳೆ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಿಮಗೆ ವಿನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗದಂತೆ ನಾವು ಕೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನೀವು ನಮ್ಮ ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ದ್ದರೆ ನಮಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾದೀತು. ದಯಮಾಡಬೇಕು"

ಎಂದರು ಬೇಡರು ವಿನಯದಿಂದ ಬಗ್ಗಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ. ಧನಗುಪ್ತನು ಮರುವಾತಾಡದೆ ಎದ್ದು ಅವರ ಕೀರಿಗೆ ಹೋದನು. ಅವನು ಅವರ ಕೀರಿಗೆ ಸಮೀಪಿಸುವಾಗಲೇ ಮೋಡ ಕವಿರು ಮಳೆಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ, ಜಡಿಮಳೆಯೇ ಸುರಿಯಿತು.

ಅದರಿಂದ ಬೇಡರಿಗೆ ಧನಗುಪ್ತನ ಮಹತ್ವದಲ್ಲಿ ನಂಬುಗೆ ದೃಢವಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಬೇಡರ ಬೇವನವು ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಮಳೆ ಬಂದುದೇ ಅದರೂ, ತಮ್ಮ ಸುಖಾಗಮನಕ್ಕೆ ಧನಗುಪ್ತನ ಮಹಿಮೆಯೇ ಕಾರಣ ಎಂದು ಬೇಡರು ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಅವರೆಲ್ಲ ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿ ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ದೇಶದ ರಾಜನಿಗೆ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬೇಡರು ನೋಡಿಸಿದ ಬಹಳವಾಗಿ ವಿಜೃಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೊಂದೂ, ಅವರಿಂದ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅನಾಯವಾಗುವಂತಿದೆಯೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರನ್ನು

ಅಡಗಿಸಲು ರಾಜನು ಸೇನೆಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ತಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮನಿದ್ದಾನೆಂಬ ಧೈರ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇಡರು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆದರದೆ ಸಾಹಸದಿಂದ ಹೋರಾಡಿ ರಾಜನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸಾಯಬಡೆದು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಕಾಡಾಡೀ ದೇಶವಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳು ಹೇಗೆ ಬಂದುವೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಗೊಢ್ಘಾಟಾರನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆ ಗೊಢ್ಘಾಟಾರರು ರಹಸ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬೇಡರು ಧನಗುಪ್ತನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ವೃತ್ತ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು.

ಗೊಢ್ಘಾಟಾರರು ಆ ಮಾತನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ರಾಜನು ಕೂಡಾ ಧನಗುಪ್ತನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮಹತ್ವವಿರುವುದೆಂದು ನಂಬಿದನು. ಅಂತಹ ಮಹಾತ್ಮನಿಂದ ಬೇಡರು ಲಾಭ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತಾವು ಲಾಭ ಪಡೆಯುವುದೇ ಉಚಿತ

ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅನುಭವಾನಂದಸ್ವಾಮಿಯ ಮಹಿಮೆಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ರೋಗವು ವಾಸಿಯಾಯಿತೆಂದು ಬಲವಾಗಿ ನಂಬಿದನು.

ರಾಜನು ಅನುಭವಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟನು. ರಾಜನ ಹಾಗೆಯೇ ಅಶ್ವರೂಪ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ಅನುಭವಾನಂದ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಪರಮ ಭಕ್ತರಾದರು.

ಸ್ವಾಮಿ ತೀರಾ ಮಿತಿಭಾಷಿ. ಅದೃಷ್ಟವೂ ಬೆಂಬಲಕ್ಕಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಾಕತಾಳೀಯವಾಗಿ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳು ಒಪ್ಪಳವಾಗಿ ನಿಜವಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆದುದರಿಂದ ಆತನ ವಾಕ್‌ಶುದ್ಧಿಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ನಂಬುಗೆಯುಂಟಾಯಿತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಅನುಭವಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ತಾನು ಪರರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ದಂಡಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಡುವನೆಂದೂ, ತನಗೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ವಿಜಯವಾಗುವಂತೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ರಾಜನು ದಂಡಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವ ದೇಶದ ಹೆಸರನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು.

ಅದು ಧನಗುಪ್ತನ ದೇಶವೇ. ಆದರೂ ಅನುಭವಾನಂದನು ಕೂಡಲೇ "ವಿಜಯಾಭವ!" ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೇಶದ ರಾಜನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲುವ ಅವಕಾಶ ಎಷ್ಟೆಂದೂ ಧನಗುಪ್ತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

ಅವನು ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆಯೇ ರಾಜನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ವಿಜಯೋತ್ಸವ ನಡೆಸಿದನು. ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಅನುಭವಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಧಾರಿ ಪೂಜೆ ಉಪಚಾರ ಸನ್ಮಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಆತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅನುಭವಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಯು

ವೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಬೇಡರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಧನಗುಪ್ತನಿಗೆ ಅಪ್ಪಾನ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಕಾಡಾದೀ ಬೇಡರ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಸುಖವಾಗಿರುವಾಗ, ರಾಜನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಧರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿರತೊಂದು ಧನಗುಪ್ತನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಬೇಡರಿಗೆ ಕಳಿಯದಂತೆ ಅರಣ್ಯದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಸೇರಿದನು.

ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಮಾಡಿ ಉಪಚರಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಹೆಸರೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಅನುಭವಾನಂದ" ಎಂದನು ಧನಗುಪ್ತ. ಈ ಸಾರಿಯೂ ವಿಚಿತ್ರವೇ ನಡೆಯಿತು. ಅನುಭವಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿ ರಾಜನ ಅರಮನೆಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ ಕೂಡಲೇ, ರಾಜನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೀಲುಮಾತದ ನೋವು ಗುಣವಾಗುತ್ತ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಮಾಯವಾಯಿತು. ರಾಜನು ವೈದ್ಯರನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದರೂ, ಅವನು

ಆಶ್ರಮವು ಬಾಲಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅನುಭವಾಸಂದನು ಎಲ್ಲಿ ಹೋದ ಏನಾದನೊಬ್ಬರು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಎಂದೂ ಯಾರೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ. "ಎಲೈ ಮಹಾರಾಜನೆ! ಈಗ ಹೇಳು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇಡರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೂ ಧನಗುಪ್ತನ ಅದೃಷ್ಟ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು. ದಶೆ ಬದಲಾಯಿತು, ಅವನಿಗೆ ಜೀವಿತದ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾದ ವಿರಕ್ತಿ ಕೂಡಾ ತಗ್ಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂದು ಅರಮನೆಗೂ ಬಂದನು. ಅವನೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದಂತೆಯೇ ತೋರಿತು. ಅಂತಹವನು ತಾನು ಉಚ್ಚ ದಶೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸುಖವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನೇ? ತನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅವಜಯವಾಯಿತೆಂದು ತನ್ನ ಸಂತೋಷದ ಜೀವಿತವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದನೆ? ಅಥವಾ ತನ್ನ ದೇಶವನ್ನು ಜಯಿಸಿದವನಿಂದ ಗೌರವ ಪಡೆಯಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಹೋದನೆ? ಈ ಸಂದೇಹಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದು ಕೂಡಾ ಹೇಳದೆಯೇ ಮೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆಯೊಡೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿ!" ಎಂದಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೆಂದನು "ತನ್ನ ದೇಶವು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಮೊದಲೇ ಧನಗುಪ್ತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ನಂಬಿಗೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ವಿಜಯವಾಗಲೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಮಹಿಮೆಯಾದರೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಜೂಜಾಟದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸೋತು ಬಿಳಾರಿ ಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದದ ಮಾತಿನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ದೇಶವು ಶತ್ರುಗಳ ವಾಲಾಯಿತೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಾಯಿತು. ಕೀರ್ತಿಯ ಭಾರವನ್ನು ಅವಕೀರ್ತಿಯ ಭಾರದಂತೆ ಅವನಿಂದ ತಾಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಂದು ಅವಾಯದ ಭಯವೇನೆಂದರೆ ಯಾವ ಮಹತ್ವಾ ಇಲ್ಲದ ತನ್ನ ದಶೆ ಯಾವ ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ತಿರುಗಿ ತಾನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಬಯಲಾಗಲೂ ಬಹುದು. ಆಮೇಲೆ ಕಸಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡೆಯಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ಥಾವಿರ ಜೀವನವು ಅವನಾಗಿ ಬಯಸಿ ಪಡೆದು ಕೊಂಡುದೂ ಅಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಅವನು ಪತ್ತೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನನ ಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೆ ಬೇತಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡತೊಡಗಿತು.

ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ

ಹೊಳೆಯ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನ ಮನೆನಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನವಾಯಿತು. ಅವನ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ವರಹದಷ್ಟು ಸೊತ್ತು ಹೋಯಿತು. ಮೊದಲೇ ಪರಮ ಪಿಣುಗನಾದ ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವೆಂದರೆ, ಎದೆ ನೊಂದು ಹೋಗುವಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಅವನು ರಾಜನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತೀರ್ಪಾದಿ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ದಿನಗಳಿಗಿಂತ ವರ್ತಕನಿಗೆ ಮನೋವ್ಯಾಧಿ ಹಿಡಿಯಿತು.

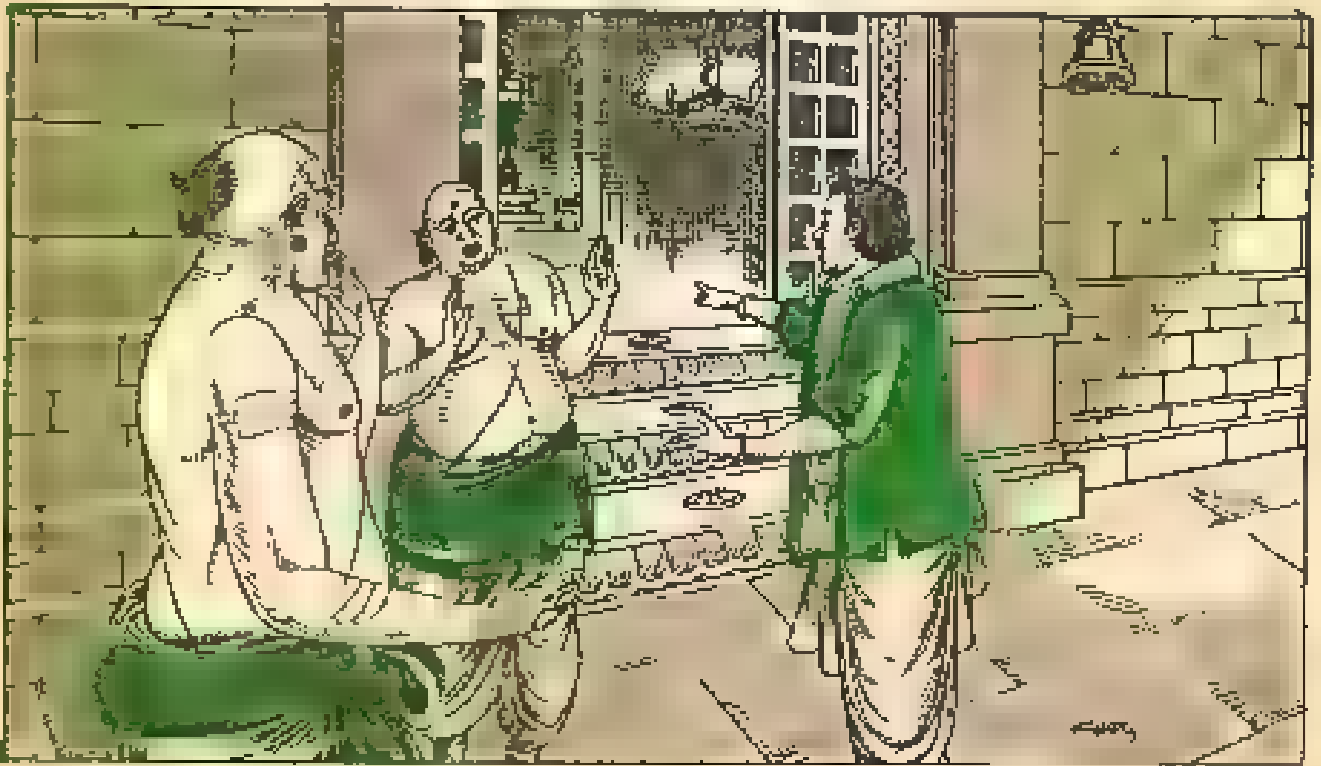
ಅವನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಗರದೊಳಗಿನ ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ದೇವರೊಂದಿಗೆ, "ದೇವಾ, ಪ್ರಾಮಾ ಪೌರ್ಣಮಿ ದಿನದೊಳಗೆ ಹೋದ ಸೊತ್ತು, ದೊರಕಿದರೆ ಅದೇದಿನ ನಿನಗೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ವರಹಾ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಗುಪ್ತಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

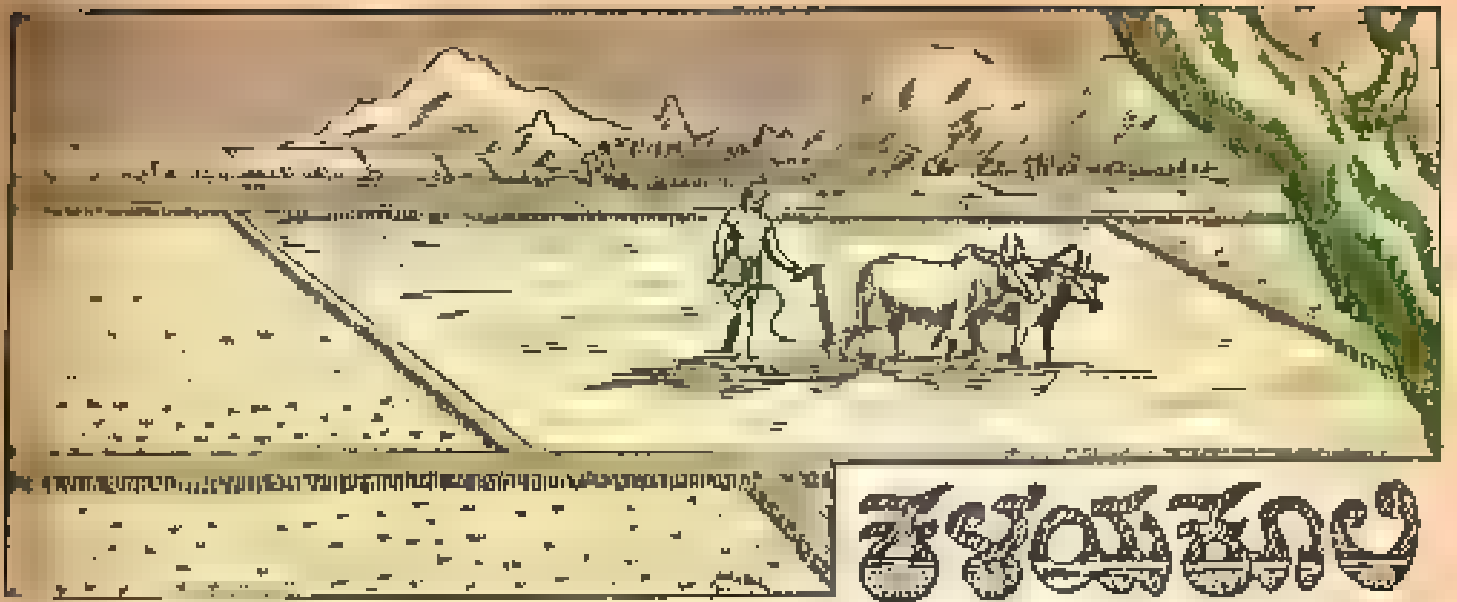
ಹತ್ತು ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜನರು "ಇವನಿಗೆ ತುಚ್ಛತನೋ" ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಕೆಂದರೆ ಮೋದವರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರವೇ.

ಇಪ್ಪರಲ್ಲಿ ರಾಜಭಟರ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದಲೇ, ವರ್ತಕನ ಅದೃಷ್ಟದಿಂದಲೇ ಕಳ್ಳರು ಸಿಕ್ಕಿದರು. ವರ್ತಕನ ಕಳವಾದ ಸೊತ್ತು ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಪ್ರಾಮಾ ಪೌರ್ಣಮಿ ಬಂತು. ವರ್ತಕನು ಯಾವ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೂ ಪರಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಚಾರ್ಜ್ವಾ ಸೇರಿ ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

"ಹೌದು, ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹರಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಬಹುದು. ಯಾವ ದೇವಾಲಯದ ದೇವರ ದಯದಿಂದ ಕಳವಾದ ಸೊತ್ತು ಸಿಕ್ಕಿತು ಎಂದು ಗಿಡ್ಡಾಗುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ?" ಎಂದ ವರ್ತಕ.

ಕಳೆಯತುಲಿ

ಹೊರಗೆ ಬಗ್ಗುವವರು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಯ್ಯನೊಬ್ಬ ಕೃಷಕನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನಿರುವ ಎರಡು ಎಕರೆ ಹೊಲಗಳನ್ನು ಸ್ವಂತ ಉಳುಮೆಮಾಡಿ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ತಾನೇ ಕಷ್ಟವೆತ್ತು ಕುಡಿಯುವನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಿ ಕೊಡುವನೇ ಹೊರತು, ಕೈಬಾಚಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿನೆ ಮಾಡುವವನಲ್ಲ.

ಧರ್ಮಯ್ಯನ ನೆರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಭದ್ರಯ್ಯನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಕೃಷಕನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಬಂಗಾರದಂತಹ ಇವತ್ತು ಎಕರೇ ಹೊಲಗಳಿದ್ದವು. ಅವನು ಅದರಲ್ಲಿ ಒರುವ ಭರಿತದಿಂದ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಬಡ್ತಿಯ ವ್ಯವಹಾರ ಬೇರೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಈ ಬಗೆಯ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ಅವನು ಬಹಳ ಮಂದಿಯನ್ನು ಹೀರಿ ಓಪ್ಪೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಿಥಿ ಇಲ್ಲದೆ ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡವರು ಬಡ್ಡಿ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟು ಅರೆಕರಾಗಿ, ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಮರಿಯಂತೆ ಭಯಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದವನು ಭದ್ರಯ್ಯನ ಮಿತ್ರನಾಗಿದ್ದು ಅವನ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದ

ಉರುಳಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು, ಅವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆಯುವ ಕೀಲುಮೊಂಬೆಯಂತಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತಹ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ದೆಂಬುದಿಂದಾಗಿ ಭದ್ರಯ್ಯನು ಪುರವನ್ನು ಮುಟವಿಲ್ಲದ ರಾಜನಾಗಿ ಆಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಬಡಜನರು ತಮಗೆ ಅನೀತಿಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮೌನವಾಗಿ ತಾಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಊರ ಜನರು ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಧರ್ಮಯ್ಯನ ದೊಡ್ಡ ಗುಣವನ್ನು ಆಗಾಗ ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ತನ್ನಿಂತ ಬಡಜನರ ಧರ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ಜನರು ಹೊಗಳುವುದನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಭದ್ರಯ್ಯನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಿಟ್ಟ ಉರಿ ಮಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ತಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಸಂದರ್ಭವೂ ಬಂದಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಭದ್ರಯ್ಯನ ಎತ್ತುಗಳು ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಹೊಲಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿ ಬೆಳೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಶ ಮಾಡಿದುವು. ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿತು. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ದೂರಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ರಾಭವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಮುಖ

"అయ్యా, భద్రయ్యనవర ఎత్తుగళు నన్న
 ಹೊಲವ ಬೆಳೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಶ ಮಾಡಿರುವ
 ಗಳನ್ನು ತಟ್ಟಿದ ಮೂಲಕ ಓಡಿಬಿಡು ಹೊರ
 ಒಂದು ಪಟ್ಟು ಕೂಡಾ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನನ್ನಕ್ಕೆ ಮ
 ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಆರೋಪಗಳ ಮಾಡುವುದು
 ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದ ಧರ್ಮಯ್ಯ.

"ಅವರಾಧ ಮಾಡಿದೆಯಾ ಎಂದರೆ ನನಗೆ ಧರ್ಮ
 ಹೇಳಿಗಿದರಕ್ಕೆ ಕೋಡುಬೆಯಾ? ನಿನ್ನಳು ಎಷ್ಟನ್ನ
 ಮಾಡಿದವೆಂದರೆ ನಿನಗೆ ಈ ಸರಿಪುರದಲ್ಲಿ ಒಂದು
 ಓಡಿ ಅಕ್ಕಿಯು ಹುಟ್ಟಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಕೀಳಿ ನಿನಗು
 ನ್ಯಾಯಮೂಲಗಳ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದುಕೊಂಡೆಯೇನ?
 ಇನ್ನ ಕೀಳನ್ನ ಕೀಳು ಭದ್ರಯ್ಯನ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು
 ಹೊಡೆದುದಕ್ಕೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ನಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ
 ವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು. ಅವನ ಎತ್ತುಗಳು
 ನಿನ್ನ ಹೊಲದಲ್ಲಿಯೆ ಕಳೆ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದುದಕ್ಕೆ ಅವು
 ಗಳ ಕೂಲಿಯಾಗಿ ಮೇಲೆ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡ
 ಬೇಕು ಓಟ್ಟು ಮೊತ್ತ ನೂರೈವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ
 ಗಳನ್ನು ಭದ್ರಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು." ಎಂಬ
 ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ, ಧರ್ಮಯ್ಯ ದಿಗ್ಗ್ರಮಗೋಡು
 "ಎತ್ತುಗಳು ಕಳೆ ತೆಗೆಯುವುದೆಂದರೆ ಏನು
 ಸ್ವಾಮಿ?" ಎಂದನು.

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಕೇಳಿಲ್ಲ ಮಾಡಿ ಹುಟ್ಟುಗೂಟ
 ಹಾಕಿ, "ಇನ್ನ ಹೀರಾಗಿ ಎದುರಾಡಿದ್ದರಿಂದ ನ್ಯಾಯ
 ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅವಮಾನಾಡಿಸ್ತೀಯಾ? ಇದಕ್ಕೆ
 ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಜುಲಾಮಾನೆ ವಿಧಿಸಿದ್ದೇ
 ನಾಳೆ ಸಾಯುಣಾಲಯೋಳಿಗೆ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ
 ತಂದು ಕಟ್ಟಿದ ಹೋದರೆ, ನಿನ್ನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ದಂಡನೆ
 ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ! ಡಾಗ್ರಾತೆ!" ಎಂದನು.

ಧರ್ಮಯ್ಯ ಕಣ್ಣೀರಿಳಿಸುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರ
 ಬಿಡು ಅವನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಎದ್ದಾರು ಮನೆಗೊಳಿ
 ಗಿರುವ ರಾಮಯ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಡೆಸ ಸೂಚಿ

ವನ್ನು ಮಂಗಳಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು,
 ಅದರೆ ಭದ್ರಯ್ಯ ಅವನನ್ನು ಸುಮ್ಮನಿರಲು
 ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಭದ್ರಯ್ಯ ತನ್ನ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಸಾಯುವ
 ಹಾಗೆ ಹೊಡೆದನೆಂದು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಹತ್ತಿರ
 ಛೇದಾದಿ ಮಾಡಿದನು. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಭದ್ರಯ್ಯನ
 ಕೈಯಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಲಂಚವನ್ನು ಮೇದು, ಧರ್ಮಯ್ಯ
 ನನ್ನು ಆ ಕಛೇರಿಗೆ ಕರೆಬಿಡುವನು. ಗ್ರಾಮಾಧಿ
 ಕಾರಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರಯ್ಯನೂ ಇದ್ದನು ಮಿಸೆ
 ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ.

"ಧರ್ಮಯ್ಯ, ನೀನು ಭದ್ರಯ್ಯನ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು
 ಸಾಯುವ ಹಾಗೆ ಹೊಡೆದೆಯಂತೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ
 ಉತ್ತರವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ.

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಧರ್ಮಯ್ಯ ಬೆರಗಾದನು. ಎತ್ತು
 ಗಳು ಮೇದು ತನ್ನ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿದು
 ದಕ್ಕೆ ತಾನು ಛೇದಾದಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಹೋಗಿ
 ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಛೇದಾದಿಯೇ?

ಯೃಷ್ಟಿ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವಾಗಲೇ ತೋರಿಸಿಕೊಡುವ
 ರಾಮಯ್ಯನು ಧರ್ಮಯ್ಯನಂತೆಯೇ ಒಳ್ಳೆಯವನು
 ನಾಗಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಒಳ್ಳೆಯ
 ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಧರ್ಮಯ್ಯ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ
 ರಾಮಯ್ಯನೂ ಒಕಳ ಕುಣಿಯುವನು. "ಇದು
 ಒಕಳ ಅನ್ಯಾಯ ಧರ್ಮಯ್ಯಾ! ನೀಗಿ ತುಂಬಾ
 ಅನ್ಯಾಯವಾಯಿತು. ಇವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸೋ
 ಬಿಡಬೇಕು. ಮೊದಲು ನಾನು ಕೊಡುವ ಇನ್ನಾರು
 ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ
 ವಾಟಿಕೆ ಮೂರಗೆ ಒಡಿದು ಬಾ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ
 ವಾಪಸು ಕಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಸುಮಾರು
 ಬಾರದ ಹೋಗದು." ಎಂದು ಕೊಡದಿಂದ ಹೇಳಿ
 ಹರಿದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಧರ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ಕರೆಸಿ
 ದನು. ಎತ್ತರ ಮೂಟೆಯಿಂದ ಧರ್ಮಯ್ಯನಿಗೂ ತನು
 ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು.

ಮಾರಣೇ ದಿನ ರಾಮಯ್ಯನು ಏನು ಮಾಡಿದ
 ಸೇದರೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು
 ಹೋಗಿ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಬೆರೆ ತುಂಬಿದ ಹೊಲ
 ಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಯಲು ಬಿಟ್ಟನು. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯು
 ಆಳುಗಳು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ
 ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯೊಡನೆ ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ
 ದನು. ಕೊಡಲೇ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಓಡಿದ ನಡಿಗೆ
 ಯಿಂದ ತನ್ನ ಹೊಲಗಳ ಕಡೆಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ
 ರಾಮಯ್ಯ ತನ್ನ ಎತ್ತುಗಳಿಗೆ ಕಿರಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು
 ಕೊಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬ ನಾಶ
 ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು. "ರಾಮಯ್ಯಾ ರಾಮಯ್ಯಾ! ನೀನು
 ನನ್ನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ನೀನು ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಿ
 ಯಂತಲ್ಲಾ? ಅಂ? ಏ? ಏ? ಏನಾಯಿತು ನೀನಿಗೆ
 ಕೊಡುಕಾಲ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ನಂದಿರಿ? ನೀವು ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು
 ಮೇಯಿಸಿದೀರಿ? ದೂರೋ ಆಗದವರು ನೀನೋ

ಬಾಡಿ ಹೇಳಿರಬೇಕು." ಎಂದ ರಾಮಯ್ಯ.
 "ನನ್ನ ಆಳುಗಳೇ ನೋಡಿ ಹೇಳಿದರು. ಹೊಲವೂ
 ಹೇಳುತ್ತದೆ. ನೀನೂ ಇರುವೆ, ನೀನು ಎತ್ತುಗಳೂ
 ಇಲ್ಲಿವೆ" ಎಂದ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ.

"ಇದ್ದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಿದೆಯೆಂದು
 ಅರ್ಥವೇ? ಹುಸೂ ಎತ್ತುಗಳೂ ಕೂರಲ್ಲಿರಲೇ
 ಬಾರದೋ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಕೈಲಾರ್ಥವೂ
 ನನ್ನದೇನೂ ಕೇಳಬೇಡಿ" ಎಂದ ರಾಮಯ್ಯ.

"ಓಹೋ! ವುಗಳೂ ಮಾರೋ? ಇರಲಿ.
 ನ್ನಾದಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕರೆಬತ್ತೇನೆ" ಎಂದು
 ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ. ಮನೆಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಮಕ್ಕಳು ಭರಿಸಿ
 ಕೊಂಡು ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರದನು ಅಲ್ಲಿಯೂ ನ್ನಾದಮಾ
 ತ್ತನಲ್ಲಿ ರಾಮಯ್ಯನು ತನ್ನ ಬೆರೆ ತುಂಬಿದ
 ಹೊಲವನ್ನು ಎತ್ತುಗಳಿಂದ ಸಾರವಡಿಸಿದನು.
 ತನಗೆ ನನ್ನ ಪಡಿದಾರ ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಗ್ರಾಮಾಧಿ
 ಕಾರಿಯೊಡನೆ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿದ .

ಮರುದಿನ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹಾಜರಾಗತಕ್ಕ ದೆಂದು ರಾಮಯ್ಯನಿಗೆ ಅಪ್ಪನ ಬಂದಿತು. ರಾಮಯ್ಯನು ಧರ್ಮಯ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಗರದ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ರಾಮಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀನು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಿ ನಷ್ಟವಂಟುಮಾಡಿದೆಯಂತೆ? ಇದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಸಮಾಧಾನವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ತಾವು ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಗಳು. ತಮ್ಮ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿಜ ಸಂಗತಿ ಅರಿತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಿದ ಮಾತು ನಿಜವೇ ಆದರೂ ನನ್ನ ಎತ್ತುಗಳು ಕಳೆ ಹುಲ್ಲಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಮೇದಿವೆ. ಉಳಿದ ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಯಾವ ನಷ್ಟವೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ ಅವರ ಹೊಲದ ಕಳೆ ತೆಗೆಯಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕೂಲಿ ಆವರಿಸಿ ಕೊಡಿಸಬೇಕು." ಎಂದನು ರಾಮಯ್ಯ.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಗೊಳ್ಳನೆ ನಕ್ಕರು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗೆ ರಾಮಯ್ಯ ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಗೊಢಾರ್ಥವಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. "ಕಳೆ ತೆಗೆದ ಕೂಲಿ ಅಂದರೆ ಅದೇನು? ಹೀಗೊಂದು ಪದ್ಧತಿ ಹೊಸತಾಗಿರೆಯಲ್ಲಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಪ್ರಭುಗಳು ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಪರಾಂಟರಿಸಬೇಕು ಅದನ್ನು ಈ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯವರೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ವರು. ಮೊನ್ನೆ ಭದ್ರಯ್ಯನ ಎರಡು ಎಕರೆ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಎತ್ತುಗಳಿಂದ ಕಳೆ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೂಲಿ ಧರ್ಮಯ್ಯನಿಂದ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಎರಡು ಎಕರೆಗೆ ಐವತ್ತು ಬಂದರೆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯವರ ಏಳು ಎಕರೆಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಬರುತ್ತದ್ದಲ್ಲಾ ಅಂದುಕೊಂಡು ಅವರ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಎತ್ತುಗಳಿಂದ ಮೇಯಿಸಿ ಕಳೆ ತೆಗೆಯಿಸಿದ ಸ್ವಾಮಿ, ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ನನಗೆ ಕಳೆ ತೆಗೆಯಿಸಿದ ಕೂಲಿ ಬರಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಅದನ್ನು ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ!" ಎಂದ ರಾಮಯ್ಯ.

ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿ ನಡೆದ ಮೋಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದನು. ಧರ್ಮಯ್ಯನೂ ತನ್ನ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿದನು. ಭದ್ರಯ್ಯನೂ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯೂ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದರು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಭದ್ರಯ್ಯನಿಂದ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನೂ, ಮೇಲೆ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಪರಿಹಾರವನ್ನೂ ಕೊಡಿಸಿ, ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಪದವಿಯಿಂದ ತೊಲಗಿಸಿ, ಅದನ್ನು ರಾಮಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಡಿಸುವ ವಿವಾಡ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಊರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾಲ ಬಂದಿತು.

ದುರಾಶೆ

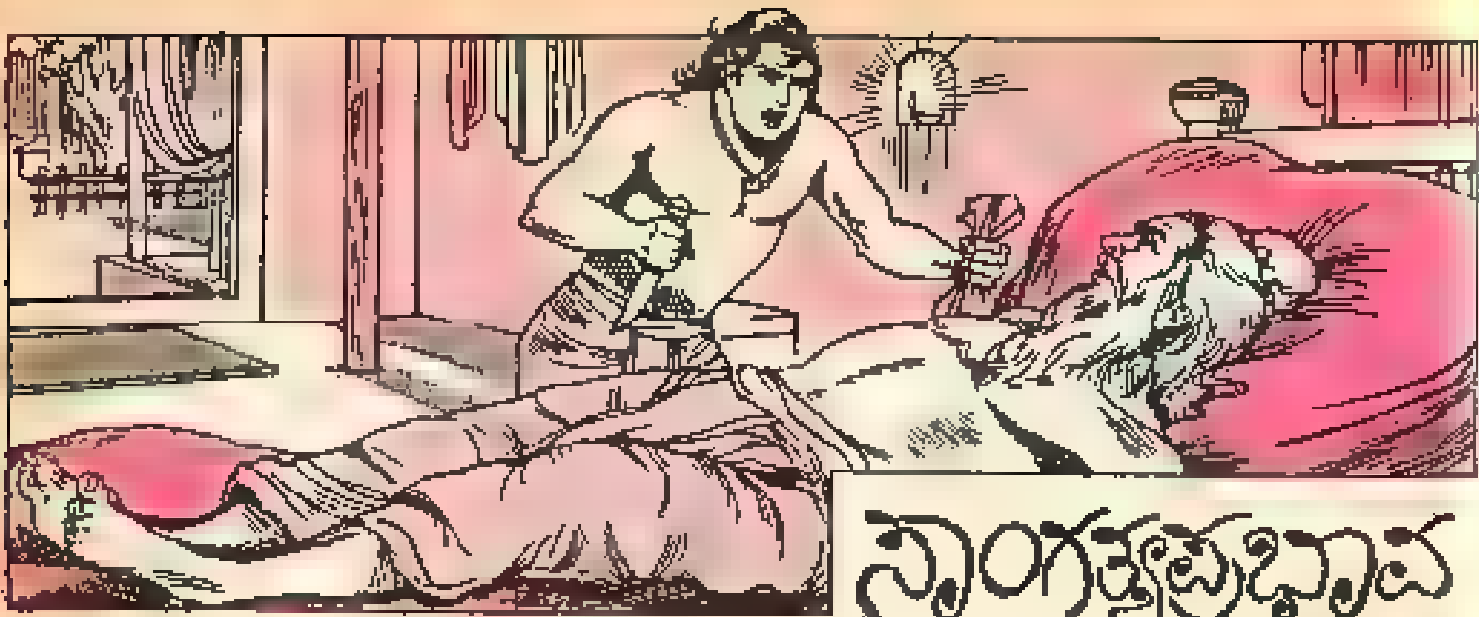
ಹಿರಿದು ಲಾಂಛನವು ವಿಶ್ವನಾಥಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂಬ ಪುರೋಹಿತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಂಶಿಕನದ್ದು. ಪುರೋಹಿತತ್ವವನ್ನೆ
ಲಕ್ಷಣೆಗೆ ಬರುವ ಆಧಾರವು ಬಲು ಕಡಿಮೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಶಾಂಡಿತ್ಯದಿಂದ ಲಕ್ಷಲಕ್ಷವಾಗಿ ಗಣ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ವರೆಯ
ಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಕುಯಾ ಆಶೆ.

ವಾಗಿರುವಾಗ ಆ ಶೇಶದ ಲಾಂಛನ ರುದ್ರಪೂಜೆವನ್ನು ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ಶೇಶದ ಪ್ರತಿ
ಗ್ರಾಮವಲ್ಲದವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಂಶಿಕನಿಗೆಲ್ಲಾ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಈ ಆಶ್ಚರ್ಯ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ
ವಿಶ್ವನಾಥಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ತನ್ನ ಕೆಲವು ಪರಿಣಿತ ಕಾಪೂರರಿಗೆ ಕೇಳಿರಿತು. ಮಹಾಕಾಪೂರ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಶಾಂಡಿತ್ಯ
ವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ವಿವರಿಸುವಾಗ ಅಲ್ಲಿಮೇಲೆ ಇರುವುದರಿತು.

ಆ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅವನು ಉರೋಗಗಿನ ಪುರೋಹಿತಗಳನ್ನು ಕಿಟ್ಟು ಇರುವ ಮನೆ ಕೂಡಾ ಮನು.
ದುದ್ರಪೂಜೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ದಿನವನ್ನು ಎದುರು ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಉರೋಗಗಿನವರು ಇನ್ನೊಬ್ಬ
ಪುರೋಹಿತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ತಂದು ಉಪರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಇವತ್ತರಲ್ಲಿ ಲಾಂಛನಗೆ ಅರೋಗ್ಯ ಕಿಟ್ಟದವ ಕಾರಣದಿಂದ ರುದ್ರಪೂಜೆವನ್ನು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಮಾಡುವ
ವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲವು. ವಿಶ್ವನಾಥಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎರಡೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಪುರೋಹಿತ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಪೇಶ ಲಾಂಛನ
ಹೊರಟುಹೋದನು.

ನೌಗತ್ಯಪ್ರಭಾವ

ಹಿಂದೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ವಲ್ಲಭನೆಂಬವನಿಗೆ ತನ್ನವರಾರೂ ಇಲ್ಲದಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಬದುಕುವ ಆಧಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ತಪ್ಪಿಹೋದುವು. ಎಲ್ಲರಂತೆ ತಾನೂ ಒದುಕುಬೇಕೆಂಬ ಅಶೆ ಅವನಿಗಿದ್ದಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಕಷ್ಟವಡುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಕಡೆಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿಯಾದರೂ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆ ಊರಿಗೆ ದಿವ್ಯಾನಂದನೆಂಬ ಸಾಧುವಿನ ಆಗಮನವಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಊರೊಳಗಿನ ಹಿರಿಯರೂ, ಧರ್ಮಿಗಳೂ ಒಳ್ಳೆಯ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆದರಿಸಿ, ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಅವನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಒಂದ್ವಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಬೋಧನೆಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಯಾಗಿ ತಲೆದೂಗಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ಊರವರು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಾರದೆ ಚೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿಂದ ಚಿಕ್ಕಾಸಿನ ಪರಗೂ ಯಥಾಶಕ್ತಿ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಆ ಸಾಧುವಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೆಣ್ಣು ಸೇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ವಲ್ಲಭನು ಈನ್ನಲ್ಲಿ

“ಈ ಸಾಧು ಎಲ್ಲಾ ಆಶೆಗಳನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅಂಥವನಿಗೆ ಈ ಚೆನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ಏತಕ್ಕೆ ? ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನೇ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು” ಎಂದು ಕೊಂಡನು. ಅವನು ದಿನಾ ಆ ಸಾಧುವನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗುತ್ತ. ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಸಾಧುವಿನ ಆಶ್ರಮ ದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಬಂದ ಕಾಣಿಕೆಯ ಧನ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡನು.

ಆಗ ಯಾವುದೋ ಸಣ್ಣದೊಂದು ಶಬ್ದವಾದು ದರಿಂದ ಸಾಧುವಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಗಿ, ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ವಲ್ಲಭನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆಗ ವಲ್ಲಭನು ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಹೆದರದೆ ಕತ್ತಿ ತೋರಿಸಿ ದಿವ್ಯಾನಂದ ಸಾಧುವನ್ನು ಹೆದರಿಸಿದನು.

ಆಗ ದಿವ್ಯಾನಂದನು ನಗುತ್ತ “ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಡವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿ ಲಾರಸವ್ವಾ ನೀನು ಅವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವೇ ?” ಎಂದು ಶಾಂತವಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

ಫಕ್ಕನೆ ಏನು ಹೇಳಲೂ ತೋರದೆ ವಲ್ಲಭನು
ಚಲಿದನು. "ಈ ಸಂಪತ್ತು ನಮಗೆ ಹೇಗೂ ಆಗತ್ಯ
ಹೃದ್ವು. ಇದರಿಂದ ನಾನು ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಿ
ಕೊಂಡೇನು," ಎಂದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಿರಾ?
ಇಷ್ಟೊಂದು ಮಾತ್ರ ಸಾಕೇನು? ಇನ್ನೂ ಬೇಡ
ವೇನು?" ಎಂದು ದಿವ್ಯಾನಂದನು ಕೇಳಿದನು.

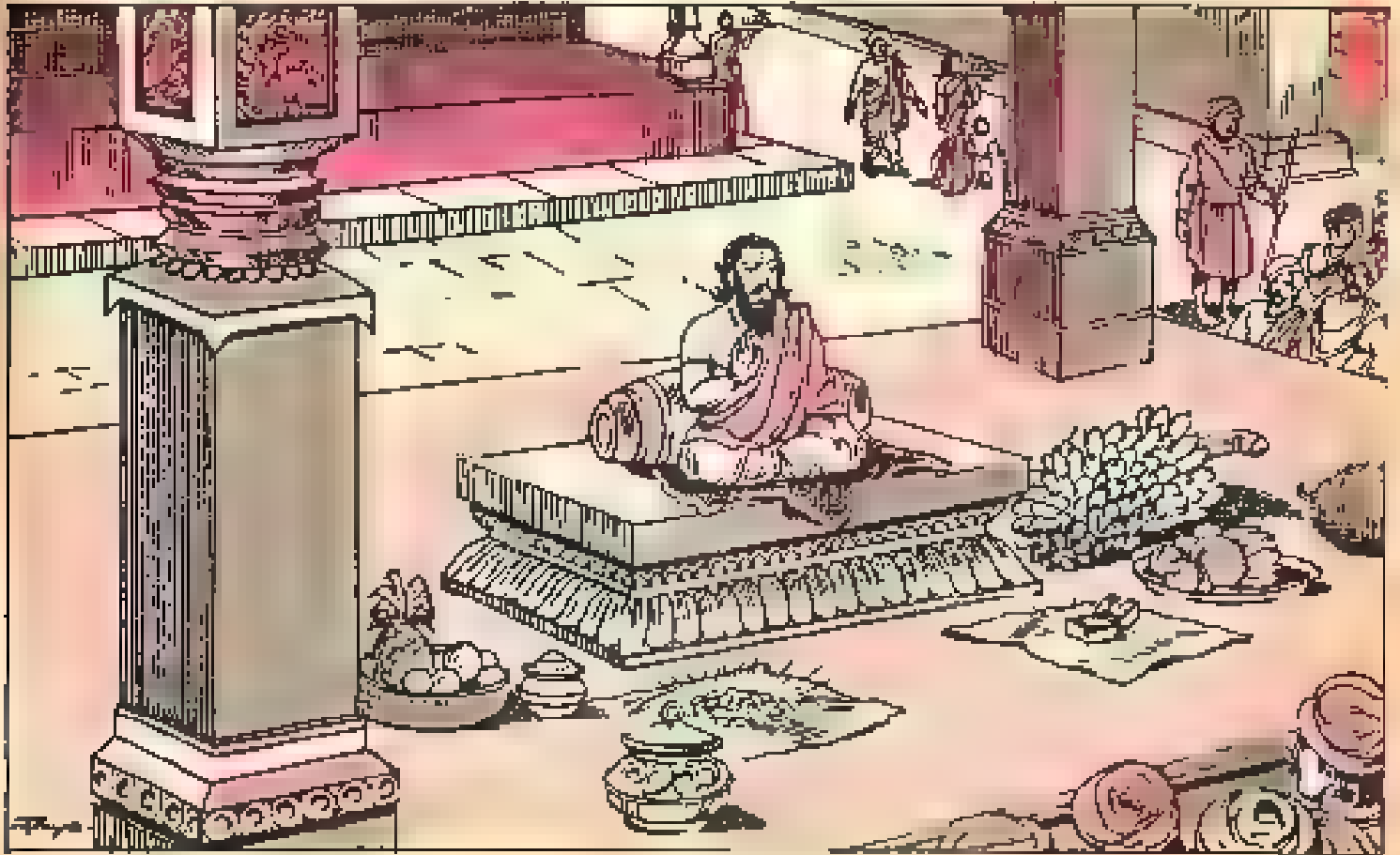
ವಲ್ಲಭನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ, "ಇನ್ನೂ ಇದ್ದರೆ
ಬೇಕು, ಕೊಡುವಿರೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಇರುವುದನ್ನು ನಿನಗೇ ಕೊಟ್ಟರಾಯಿತು.
ನಾನೇನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ? ಆದರೆ ನೀನು
ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ವಿಧ್ವಂಸ, ಪ್ರಜೆಗಳು ನನಗೆ
ಸಮರ್ಪಿಸುವ ಕಾಣಿಕೆಗಳು ನನಗೆ ಸಾಕೆನಿಸಿದಾಗ
ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸುಖವಾ
ಗಿರು" ಎಂದನು ದಿವ್ಯಾನಂದ.

ವಲ್ಲಭನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದವ
ನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ ಸುಖವಾಗಿ ದಿನಗಳೆದರಾ

ಯಿತು. ಆ ದಿನದ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ವಲ್ಲಭನು
ದಿವ್ಯಾನಂದನೊಂದಿಗೆ ಇರುತ್ತ, ಆತ ಹೋಗುವ
ಊರುಗಳಿಗೆ ಅವನ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಹೋಗುತ್ತ, ಅವನು
ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಮಾಡುವ ಬೋಧನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ.
ಆತನಿಗೆ ಒರುವ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸುತ್ತ ದಿನ
ಗಳಯ ತೊಡಗಿದನು.

ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಲು, ಒಂದು ದಿನ ದಿವ್ಯಾ
ನಂದನು ವಲ್ಲಭನೊಂದಿಗೆ, "ಕೆಲವು ದಿನ ನಾನು
ಧ್ಯಾನಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿರಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು
ಸಮಾಧಿಯಿಂದ ಎದ್ದು ಒರುವವರೆಗೂ ನೀನೇ ನನ್ನ
ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದು, ನೋಡಲು ಬಂದವರಿಗೆ ನಿನಗೆ ತಿಳಿದ
ಹಾಗೆ ಜ್ಞಾನಬೋಧೆ ಮಾಡು. ನಾನು ಮಾಡುವ
ಬೋಧನೆಗಳನ್ನು ನೀನು ಕೇಳಿರುವೆಯಷ್ಟೇ? ಯಾರಾ
ದರೂ ಸಂದೇಹಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದ
ವೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವನ್ನೂ ತೀರಿಸು. ನನ್ನನ್ನು
ಎಬ್ಬಿಸಬೇಡ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಧ್ಯಾನ
ಸಮಾಧಿಗೆ ಕುಳಿತನು.

ತರುವಾಯ ವಲ್ಲಭನು ಸಾಧುವಿನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ನೀತಿಯೋಧೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ, ಅವರ ಸುದೇಹಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ತೃಪ್ತಿ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಮರ್ಥನಾದನು.

ಹೀಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳ ವಲ್ಲಭನ ಮುಂದೆ ಅದ್ದು ಬಿದ್ದು, "ಸ್ವಾಮಿ! ನಾನು ಎಷ್ಟೋ ಕೊಳ್ಳ ಕೊರೆ ಕಳ್ಳತನ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಪಾಪಗಳು ನನ್ನ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿಕೊಂಡೇ ಇರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಬಹಳ ಸೊಕ್ಕಿನಿಂದಿದ್ದೆ. ಎಷ್ಟು ಅರಿಯದೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಮಕ್ಕಳೂ, ಬಂಧುಗಳೂ ರಾಜಭಟರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದು ಕೊಂಡರು. ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾದ ಈ ಪಾಪವ್ಯಥೆ ನನಗೆ ಬೇಡ. ಇದನ್ನು ತಾವು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ ಹಸ್ತದಿಂದಲೇ ಬಿಡಬ್ಬಾರಿಗೆ ಹುಣಿ ಬಿಡಿ." ಎಂದು ಅಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮೂಟೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಪ್ರಮುಖ ವರ್ತಕನೊಬ್ಬ ವಲ್ಲಭನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕೈಮುಗಿದು, "ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನೊಬ್ಬ ಪದವಿ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಮೋಸವನ್ನೂ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಬಹಳ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ವನ್ನಕ್ಕೆ ಸುಖವೇ ಇಲ್ಲದೆ

ಹೋಯಿತು. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಮಕ್ಕಳೂ ಯಾವುದೋ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ನರಳುತ್ತಾ ಸಾಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಹಣ ಅವರನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಾರದೆ ಹೋಯಿತು. ಈ ಪಾಪದ ದಾಸವನ್ನು ನೀವೇ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಹಂಚಿ ಕೊಟ್ಟು ನನಗೆ ಮನಃಶಾಂತಿಯನ್ನು ದಯವಾರಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಆಗಾಗ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಮಾಪ ಮಾಡಿದವರು ಬಂದು, ತಮ್ಮ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ವಲ್ಲಭನ ಮನಸ್ಸು ವಿಠಲವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ತಾನು ಕೂಸುಕಂಡ ಸುಖಭೋಗಗಳ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ವಿರಕ್ತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ತರುವಾಯ ದಿವ್ಯಾನಂದನು ಸಮಾಧಿಯಿಂದಿದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ವಲ್ಲಭನೊಂದಿಗೆ "ಅಪ್ಪಾ, ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಧನವು ಜನರು ಕೊಟ್ಟ ಕಾರಣವೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬೀದಿತೇ? ಸಾಕೆ? ಇನ್ನೂ ಬೇಕೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ವಲ್ಲಭನು ಅವನ ಕಾರಿಗೆ ಬಿದ್ದು, "ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ತುಚ್ಛವಾದ ಹಣ ನನಗೆ ಬೇಡವೇ ಬೇಡ. ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಸ್ವಾಮಿ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಪರಮಾನಂದವಾಗಿದೆ." ಎಂದನು.

ತರುವಾಯ ವಲ್ಲಭನು ಕಡತುಕವೂ ದಿವ್ಯಾನಂದನ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದು, ಕೀರ್ತಿಶಾಲಿಯಾದನು.

ಲಂಚವೆಂದರೆ ಅದೇ !

ಗಣಪತಿಗೆ ರಾಜಪ ದಿವಾಣ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ಯೋಗವಿದ್ದಿತು. ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಎರಡು ಕೈಗೆ ರಿಂದಲೂ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದನ್ನು ಮೋಡಿ ಸ್ವಾಮಂತನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಗದ್ದಲದಿಂದ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ, ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಶಾಣಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಥಂಡಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ಗಣಪತಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಶಾರದೆ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ, ತನ್ನ ಗಂಡನು ಲಂಚ ಪಡೆಯುವ ನಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಬೇಸರ ಗೊಂಡು ತನ್ನ ತೊರಿಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತಳು.

ಗಣಪತಿ ಅವಳೊಂದಿಗೆ, "ನಾನು ಲಂಚ ಪಡೆದರೆ ನೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇರುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಇರುತ್ತೇನೆಂದಳು ಶಾರದೆ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ತೊರಿವಿಂದ ಬರುವಾಗ ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಊಟ ಮಾಡುವ ಚಿನ್ನದ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದ ಗಣಪತಿ.

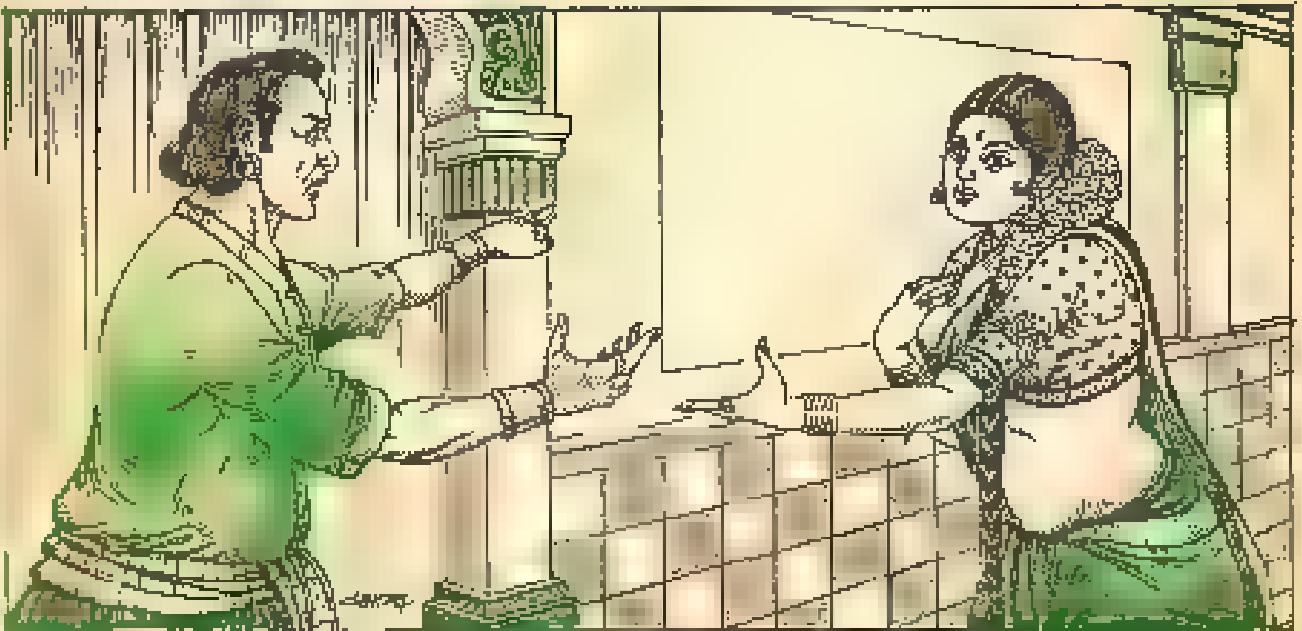
"ಎಕೆ? ನಾನು ತಂದ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಶಾಣಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಲದೇ? ಆದರೂ ಇಷ್ಟು ಅವರೇಕೆ ಕೊಡು ತ್ತಾರೆ? ಕೇಳುವುದೇ ತಪ್ಪು" ಎಂದಳು ಶಾರದೆ.

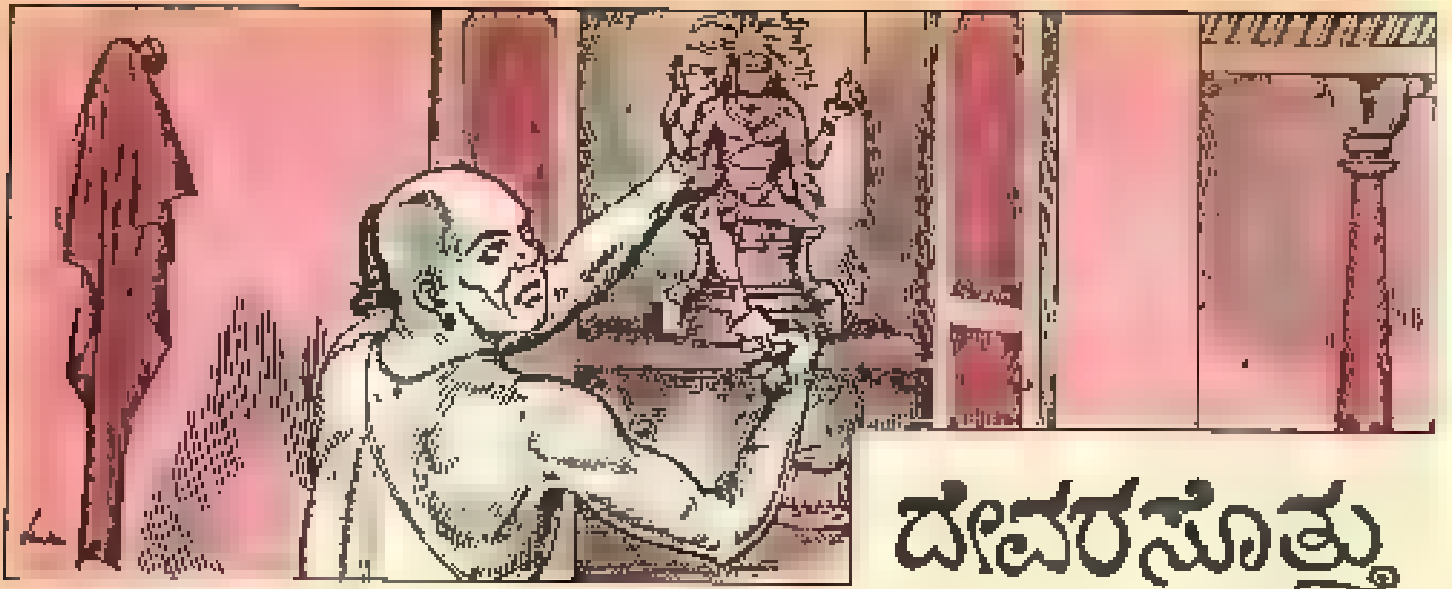
"ಹಾಗಾದರೆ ಕೆದ್ದು ತಂದುಬಿಡು" ಎಂದ ಗಣಪತಿ.

"ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಸೊತ್ತು ನಾನು ಕದಿಯುವುದೇ? ನಿಮಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕೆಟ್ಟಿತೇ?" ಎಂದಳು ಶಾರದೆ.

"ಲಂಚವೆಂದರೆ ಅದೇ ಮನಗೂ. ರಾಜರು ವಸ್ತು ತಂದಿಗೆ ಸಮಾನರು. ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಲಂಚ ಪಡೆಯುವುದೂ ಕಳ್ಳತನವೇ" ಎಂದ ಗಣಪತಿ.

ಹೊರಟು ನಿಂತ ಶಾರದೆ ಮನೆಮೊಲಗೇ ಬಂದಳು.

ದೇವರಸೂತ್ರ

ಹಿಂದೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಶಿವಾಚಾರಿ ಎಂಬವನು ಏನೋ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಲಿತು, ಅದರಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯಲು ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಇನ್ನೊಂದು ಊರಿಗೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿವರ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲಿನ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಚಕನಾಗುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಗಿಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಆ ಕೆಲಸದಿಂದ ಅವನ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಾದ ಸ್ಥಿತಿವೂ ತೀರಲಿಲ್ಲ. ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಬರುವ ಭಕ್ತರು ದೇವರಿಗೆ ತಾವು ಆರ್ಪಿಸುವ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಭೂಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹುಗಿಯಲ್ಪಟ್ಟ ಹೂಡಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು ಅರ್ಚಕನಿಗೆ ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳದ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲಿನ ಗುಡಿಯ ಹುಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜೊಂದು ಹಣ ನರಳುತ್ತ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ತಾನು ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಾಯುವುದೆಂದರೆ ಶಿವಾಚಾರಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಾನು ತನ್ನ ಅಡಚಣೆಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾದ್ದೇ ಸರಿಯೆಂದು ತೋರಿತು. ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಅಗತ್ಯವಾದ ಕೆಲವು ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಹುಂಡಿಯ

ಬೀಗವನ್ನು ಉಪಾಯದಿಂದ ತೆಗೆದು, ಅದರೊಳಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನಗನಾಣ್ಣಗಳನ್ನು ಒಹಳಷ್ಟು ತೆಗೆದು ಗುಟು ಕಟ್ಟಿ ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಬೀಗ ಹಾಕಿ, ಗುಡ್ಡವಿಳಿದು ಬಂದು, ತನ್ನ ಬಿಡಾರದ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಗುರುತಿನ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹುಗಿದಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ತನಗೆ ಆ ಸ್ಥಳವು ಮರೆತು ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಒಂದು ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಹುಗಿದಿಟ್ಟ ಸ್ಥಳದ ವಿವರಗಳನ್ನೂ ಬರೆದು ಆ ಕಾಗದವನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಗೂಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಶಿವನ ವಿಗ್ರಹದ ಕೆಳಗೆ ಮಡಚಿಟ್ಟನು.

ಇದಾದ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವಾಚಾರಿ ನಿದ್ರೆಬಾರದೆ ಹೊರಳಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಗಮನೆಯ ಹಿಂದೆ ಯಾರೋ ಹಾರಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತು. ಅವನು ತಟಕ್ಕನೆದ್ದು ಹಿಂಬದಿಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಯಾರ ಸುಳಿವೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಶಿವಾಚಾರಿ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ, ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ತೂರಿ ಹೋಗಿ ದಪ್ಪನೆ ಗೋಡೆ ಹಾರಿ ಅದೃಶ್ಯನಾದನು.

ಆಗ ಹೆವರಿದ ಶಿವಾಚಾರಿಗೆ ಕೆಟ್ಟದೊಂದು ಸಂದೇಹ ಒತ್ತು, ತಾನು ಹುಗಿದಿಟ್ಟ ವಿಧಿಯ

ಅವನು ಮಾವ ಕಳ್ಳನೋ ಕಂಡುಹಿಡಿದನೋ ?
 ಅವನು ತಾನು ಹುಗಿದಿಟ್ಟ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾ
 ದರದವರನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟವನೇ. ಅದರಲ್ಲಿ ರಾಜ
 ಒಬ್ಬರು ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ಇದೀಗ
 ಗೋಡೆ ಹಾರಿ ಓಡಿದ ಕಳ್ಳನ ಬೆನ್ನೆತ್ತಿಯೇ ಇವರು
 ಬಿಡುವುದುಕೊಂಡು ಹಿವಾಚಾರಿ, "ಈತನೇ
 ಕಳ್ಳ ಹಾಗೆ ಓಡಿದ !" ಎಂದನು

"ನೀನಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾವ ಕಳ್ಳ ? ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ
 ಇದರ ಹಾಕಿ ಓಡಿ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಕೂರಿದೆಯಾ ?
 ಕಳ್ಳರನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿದ ಹೇಳು" ಎಂದು ಭಯ
 ತೋರು ಮಾಡಿದರು ಅಲ್ಲವಾ ಹುಡುಕಾಡಿದಾಗ,
 ಒಂದು ಭಾಗದಿಂದ ಕಳ್ಳನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿ
 ದವು. ಅವರು ಹಿವಾಚಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು
 ಹೋದರು ಮಾದರ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕಾಗಿ ಹಿವಾಚಾರಿಗೆ
 ದುಡನೆಯೊ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿದ ಕಳ್ಳನ ಹೆಸರು ಶಂಭು
 ದಾಸ ಅವನು ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಹಿವಾಚಾರಿಯ

ಮನೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಕದಿಯೋಗಮೆಂದು ಬಂದ ಮನೆ
 ಯೊಳಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.
 ಆದರೆ ಆ ಬಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗಿರುವ ಸಿಗರೆ,
 ಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಹಿವಾ ಎಗ್ಗುವ ಹೊಳೆಯುವುದನ್ನು
 ಕೊಂಡಿದನು. ಬೆಳ್ಳಿಯದಿರಬಹುದೆಂದು ಶಂಭು
 ದಾಸನು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಆಗ
 ಅದರ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಕಾಗದದ ಮಡಿಲೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು.
 ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಎಂಥ ಹುಗಿದಿಟ್ಟ ಸ್ಥಳದ ವಿವರಗಳಿದ್ದಾ
 ವವು ? ಅವನಿಗೆ ಓದಲು ಬರುತ್ತಿತ್ತು, "ಇಲ್ಲಿ
 ಹುಗಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ" ಎಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ,
 ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಓದಿದನು. ಒಂದು
 ಗುಟ್ಟು ಹೋದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಗುಟ್ಟು ಸಿಕ್ಕಿ
 ದೆಂದು ಅತ್ಯಾಸಂದಗೊಂಡು, ರಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಗುರುತು
 ಗಳನ್ನು ಓದಿದ. ಮನೆ ಹೀಗೆ ಹುಗಿಯಿಟ್ಟವನಿಗೆ
 ಮೂಲೆಯನ್ನು ಅಗಲಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು ತನ್ನ ಒಟ್ಟೆ
 ಯನ್ನೇ-ಹೋಳಿಗೆಯ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದ
 ಕೊಳಗೆ ಆ ಮೂಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು

ಹಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಬಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಕೆಲವು ಸಜ್ಜೆ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನೂ ಆ ಜೋಳಿಗಿಯೊಳಗೇ ಹುಡುಗನು. ಅಮೇಲೆ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅದರ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವನೂ ಒಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿಯ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಶಂಭುದಾಸನು ಸಜ್ಜೆ ರೊಟ್ಟಿ ತಿಂದಾ ಹಸಿವೆ ಅಡಗಿದ ಮೇಲೆ, ಉಳಿದುದನ್ನು ಜೋಳಿಗಿಯೊಳಗೇ ಇಟ್ಟು, ಆ ಜೋಳಿಗಿಯನ್ನು ತಲೆಬುಡದಲ್ಲಟ್ಟು ಕೊಂದು ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಗೆ ಇಳಿದನು.

ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದ ಬೈರಾಗಿ, ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ, ಉಳಿದ ಸಜ್ಜೆ ರೊಟ್ಟಿಗಳಿಗಾಗಿ ಜೋಳಿಗಿಯನ್ನು ವಶ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಾದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಚೀಲದೊಳಗಿನಿಂದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ತೈಲವನ್ನು ತೆಗೆದು ಶಂಭುದಾಸನ ಮೂಗಿನ ಹತ್ತಿರವಿಟ್ಟು ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಪ್ನ ತಪ್ಪಿಸಿಟ್ಟನು. ಅಮೇಲೆ ಅವನ ಜೋಳಿಗಿಯನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಅದರದಲ್ಲಿದ್ದ ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ, ನಗಗಳ ಮೂಟೆ ಕಂಚನು.

ಅವನೂ ನಿಜ ಬೈರಾಗಿಯಲ್ಲ, ಬೈರಾಗಿ ವೇಷ ಹಲ್ಲಿದ್ದ ಕಳ್ಳನೇ. ಅವನ ಹೆಸರು ರಿಂಗಸ್ವಾಮಿ. ಅವನು ತನ್ನ ಬೈರಾಗೀ ವೇಷವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ಆ ಮೂಟೆಯಲ್ಲಿಯೆ ನಗಗಳೊಂದಿಗೆ ಎತ್ತಾರೂ

ಓಡಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುವಾಗ, ಗುಡ್ಡದ ದೇವಾಲಯವು ಕಂಡು ಬಂತು. ಅವನು ಕೂಡಲೇ ನಿರ್ಮೂಢವ್ಯವಾಗಿರುವ ಆ ದೇವಾಲಯದ ಹುಂಡಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಹಾಕಿ ಹೋಗಿಬಿಡೋಣವೆಂದು ಕೊಂದು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗಿದ್ದನು.

ಆಗ ಉಪಾಸಾಲದ ಸಮಯ. ರಿಂಗಸ್ವಾಮಿ ತನ್ನ ವೇಷ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಗುಡಿಯ ಮೂಲೆ ಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ಗುಡಿಯ ಧರ್ಮಾಚಾರ್ಯನೂ, ಕೆಲಮಂದಿ ಆಳುಗಳೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ದೇವರ ಹುಂಡಿಗೆ ತೆರೆಯುವಂತೆ ಆ ದಿನ ಹುಂಡಿಗೆ ತೆರೆಯುವ ದಿನವಾಗಿತ್ತು. ಧರ್ಮಾಚಾರ್ಯ ಹುಂಡಿಗೆ ತೆರೆದು ನೋಡಿದರೆ ಒಳಗೆ ಕುಂಬಾ ಖಾರಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅಶ್ಚರ್ಯ ವಾಯಿತು. ಕೃತ್ರಿಮ ಗಡ್ಡೆ ಮೊಸೆಯನ್ನೂ ಕಳಚಿಟ್ಟು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಲೋ ಬಿಡಲೋ ಎಂಬಂಕಡ್ಡೆ ರಿಂಗಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೂ ಆಳುಗಳು ಕೂಡಲೇ ಓಡಿದರು. ದೇವರ ಸೊತ್ತಿನೊಂದಿಗೆ ಅವನು ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು ಕೆಲವು ಪೆಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ತಿಂದನು. ಅಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಕೋತ್ತಾಲಿನ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

ದೇವರ ಸೊತ್ತಿನ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ಕಳ್ಳರೂ ಸೆರೆಮನೆಗೆ ಬಿದ್ದರೂ, ಆ ಸೊತ್ತು ದೇವರ ಹುಂಡಿಗೆಗೆ ಒಂದು ಸೇರಿತು.

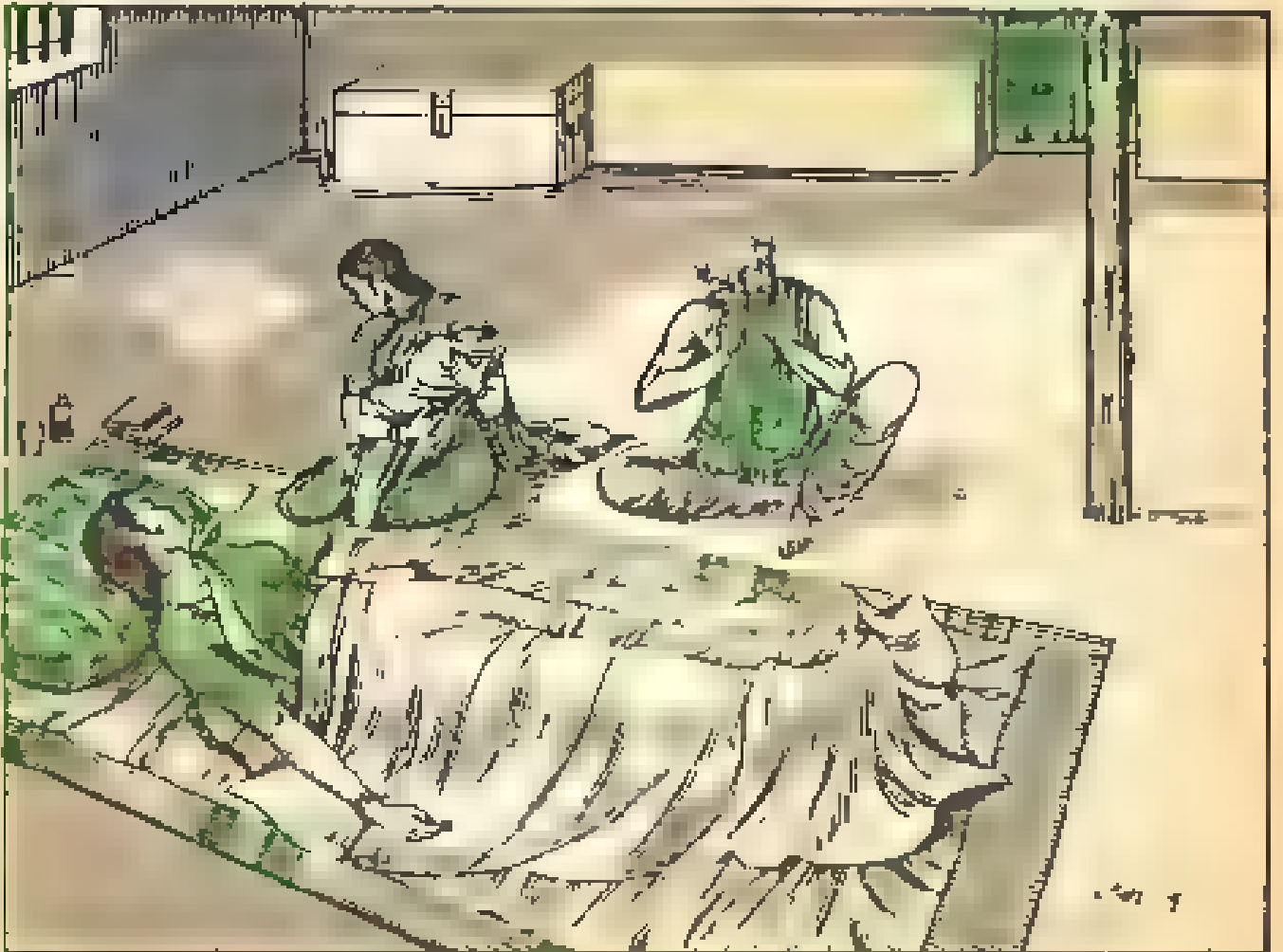
ಜೀವದ ಬೊಂಬೆ

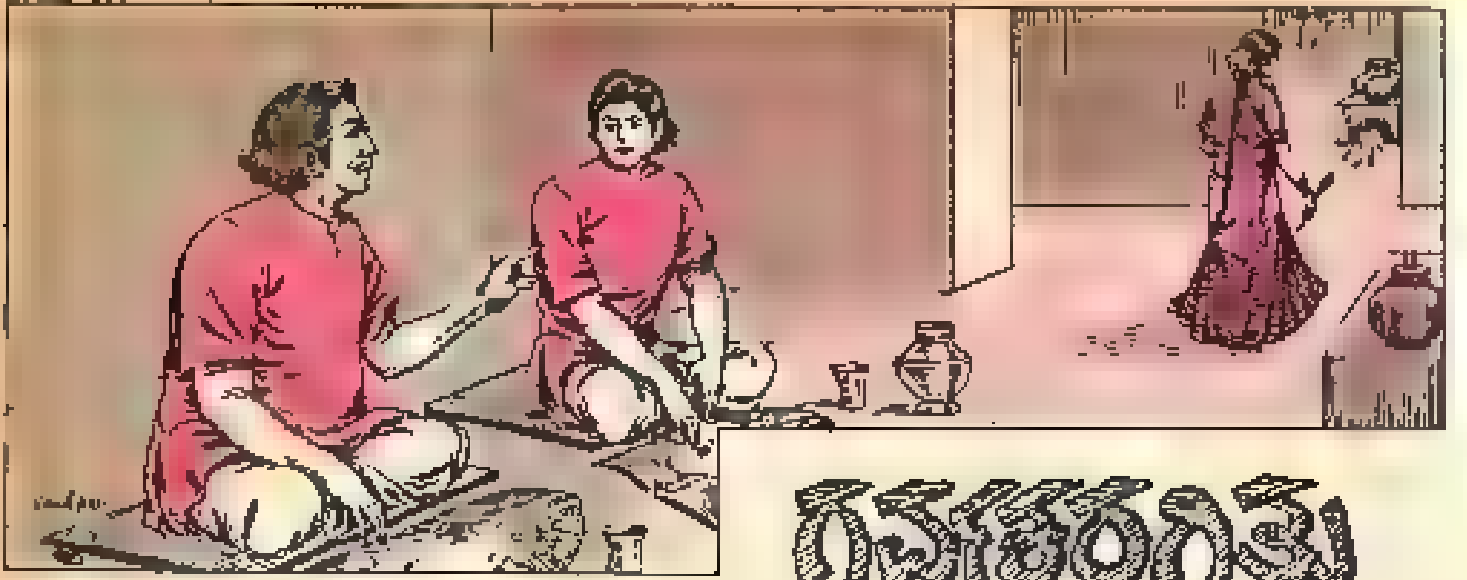
ಹಿಂಸೆ ಬದಲಾಗಿ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲೇ ಹೀರಿಹೋಗಿದ್ದರು. ತಂದೆಯೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಚಿಕ್ಕವಳು ಎತ್ತಿಯಿಂದ ಒಂದು ಬೊಂಬೆ ಪಡೆದು, ಅಕ್ಕನಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತ "ನೀನೂ ಸಹಾ ಒಂದು ಬೊಂಬೆ ಮಾಡು, ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮದುವೆ ಮಾಡುವಾ" ಎಂದಳು.

ಆದರೆ ಅಕ್ಕನಿಂದ ಬೊಂಬೆ ಮಾಡಲು ಕಲಿಗಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಳು ತಂಗಿಯ ಬೊಂಬೆಯನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗಿ ಕೊಂದಿಲ್ಲ. ತಂಗಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಅಗ ತಂದೆ, "ಅಲ್ಲೇಡಮ್ಮ! ಅಕ್ಕ ಕಲಿತು ಬೊಂಬೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಾನೇ ನಿನ್ನಿಗೆ ಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದನು.

ತರುವಾಯ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡವಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಮೊದಲಿನೆ ವರ್ಷ ಅವಳು ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಲು ಅವಳ ತಂದೆಯೂ, ತಂಗಿಯೂ ಹೋದರು. ದೊಡ್ಡವಳು ಮಗುವನ್ನು ಹತ್ತ ಮೇಲೆ, ಏನೋ ಸ್ವಲ್ಪದಂದು ಸಾಯುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಅವಳು ತಂಗಿಯ ಕೈಗೆ ಹಸ್ತ ಮಗುವನ್ನು —ಜೀವವಿರುವ ಬೊಂಬೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದಳು.

ಗವಾಕರಗಿತ್ತು

ರವೀಂದ್ರನು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನಾದರೂ ವಿದ್ಯಾಕಲಿತವನಾದುದರಿಂದ, ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ಕೊಂಡಿರಲೂ ಇಷ್ಟಿಲ್ಲದೆ, ಏನಾದರೂ ಗೌರವದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ರಾಜಧಾನಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಗಲ ಎಲ್ಲಿ ಸೌಕರ್ಯ ವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ರವೀಂದ್ರನ ಪೂರ್ವಾಪರ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಿಸಿ, ತನ್ನ ಮನಗೇ ಕರೆದೊಯ್ಯಬೇಕೆಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅಂಥ ಮರ್ಮಾಂಶಗಳೆಲ್ಲಾ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಸೇರಿದುವು.

ಉಂಟಾದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನೂ ರವೀಂದ್ರನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ ಒಡಿಸಿದ್ದಳು. ಉಟ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತು ಲೋಕಾಭಿ ರಾಮವಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನು ರವೀಂದ್ರನೊಂದಿಗೆ, "ನಮಗೆ ಒಡಿಸಿದ ಲಕ್ಷಾ, ಆ ಹುಡುಗಿ ನನ್ನ ತಮ್ಮನ ಮಗಳು ಹೆಸರು ಮಾಣಿಕ್ಯ. ನನ್ನ ತಮ್ಮನು ಮಹಾರಾಜರ ದಿವಾ ನದ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಅದನು ದಿವಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಗೂಳಿಯೊಂದು ತಿವಿದು ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟಿತು ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳು ಹೊರತು ಬೇರೆ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಅವನ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಅವನ ಅಣಿಯನಿಗೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಮಹಾರಾಜರು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ಮಾಣಿಕ್ಯನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ದಿವಾಣ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೂ ಸೇರಬಹುದು" ಎಂದನು.

ರವೀಂದ್ರನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಕನಗೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಉದ್ಯೋಗವು ಮುಖ್ಯವಾದರೂ ಆಮೇಲೆ ಮದುವೆಯೂ ಅಗಲೇ ಬೇಕಿತ್ತು. ಮಾಣಿಕ್ಯಳು ಸುರೂಪಿಯೊ ಹೌದು. ಈಗ ಮಾಣಿಕ್ಯನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ಉದ್ಯೋಗವೂ ಒಗ್ಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಲೇ ಅವನು ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ, ಮಾಣಿಕ್ಯನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತನ್ನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ತೆಳಿದನು. ಮತ್ತೆ ಒಂದು ವಾರ ದೊಲಗೇ ಮಾಣಿಕ್ಯಳ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಮದುವೆಯೂ ಆಯಿತು ದಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗವೂ ದೊರಕಿತು. ಆಮೇಲೆ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ರವೀಂದ್ರನಿಗೆ ಮಾಣಿಕ್ಯಳ

ನಿಜಗುಣ ಬಯಲಾಗತೊಡಗಿತು. ಅವರ ಗಮನವೂ ಅಪಕಾರವೂ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲ ಹೊರಗಾಗತೊಡಗಿದುವು. ಶನ್ನೀವಲೇ ಗಂಡನಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ದೊರಕಿತೆಂದು ಗಂಡನನ್ನು ಸ್ಥೂ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. "ನನ್ನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇವರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತಿತ್ತೆ? ಎಷ್ಟು ತಿವರಲಾಗ ಹೊದೆಯಬೇಕು!" ಎಂದು ಅವಳು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರೊಂದಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ರವೀಂದ್ರನು ನೊಂದು ಕೊಂಡರೂ ತುಟ ತೆಗೆದು ಒಂದು ಮಾತು ಅಕ್ಕರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾಳ್ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಾಭಾವ ನಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಲವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿತು.

ಮಾನಸಿಕ ಕಡೆಯ ಬಂಧುಬಳಗದವರು ವೈದ್ಯಕ್ಕೋ ವ್ಯಾಜ್ಯಕ್ಕೋ, ಮತ್ತೆನೋ ವ್ಯವಹಾರ ಕ್ಯಾಗಿಯೋ ದಾಖಲಾಗಿಗೆ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ರವೀಂದ್ರನ ಮಾನಸಿಕವೇ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುವರು. ಬಂದವರು ಬೇಗನೇ ಹೊಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಹೊಗುತ್ತೇವೆಂದರೂ ಮನಗಟ್ಟಳೆ ಬಲವಂತದಿಂದ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಳು. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಉಪಚರಿಸುವಳು. ರವೀಂದ್ರನು ಅವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮನಗಟ್ಟಳೆ ದೂರದ ಬಂಧುಪರಿಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೊಪ್ಪುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾಳು ವಿತಂಟ. ಅವಳು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ನೋಡುವ ನೆವದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ರವೀಂದ್ರನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬೆರೂರತೊಡಗಿದ್ದಳು. ವಾಚನವಾದ ಅವಳು ಕಾಲಕ್ಷೇಪಕ್ಕಾಗಿ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರ ನಡುವೆ ಸ್ಥೂ ದೃಷ್ಟಿ ಜಗಳ ಎಬ್ಬಿಸಿ ತಮಾಷೆ ನೋಡುವಳು.

ಒಂದು ದಿನ ರವೀಂದ್ರನು ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ "ನನ್ನ ಆ ಅತ್ತಿಗೆ ಮನೆ ಬಾಗಿಲು ಅಂತ ಉಂಟೋ ಇಲ್ಲವೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಾನಸಿಕವು ಅತಿರುಷ್ಟ

ಳಾಗಿ, "ನಿಮಗೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲಾಂತಾದರೆ ನನ್ನ ತೈಗೂ ಇಲ್ಲಾಂತ ಮಾಡಿದೀನು? ನನಗೆ ಒಂಥ ಬಳಗದವರು ತುಂಬಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಒಂದು ತಿನ್ನುವುದನ್ನೂ ನೋಡಿ ನಮಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿಯೊಂದು ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾಂತ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಯಾಕೆ ನಿಮಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿ? ನಮ್ಮದೇನು ಗೆಟುಹೋಯಿತು? ಅತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿನವಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಇಷ್ಟ ನನ್ನ ದೇವಿಯಿಂದಲೇ ಈ ಮನೆ ಸಡಿಯೋದೂ ಅಂತ ಮರಬೇಡಿ." ಎಂದಳು ಬಡಬಡನೆ.

ರವೀಂದ್ರನು ಮಾತುಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಎರಡು ದಿನಗಳ ಅನಂತರ ಅವನು ಕಛೇರಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರತೊಡಗಿದನು. "ಎಕೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ?" ಎಂದು ಮಾನಸಿಕವು ಕೇಳಿದಳು.

"ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯ ಕೆಲಸ? ಎಲ್ಲಿಯ ಉದ್ಯೋಗ? ಸಂಬಳದ ಹಣ ಈ ಭರ್ವಸತ್ರವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸಾಲದೆ ಉಪಗಿಂಬು ಅಂತ ತುಂಬು ಮಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿ

ಬಿದ್ದ. ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ಕಿತ್ತು ಹಾಕಿವಿಟ್ಟು.
 ಇನ್ನೇನು ಶಿಕ್ಷೆ ಕಾದಿದೆಯೋ? ದೇವರೇ ಗತಿ!"
 ಎಂದು ಹೀನ ಸ್ವರದಿಂದ ರವೀಂದ್ರ.

ಮಾಣ್ಣಳು ಗಾಬರಿಯಾದಳು. ತಲೆ ಚಿಟ್ಟಿ
 ಕೊಂಡು ರೋದಿಸಿದಳು. ಬಾಯಿ ನೋಯುವ
 ವರೆಗೂ ಗಂಡನನ್ನು ಬೈದಳು. ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ
 ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು.
 ಸೋದರತ್ತೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹಣವಿರುವುದನ್ನು ಅವಳು
 ನೋಡಿದ್ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನೆ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲ
 ಹಣ ಕೈಗಡ ಕೊಡುವಂತೆ ಅತ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

ಕೂಡಲೇ ಆ ಹೆಂಗಸು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದು
 ಗಂಟುಮಾಟ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು. "ಇದು ಇನ್ನೂ
 ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯೇ? ಕೆಲಸಾ ಬಿಡುಗಡೆ ಇಲ್ಲದೆ ಮನೆ
 ಹಿಡಿದು ಕೂತವರಿಗೆ ಕುತ್ತಿಗೆ ಮೇಲೆ ತಲೆ ಇದ್ದ
 ವರಾಹದಕೂ ಕಡ ಕೊಡೋದುಂಟೆ" ಅದ್ದೂನೂ
 ದಾರಿ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ಆತ ಇರುವ ಹಣ ನಾನು ಹೇಗೆ
 ಕೊಡಲಿ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಉರಿಗೆ ಹೊರಟು
 ಹೋದಳು. ಅತ್ತೆಯ ಒಂಧು ಪ್ರೇಮವು ಮಾಣ್ಣಳ
 ಕೆಳಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಆ ಕೃತಘ್ನಳನ್ನು ಬೆನ್ನಿಗೆ
 ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಗಂಡನನ್ನು ತುಂಬಾ ನೋಯಿಸಿದ
 ನಲ್ಲಾ ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಅತ್ತೆಯ ಹಾಗೂ
 ಅವಳ ಮಕ್ಕಳ ಇವ್ವುಗಳಂತೆ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಲು.

ಗಂಡನು ಹಣ ಸಾಲದೆ ಲಂಚ ಪಡೆದು ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು
 ಮನೆ ಹಿಡಿದು ಕೂರಬೇಕಾಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಅತ್ತೆ
 ಇಲ್ಲಿಯ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ನಿಂದಿಸಿ ಹೊರಟು
 ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಉಪಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ
 ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಮಾಣ್ಣಳು
 ಮುಖಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

ಆಗ ರವೀಂದ್ರನು ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿ
 ಸುತ್ತ. "ಆಳಬೇಡ ಬಿಡು. ನನ್ನ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ
 ಯಾವ ಧಕ್ಕೆಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ರಜೆ ತೆಗೆದು
 ಕೊಂಡಿದ್ದೆ ಅಷ್ಟೇ. ಮನುಷ್ಯರ ಸ್ವಭಾವ ನಿನಗೆ
 ಗೊತ್ತಾಗಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆ. ನಮ್ಮ
 ಒಂಧು ಒಳಗಡೆವರಲ್ಲಿ ಏಜವಾದ ಆವೃತಾರೇಬು
 ದನ್ನು ನಾವು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡ
 ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಅಂಥವರು ಸುಮ್ಮನೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ
 ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಾರರು. ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ವರ ಸ್ವರ
 ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅನ್ಯೋನ್ಯರಾಗಬೇಕೇ
 ಹೊರತು. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರುವು
 ದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇನಿಲ್ಲ ಕೇಳತೇ? ನಿನ್ನ ಮೂಲ
 ದಿಂದ ನನಗೆ ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲದರೆ ಅದು ರಾಜನಿಗೆ
 ನಿನ್ನ ಮೇಲಿನ ಕರುಣೆಯಿಂದ. ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲ
 ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನನ್ನದೇ ಹೊರತು
 ನಿನ್ನದಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ತಿರುಗಿಬರುವ ವರಗಳು

ಇಬ್ಬರು ಅಗ್ನಿತಮ್ಮಂದಿರು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸುಖವನ್ನು ತಾಣದೆ ಹೊಸ ಸಂಸಾರವೇ ಮಾಡಲು ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಹೊರಟರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಗಲು ಒಂದು ಕಡೆ ಕುಳಿತು ತಮ್ಮ ಬುತ್ತಿಗೂಟು ಬಿಚ್ಚಿದರು. ಆಗ ಒಬ್ಬ ಯೋಗಿ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ನಮಗೂ ಎರಡು ತುಟ್ಟ ಕೊಡುವಿರಾ? ತುಂಬಾ ಹುಬ್ಬೆ" ಎಂದು ಕೈನೀಡಿದನು.

ಅಗ್ನಿತಮ್ಮಂದಿರು ಅವರ ಆಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಭಾಗ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಅರ್ಧವನ್ನು ಯೋಗಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಕಾಳಿದುಡನ್ನು ತಾವಿಬ್ಬರೂ ತಿಂದರು.

ಯೋಗಿ ತುಂಬಾ ಶ್ವಪ್ತನಾಗಿ, "ಈ ದಿನ ಬರುವುದಿರಿ, ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಗೆ ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಎರಡು ವರಗಳಿವೆ. ಅವು ತಿರುಗಿಬರುವ ವರಗಳು. ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಮಗಿಟ್ಟಿರಲಿ ಎಂದು ಒಂದೊಂದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಒನಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಮತ್ತೆ ನಿಮಗೂ ಬರುತ್ತೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊಡು ಹೊಡು. ಅವನು ವರಗಳಿಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅವರೇ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೊಂದು ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಗ್ನಿನು ಒಳ್ಳೆಯವನು. ತನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡದವರನ್ನು ಕುರಿತು ಎನ್ನೂ ಹುತ್ತಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಬರಲೆಂದು ಹೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ.

ತಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಪ ಬಾಬಿ, ತನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡದವರನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತ, "ನಿನ್ನ ನಾಲಗೆ ಬಿಡು ಹೋಗಿ! ಹಾಳಾ! ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿಯ!" ಎಂದು ಬೈದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಯೋಗಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ವರಗಳು ಬರಲಿ. ಅಗ್ನಿನು ಸೌಭಾಗ್ಯತಾರಿಯಾದನು. ತಮ್ಮ ಯೋಗಾಲೂ ರೋಗಿಪ್ಪನಾಗಿ ಪರಿಣತಿಯಾದ ಇವನು.

ಉತ್ತಮ ಮಾರ್ಗ

ಬೃಹತ್ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಕೋಸಲ ದೇಶವನ್ನು ಆಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅನಂಗಪಾಲ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಅವನ ಸೇನಾಪತಿ ಸೌಮೀರನು, ಕಾತಂತ್ರದ ಜಾಲ ದಿಂದ ಕೊಂದು ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಅಂತಹ ಅಪಾಯದ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಅನಂಗ ಪಾಲನ ಮೂವರು ಕುಮಾರರೂ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿ ಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಕಾಡು ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕಾಡೇ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡರು. ಬೆಕ್ಕ ಹುಡುಗರಾದ ಅವರಿಗೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿ, ದೊಡ್ಡವರಾಗುವವರೆಗೂ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ದೊಡ್ಡವರಾದ ಮೇಲೆ ಆ ಕುಮಾರರನ್ನು ಕುರಿತು, "ನೀವಿಗ ದೊಡ್ಡವ ರಾಗಿದ್ದೀರಿ. ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಲಿತಿದ್ದೀರಿ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀವು ನಿಮಗೆ ಯಾವುದು ಉತ್ತಮ ಮಾರ್ಗ ವೆಂದು ತೋರುವುದೋ, ಆ ದಾರಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ಜೀವಿಸಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

ಮುಂದರಿಗೂ ಶಾವು ಯಾರು, ಹೇಗೆ ಈ ಗತಿಗೆ ಬಂದೆವೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತೆಯೇ ದೊಡ್ಡವ

ನಾದ ಅದಿತ್ಯನಿಗೆ ಸೇನೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕಾದುದೇ ಉತ್ತಮವೆಂದು ತೋರಿತು. ಸೇನಾಪತಿ ಸೈನಿಕ ಬಲ ದಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದನು.

ಎರಡನೇಯವನಾದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧನ ಗಳಿಗೂ ಧನವೇ ಮೂಲವೆಂದು ತೋರಿತು. ಧನ ವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸೇನೆಯನ್ನು ಪ್ರೇಷಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಧನವಿದ್ದರೆ ಬೇಕಾದುದೆಲ್ಲವೂ ಒರುತ್ತೆಂದು ಅವನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಮೂರನೇಯವನಾದ ಉಪಯುಧನು ಸೈನ್ಯ ವಾಗಲೀ, ಧನವಾಗಲೀ, ಉತ್ಕೃತ ಧೈಯಗಳಿಲ್ಲ ವೆಂದೂ, ಇರುವುದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿರುವುದೇ ಅತ್ಯು ತ್ತಮವೆಂದೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ತಮ್ಮ ಸೇನಾ ಪತಿ ಹಾಗೆ ತೃಪ್ತಪಟ್ಟು ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವು ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಸೇನಾಪತಿಯ ಅತ್ಯಪ್ರಿಯ ಧುಷ್ಪಾಚರಣೆಯಿಂದ ಕೂಡಲೇಂತಹ ಬೇಡದ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವನು ಪಾಪದ ಹೊರೆ ಬೇರೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದಾನಲ್ಲವೆ? ಹೀಗೆ ಆ ಮೂವರೂ ತಮ್ಮ ಆಶಯಗಳನ್ನು

ಕೂಡ ಹೇಗಾಗಬೇಕೆಂದೂ, ಐದು ವರ್ಷಗಳ
 ೧೦. ತರ ತರ ಗಿ ಮೂವರೂ ಒಂದ- ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ
 ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ, ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡರು.
 ಗುರುತಿಸುವ ಸ್ಥಳವನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುತ್ತಿರುವರು.

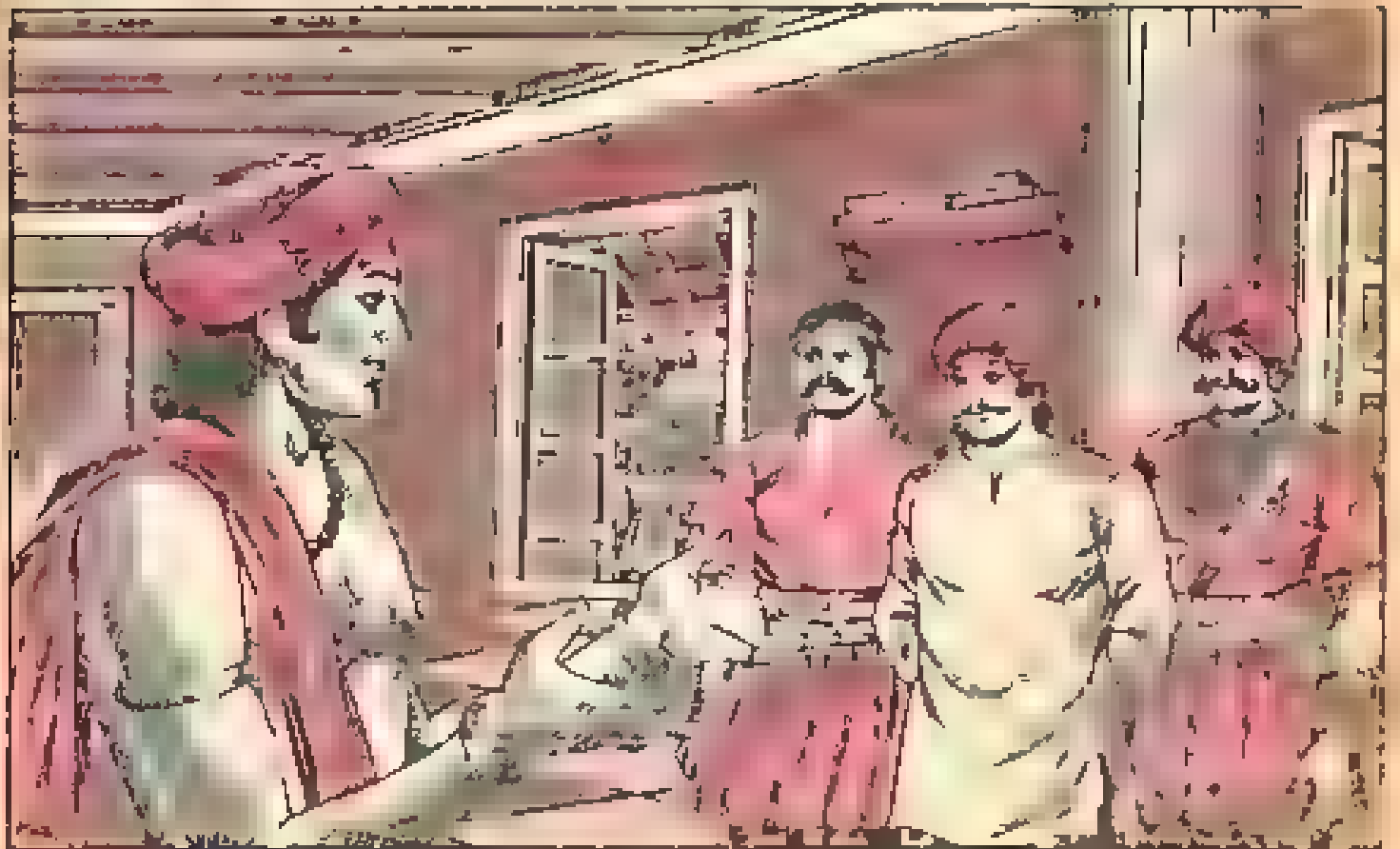
ಅದಿತ್ತು, ಕೋಸುರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಬಹುದೆಂದು
 ಮುಕ್ತಿ ಕೊಡುವನು. ಅವನು ಸೇನಾಪತಿ ಮಾಡಿದ
 ಕಾರಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿ,
 ಸಿಂಹಾಸನದ ನಿಜವಾದ ವಾರಸರು ಒಬ್ಬನಿರುವ
 ಸೂಚನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ದನರನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ
 ಸೇನೆಯನ್ನು ಶೇಖರಿಸತೊಡಗಿದನು. ಒಂದಾಯ
 ಮೇಳಲ, ಬೆಳಗುವನ್ನು ಕತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ
 ಮಿಠರ ಸೇನೆ ದಳಾಧಿಪತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವನ ನಾಯ
 ಕತ್ವದಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಯಿತು. ಈ ಕೆಲಸ ಸಾಧಿಸಿ
 ಕೊಂಡು ಅವನು ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸ
 ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದನು.

ವಿಕಸನವು ಧನವನ್ನೇ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು
 ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪು ಸೇರ ತನ್ನ ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಕಳ್ಳರ

ಕಾಯಕನಾಗಿ, ನೂರಮಂದಿ ಕಳ್ಳರಿಂದ ಧನದ
 ಮೂಲೆಗಳನ್ನು ಹೂರಿಸಿಕೊಂಡ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ
 ಗುರುತಿಸ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದನು.

ಉದಯಭಾನು ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ
 ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದು, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ
 ವ್ಯವಸಾಯದ ಲೂರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ,
 ಕ್ರಮವಾಗಿ ಗ್ರಾಮ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಸ
 ಕೋರಿಸಿ ಗ್ರಾಮಾಧಿಪತ್ಯದ್ವಿಗಿ ಉತ್ತಮ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು
 ನೀಡುತ್ತ ಬಾವಿ ಕೆರೆಕಾಲುವೆಗಳನ್ನು ತೋಡಿಸುತ್ತ,
 ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ಗ್ರಾಮ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸ
 ರನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದನು.

ಮೂವರೂ ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ
 ಅವರವರು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು
 ಕುರಿತು ಹೇಳಿದರು. "ಸರಿ, ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟ
 ದಂತಾಗಲಿ ಇನ್ನೂ ಏನೂ ಕೊಡಬೇಡಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ
 ಹೋಗಿ, ನೀವು ಸಾಧಿಸಿದ ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮ
 ತಂದೆಯ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತಿರುಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಹುಲಿ

ಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿರಿ” ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮೂವರನ್ನೂ ಹರಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ದೊಡ್ಡವರಿಬ್ಬರೂ ಮೂರನೇಯವನನ್ನು “ಕೂಪಸ್ಕಮಂಡೂಕ” ಎಂದು ಹೀಯಾಳಿಸಿದರು. ಅವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಕಾಂಕ್ಷೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡವರು ಅವನ ಗೊಡವೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಕೋಸಲರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. ದೊಡ್ಡವನಿಗೆ ಎರಡನೆಯವನ ಸ್ವಾರ್ಥಿನ ದಲ್ಲಿರುವ ಧನದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಬೀಳತೊಡಗಿತು. ಸೈನಿಕರು ರಾಜಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬಾಡಾಯದೇಳಲು ಈಶ್ವಾಹಿತರಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರನ್ನು ಪೋಷಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ಹಣವೂ ತುಂಬ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಎಕ್ರಮನೊಂದಿಗೆ “ನಿನ್ನ ಧನವನ್ನು ನನ್ನ ಸೇನೆಗಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡೋಣ. ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು” ಎಂದನು.

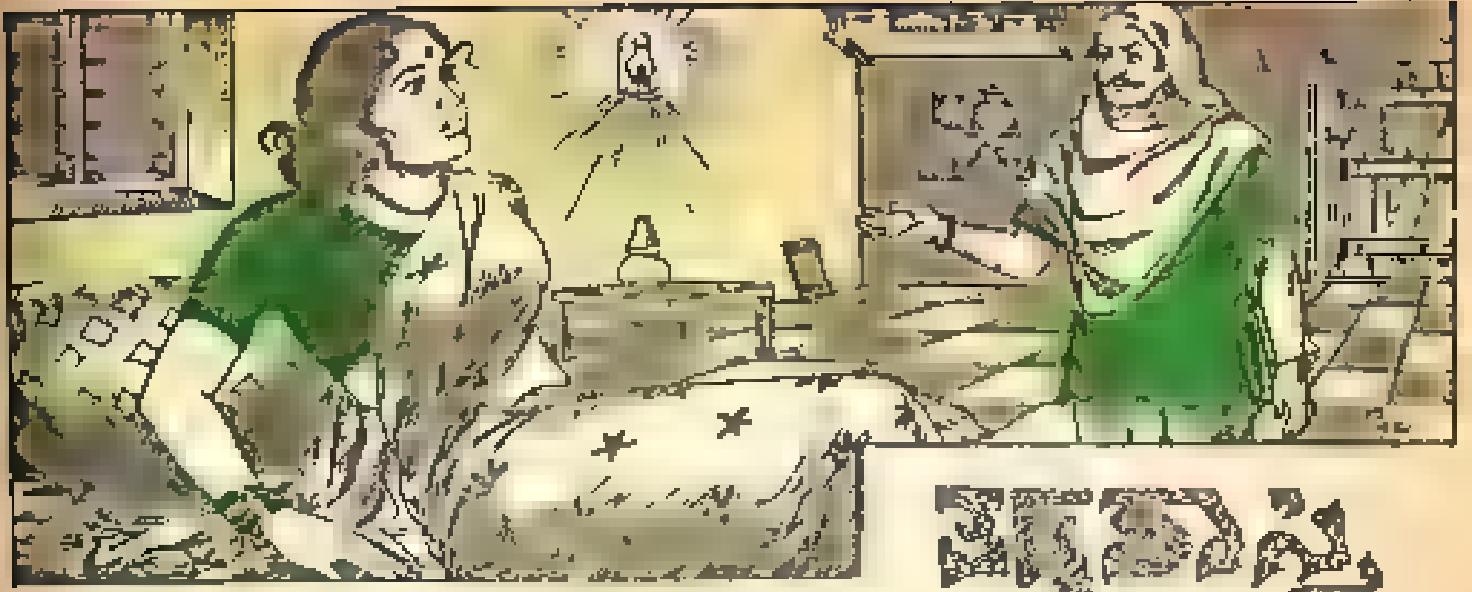
“ನನ್ನ ಹಣದಿಂದ ಪೋಷಿಸಲ್ಪಡುವ ಸೇನೆ ನನ್ನದೇ ಅಗುತ್ತದಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಸೇನೆ ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ? ರಾಜ್ಯದಲ್ಲ ನಿನಗೆ ಏನು ಕೇಳುವ ಹಕ್ಕಾದರೂ ಯೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ?” ಎಂದು ಎಕ್ರಮನು ಅಣ್ಣನನ್ನು ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದನು. ಅಷ್ಟೊಂದು ಸೇನೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಅಣ್ಣನು ಎಷ್ಟು ಶಮ ಪಟ್ಟರಬಹುದೆಂದು ಅವನು ಯೋಚಿಸಲಿಲ್ಲ.

ತಮ್ಮನ ಪೂತು ಕೇಳಿ ಅದಿಕ್ಕನಿಗೆ ಕುಟ್ಟಿ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಇಬ್ಬರೂ ಘರ್ಷಣೆಗೆ ಬಿದ್ದು ಅಯುಧ ವೆತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಎಕ್ರಮನು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಕೊಂದು, ಸೇನೆಯನ್ನು ತನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಧನವನ್ನು ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಸೈನಿಕರಿಗಿಲ್ಲಾ ಹಂಚಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನೇಲಿ ಎಕ್ರಮನು ಸೈನಿಕ ಬಲ ದಿಂದ, ಕುತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾಗಸ್ಕರಾದ ಪ್ರಮುಖರ ಸಹಾಯದಿಂದ ದ್ರೋಹಿಯಾದ ಸೇನಾಪತಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ತಾನೇ ರಾಜನಾದನು.

ಆದರೆ ಮುಖ್ಯರಾದ ಕುತಂತ್ರಗಾರರು ಎಕ್ರಮನು ರಾಜನಾಗಲು ಒಪ್ಪದೆ ತರಾರು ತೆಗೆದರು. ಅಸಲು ರಾಜನು ಹಿರಿಯನಾದ ಅದಿಕ್ಕನೇ ಎಕ್ರಮನು ಅವ ನನ್ನು ಕೊಂದ ಹಂತಕನು, ಮಹಾ ವಾಙಿ. ಹೀಗೆ ಕೆಲವರು ಓತೂರಿ ಎರಿಸಿದರು. ಮತ್ತೆ ಎರಡು ವಂಶದಗಳೇರ್ಪಟ್ಟು ಸಂಘರ್ಷಣೆ ತೊಡಗಿತು. ಆ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಎಕ್ರಮನು ಸತ್ತಹೋದನು.

ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಅದು ದರಿಂದ ಪುರಪ್ರಮುಖರು ಮೂರನೇ ವಾರಗನಾದ ಉದಯಭಾನುವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತೀಯ ಹೇಳಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು, ಅವನನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದರು. ಅವನು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಪ್ರವಾಸ

ಆ ಊರಿನೊಳಗೆ ಸೀತಾರಾಮನನ್ನು ರೋಧಿ ಬೇರೊಬ್ಬನಿಲ್ಲ. ಹಣ ವಿಚಾರಗುತ್ತದೆಂದು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಕೂಡಾ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮಗಳು ಮದುವೆಗೆ ಬೇರೆಯ ಸುಮ್ಮನೆ ವರ್ಷಗಳುರುಳುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಸೀತಾರಾಮನ ಮನೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ರಂಗನಂಬ ಯುವಕನೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ವರೆಂದು ಹೇಳಲು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ನೂರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹಾಲು ಮಾರಿ ಬರುವ ಲಾಭದಿಂದ ಜೀವನ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಸೀತಾರಾಮನ ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಸೀತಾರಾಮನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತನಗೆ ಬಟ್ಟ ಕೂಡಾ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಮೂರೇ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಲೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಏಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಆ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೂಡಾ ವಿಚಾರ ಮಾಡಲು ಮನಸ್ಸು ಬಾರದೆ ನೋಡೋಣವೆಂದು, ಮುಂದೂಡಿ ಕೊಂಡು ಬಂದ ಸೀತಾರಾಮ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದೇನೋ ಒಂದು ದಿನ ಸೀತಾರಾಮನಿಗೆ ಭಕ್ತನ ಸೀತುಗ್ಗಿ ತಿನ್ನಬೇಕೆಂದು

ಹೋರಿತು. ಅದರ ಎರಡು ಹೊತ್ತು ಗಂಜಿ ಕುಡಿದು, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಒಂದೇ ಮುಚ್ಚಿ ಅನ್ನ ತಿಂದು ದಿನ ಬೊಡುವ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಸೀತುಗ್ಗಿಯ ವಿಚಾರ ಒಂದು ಹಿಂಗೆ ಸಾಕಾಗುವವಾಗುತ್ತೆ! ಅದುದರಿಂದ ಸೀತಾರಾಮನು ತನ್ನ ಸೀತುಗ್ಗಿ ಯಾಶೆಯನ್ನು ಅಡಗಿಸಲು ನೋಡಿದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಷ್ಟೇ ಆಯಿತು. ಹೇಗಾದರೂ ಸೀತುಗ್ಗಿ ತಿಂದು ಹೀರಲೇಬೇಕು! ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಮಗಳೂ ಸಹಾ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಸಮಯಕ್ಕೆ ಪರಿಮಳದ ಜಾಯ ಒಡಿದು ಪೆರೆಮನೆಯವರಾರಾದರೂ ಬಂದರೆ ಅವರಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತಲ್ಲ!

ಈ ಉಪದ್ರವಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಲೋಚಿಸಿ ಸೀತಾರಾಮನು ಸೀತುಗ್ಗಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದರ ಮೇಲೆ ಹುಲ್ಲು ಮುಟ್ಟಿ, ಮುಂಜಾನೆ ಕೋಳಿ ಕೂಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ, "ಏನೇ, ನಾನು ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಸಾಯಂಕಾಲವಷ್ಟೇ ಬರೋದು" ಎಂದನು. ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ಗಂಜನ ರೊಡರೊಡ

ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೀತಾರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಸಂತೋಷ ಪಡುತ್ತ, ರಾತ್ರಿ ಉಳಿದ ಗಂಟೆಯನ್ನಿಷ್ಟು ಗಂಟೆಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಕೊಟ್ಟಳು. ಸೀತಾರಾಮನು ಆ ಉಪ್ಪು ಗಂಟೆ ಕುಡಿದು, ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಬೇಗಬೇಗನೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನು.

ಯಾರೂ ಬಾರದ ಪ್ರಮೇಶ ನೋಡಿ ಬುಟ್ಟಿ ಕೆಳ ಗಳಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಿನ ಒಲೆಯಿತ್ತು. ಒಣಗಿದ ವೈರಲೆದರಲೆಗಳನ್ನೂ ತಂದು ಹಾಕಿ. ಒಲೆ ಹಚ್ಚಿ ದನು. ನೀರು, ಹಾಲು, ಅಕ್ಕಿ ಹಸರುಬೆಳೆ ಬೆಲ್ಲ ದೂಲಕ್ಕಿ ಪುಡಿ, ಗೆಣ್ಣು ಬೀಜಗಳನ್ನೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಸೀತುಗ್ಗಿ ಮಾಡುವಾರುಘಿಸಿದನು. ಸೀತುಗ್ಗಿ ದೂದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಸವಿಸು ತಿನ್ನಬೇಕೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಜೊಲ್ಲು ನುಂಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ತುಪ್ಪು ಮೂಲಕ್ಕಿಗೊಡಗೊಡಿದ ಘಮ್ಘಮ ಸುವಾಸನೆ ಸುತ್ತಲೂ ಇಡುಗಿತ್ತು. ಹುಗ್ಗಿ ತಯಾರಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ತಣಿಯುವ ದನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಾ ಮಗುಜಿಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಎರಡು ಕೈಗಳು ಬಂದು ಹುಗ್ಗಿಯ ಪಾತ್ರವನ್ನೇ ಎತ್ತಿಕೊಂಡುವು. ಸೀತಾರಾಮನು ಗುಬರಿಯಿಂದ ಓದಿರಲಾಗಿ ನೋಡಿದ. ನಾಲ್ವರು ಯುವ ಕಿ.ಕೂರರೂ ಮಗುವನ್ನು ನುಡಿದರು. ಅವರು ಹೆಸರು

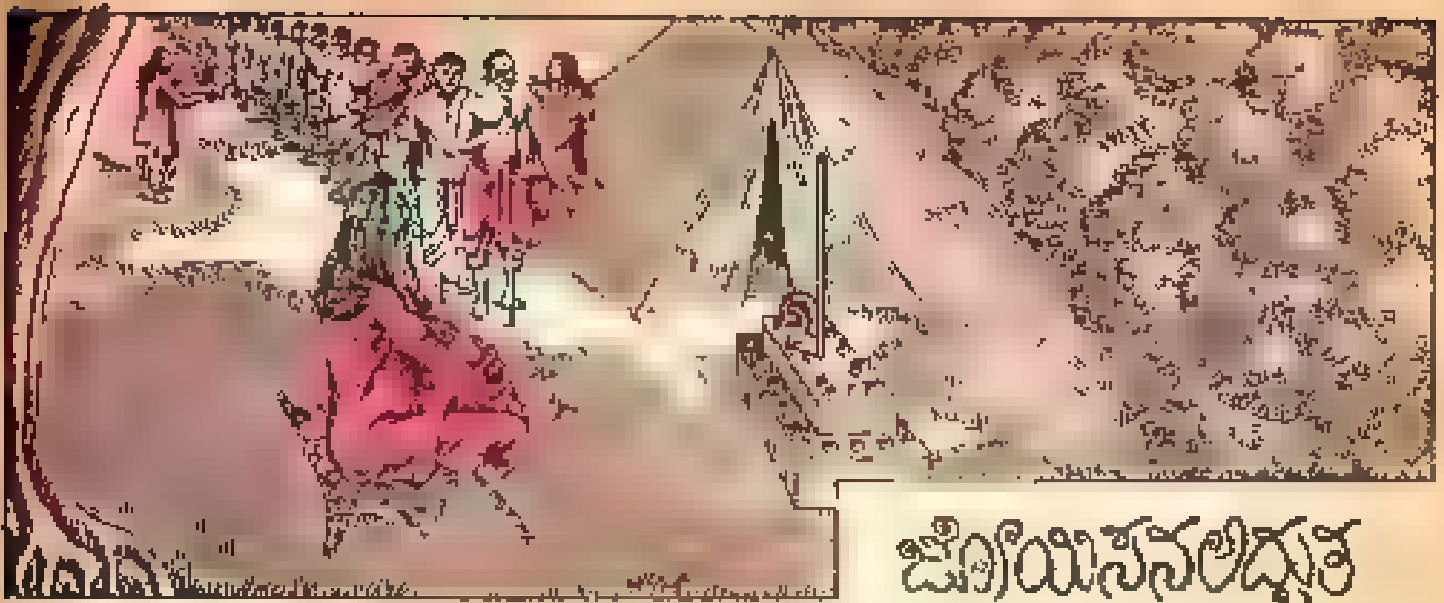
ವಾಸಿಯಾದ ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳರು. ಸೀತಾರಾಮನು ಸರ್ವಜ್ಞವೂ ಕಂಡಿತು. ಗಂಟಲೊಣಗಿತು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮುಕು ಹೊರಬಂದ ಮುಗುಟ್ಟಿದ.

ಅವನನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನೊಡನೆ ನಾಲ್ವರು ಕಳ್ಳರೂ ನಾಲ್ಕು ತೇಗಿವಲೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡು ಹುಗ್ಗಿಯ ನೈರ್ದಾ ಅದರಲ್ಲಿ ಒರಿಸಿ ಹಾಕಿ. ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತ ನಡೆಸುವ ಭೇಷಭೇಷ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಂದು. ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ವಸೆಯನ್ನೂ ಒರಿಸಿ ಗಟ್ಟಿ. ಸೀತಾರಾಮನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಕೂಡಾ ಹೇಳಿದೆ. ಎರಡು ಒರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಸೀತಾರಾಮನು ಕಾಲೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಮನೆ ಬಿಡು ಅನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿರುವು. ಹೆಂಡತಿಯೂ ಮಗರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಣದ ಪಟಾರಿ ತೆರೆದಿತ್ತು. ಓಡಿಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಅದು ಖಾಲಿಯಾಗಿದೆ.

ಎದೆ ಬಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸೀತಾರಾಮನು ಬೇದಿಗೆ ಬಂದ ಆದಿಪ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಗಳನ್ನು ರಂಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ ಲೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೆಂಡತಿಯ ತೊರು ಮನೆಯಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಬೇರೆ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಸೀತಾರಾಮನೂ ಹೊಸ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಲಕ್ಷಿತ ಹಾಕಲು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋದ

ಜೈಯಿಸನನಲಿಧ್ವತ

ಓರಿದು ಕೂರಿಗೆ ಅದ್ಭುತ ರಕ್ತಿಯ ಜೋಯಿಸ ನೊಬ್ಬ ಬುದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅರ್ಜುನನೂ ಸಂಗಮನೂ ವಿಕ್ರಮಾಗಿದ್ದರು. ಜೋಯಿಸನ ಸಂಗಮನನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುಖಯನು ಅರ್ಜುನನನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು, ಊರಹೊರಗಿನ ಆಲದ ಮರದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತ, "ನಿನಗೆ ಕೂಡಾ ಜೋಸ್ಯ ಹೇಳಿ, ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೇನು ? ಎರಡು ದಿನಗಳ ಕೆಳಗಷ್ಟೇ ಈ ಜೋಸ ಜೋಯಿಸ ಒಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅಪ್ಪರೊಳಗೇ ಎಷ್ಟು ಹೆಸರು ! ಭೂತ ಭವಿಷ್ಯ ವರ್ತಮಾನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುತ್ತಾನಂತೆ. ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಬರೀ ಅರ್ಥ ರೂಪಾಯಿ ! ತುಂಬ ಆಗ್ಗು !" ಎಂದನು.

ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯತ್ತು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಆ ಜೋಯಿಸನ ಭವಿಷ್ಯತ್ತನ್ನು ತಿಳಿದು ತೀರಬೇಕೆಂದು ಅರ್ಜುನಿಗೆ ಹೋರಿತು. ಅವನು ಕಾರ್ಯಕಾರಣವಾದವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಸ್ವಲ್ಪವಟ್ಟಿಗೆ ಇಂದ್ರಜಾಲ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ಕಲಿತಿದ್ದನು. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಇತರರನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಂಬುವವನಲ್ಲ. ಈ ಜೋಯಿಸನು ಮೋಸಗಾರನಾದರೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನು

ಇವನಿಂದ ಕಾಪಾಡಬೇಕು. ಅಥವಾ ಇವನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಸತ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಷಿಯಾದರೆ ಅವನ ವಿವೃತ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸನ್ಮಾನಿಸಬೇಕು.

ಹೀಗೆ ಆರೋಚಿಸಿಕೊಂಡು ಅರ್ಜುನನು ಇತರ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಆಲದ ಮರದ ಬುಡಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯರನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಅವನು ಕೆಂಪು ಧೋತ್ರ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಕೆಂಪು ಅಂಗಿಯನ್ನೇ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ತಲೆ ಕೂದಲು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಹೆಗಲಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿ ಸನ್ಮಾನಿಯ ಕೆಳೆಯಿತ್ತು.

ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕಪ್ಪಿಗೆ ದಟ್ಟಿಗೆ ಫೊದರುಗಳಿದ್ದುವು. ಅವನಿಗೂ ಫೊದರುಗಳಿಗೂ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಣ್ಣಿನ ಪೇದಿಕೆಯಿದ್ದಿತು. ಪೇದಿಕೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿನ ಕೆಂಬಿಯೊಂದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಪೇದಿಕೆದು ಮೇಲೆ ಹೂವಿನ ದಳಗಳು ಹರಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಪೇದಿಕೆಯ ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಂಬಣ್ಣ ಪೂಸಿದ ಚಿಕ್ಕದೊಂಡು ಕವಾಲಿದ್ದಿತು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಜೋಯಿಸನ ಮಹಿಮೆಯಿದ್ದಿತು. ಜೋಯಿಸನು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಮೂವರು ಹಿನ್ನರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಮೋಡಲು ಬಂದವನನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವರು ಇವತ್ತೆಂದು ಮಂದಿಗಳನ್ನು ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರಾತ್ಮ ಜಾಲವಾದರೂ ಆ ದೊಡ್ಡ ಅರಿದ ವನದ ಕೆಳಗೆ ಮಸಕುಬೆಳಗಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಜೋಯಿಸನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು, "ನೀವೆವಾ ನಿಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯತ್ತನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಎಜಕ್ಕೂ ನನಗೆ ಜ್ಯೋತ್ಯವೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಜೋಷ್ಠ ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲಾ ಈ ಕವಾಲವೇ. ಇದು ನಾನು ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಈಜಿಪ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಮೋದ ಮಗುವೆನು. ಈ ಕವಾಲವನ್ನು ಭಾರವಾದ ಬುಗಾರದ ಮೈಗೆಯ್ದೆಲ್ಲು. ವ್ಯಾಧಿಯ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಮೂಡಿದಹೊರತು ಆ ಮಗು ಬೇರೆ ಉತ್ತಮ ಜೋಕಾಗು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೂ

ಗಿಯೇ ನಾನು ಹಣವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರವಾಗಿದೆ. ಆದ ದರಿಂದ ನೀವು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕೇವಲ ಅರ್ಧ ರೂಪಾಯಿ. ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡದಾರದು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಬನ್ನಿ. ಸತ್ಯಾನಂದಾ, ಆ ಕವಾಲ ವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡು" ಎಂದನು.

ಸತ್ಯಾನಂದನು ವಿನಯ ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ ಕೆಲವು ಕವಾಲವನ್ನು ಜೋಯಿಸನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಜೋಯಿಸನು ಅವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೋರಿಸಿದನು. ಆ ಕವಾಲದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಒಂದು ರಂಧ್ರವಿದ್ದಿತು. ಜೋಯಿಸನು ಮತ್ತೆ ಕವಾಲವನ್ನು ಸತ್ಯಾನಂದನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಸತ್ಯಾನಂದನು ಅದನ್ನು ವೇವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಲಾದ ಉಕ್ಕಿನ ಕುಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಿ ಇಳಿಸಿದನು.

"ಈಗ ನೀವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಹುದು. ಕವಾಲವು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದರೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಹೇಗೆಂದು ಅರ್ಥ. ಅದು ಕದಲದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಅರ್ಥ. ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ" ಎಂದ ಜೋಯಿಸ.

ಬಂದವರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವನಿಂದ ನಿಂತಿದ್ದ ಪ್ರಾಯವಿಪಾರಿವನೊಬ್ಬನು ಜೋಯಿಸನ ಮುಂದಿದ್ದ ಹರಿವಾಗದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ರೂಪಾಯಿ ಹಾಕಿ "ನಾನಿನ್ನೂ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಬದುಕುತ್ತೇನೆಯೇ?" ಎಂದು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ.

ಎಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಕವಾಲದ ಮೇಲೆಯೇ ಇದ್ದಿತು. ವಿಚಿತ್ರವೆಂಬಂತೆ ಕವಾಲವು ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದು ಕೆಳಗಿಳಿಯಿತು. ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದವನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಬದುಕುವನೆಂದಾಯಿತು. ಅವನು ಜೋಯಿಸನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಬಾಗಿ ಹೋದನು.

ಅನಂತರವನು ರಾಮನಾಥನೇಂಬ ರೋಗಿವ್ವ. ಅವನು ಹರಿವಾಗಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಹಾಕಿ, "ನಾನು ಬೇಗ ದಲ್ಲಿ ಸಾಯುತ್ತೇನೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಕವಾಲ ಕದಲಿರಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಕಳೆಗಟ್ಟಿ ಆ ರೋಗಿ ಯನ್ನು ಪರಿತಾಪವಾಗಿ ನೋಡಿದರು.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುವವರೆಗೂ ಅರ್ಜುನನು ನಡೆಯುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದನು. ಅವನೇನೂ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳದೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ಆ ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ಆರೋ ಚನೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಏನು ಆ ಜೋಯಿಸನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

“ಎನು ಬೇಕು ನಿನಗೆ?” ಎಂದು ಜೋಯಿಸನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

“ನನ್ನ ಭವಿಷ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದ ಅರ್ಜುನ.

“ಆದಕ್ಕೆ ಇದು ಸಮಯವಲ್ಲ. ಕವಾಲ ಈಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದೆ. ಎಲ್ಲರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಆಪರಾಹ್ನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಾ. ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಉತ್ತರ ತಿಳಿದುಕೋ” ಎಂದ ಜೋಯಿಸ.

ಅರ್ಜುನನು ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸರಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದನು. ವೇದಿಕೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಗುಡಾರವು ಅವನನ್ನು ಕುತೂಹಲ ಗೊಳಿಸಿತು. ಜೋಯಿಸನೂ, ಅವನ ಶಿಷ್ಯರೂ ಆ ಗುಡಾರದೊಳಗೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಗುಡಾರವಿರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಅನುಮಾನವು ದೃಢವಾಯಿತು.

ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ ಈ ಮೋಸ ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಯಲು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಆಲೋ ಚಿಸಿದನು. ಅವನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ ಅವನ ಮಗ ಒಂದು ಸೈಕಲ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ಒಂದು ಕೋಲಿನಿಂದ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಅಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಸ್ಮರಿಸಿತು. ಅವನು ಸೈಕಲ್ ಚಕ್ರವನ್ನು ತನ್ನ ಮಗನ ಕೈಯಿಂದ ತೆಗೆದು

ಕೊಂಡು, ತಾನೇ ಕೆಲವುಸಾರಿ ನಡೆಯಿಸಿ, ತನಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಯವಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು.

ಆ ದಿನ ಆಪರಾಹ್ನದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಜೋಯಿಸನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕಮಂದಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೂ ಸೇರಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭ ವಾದುವು. ತನ್ನ ಸರದಿ ಬಂದಾಗ ಅರ್ಜುನನು ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಜೋಯಿಸ ನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಹರಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಹಾಕಿ, “ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಉತ್ತರವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಈ ಸ್ವಕುಲ ಚಕ್ರವನ್ನು ಆಚೆಗೆ ಬಿಡುಬಿಡು ತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಜೋಯಿಸನ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರಕ್ಕೆ ಕಾಯಬಿಟ್ಟ ಸೈಕಲ್ ಚಕ್ರ ವನ್ನು ಗುಡಾರಕ್ಕೂ ವೇದಿಕೆಗೂ ಭದ್ರದಲ್ಲಿ ಪೊದ ರಿನ ಕಡೆಗೆ ಬಲವಾಗಿ ಹೊರಳಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಚಕ್ರವೃ ಗುಡಾರಕ್ಕೂ ವೇದಿಕೆಗೂ ನಡುವಿನಿಂದ ಹೊರಳಿ ಹೊದಾಗಿ ಉಕ್ಕಿನ ಕಂಬಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಪಾಲವು ಹಾರಿ ಬಿತ್ತು.

ಅಗ ಅರ್ಜುನನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಮಂದಹಾಸ ಉಸ್ರವಾಡಿತು. ಜೋಯಿಸನ ಮುಖವು ಬಿಳಿ ಕೊಂಡಿತು. ಅವನು ಅರ್ಜುನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೋಡಿದನು.

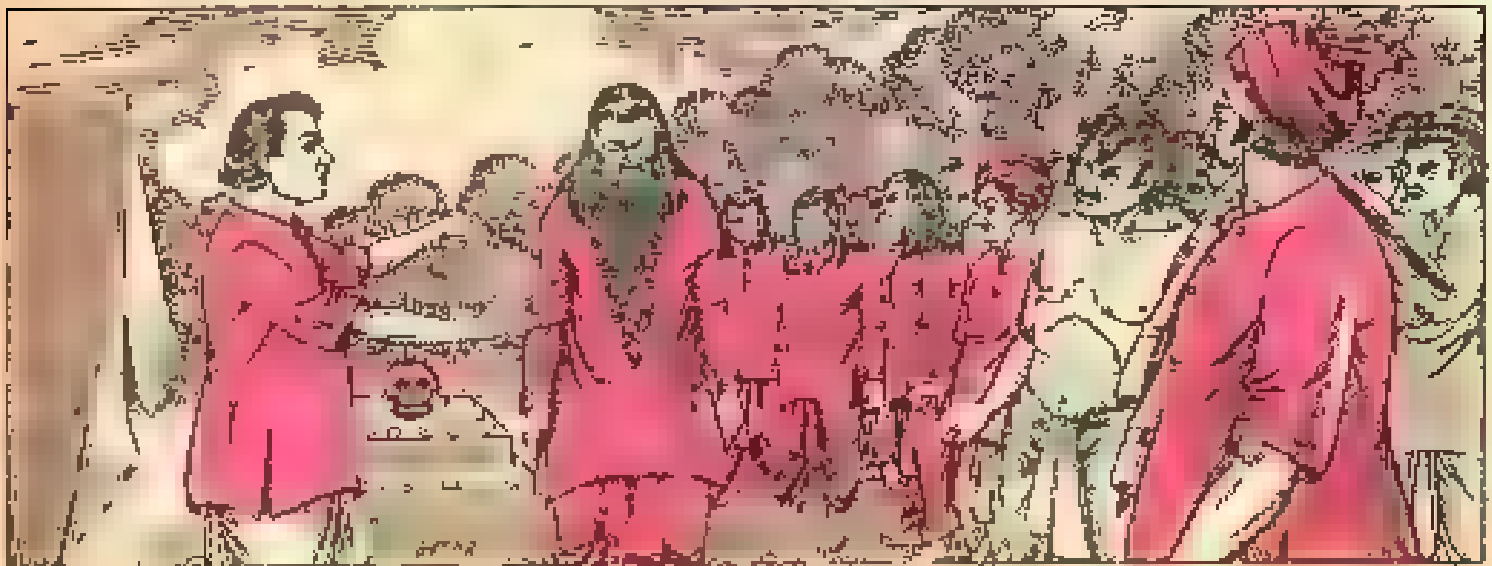
ಅರ್ಜುನನು ಅವನಿಗೆ ನಕಲಿ ಮಾಡುತ್ತ, "ಮಹಾ ಜೋತಿಷ್ಯ ಫಾಟಾ ಮಣಿಗಳೇ, ನನ್ನ ಮೊದಲನೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿರಿ. ಸೂರ್ಯನು ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸುತ್ತಾನೆಯೇ? ಎರಡನೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಬ್ಬಿಣಕ್ಕಿಂತ ಹತ್ತಿ ಹಗುರವೇ? ಮೂರನೇದಾ ಒಗ್ಗಾರವು ಹಿತ್ತಾಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆಯೇ? ನಾಲ್ಕನೆಯದು: ಮಂಜು ಬೆಂಕಿಗಿಂತಲೂ ತಣ್ಣಗಿರುತ್ತದೆಯೇ? ಅಯ್ಯಾ, ಅದ್ಭುತ ಜೋಯಿಸರೇ, ನಾನು ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನಾದುದರಿಂದ ಈ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಮಗುವಿನ ಕಪಾಲದಿಂದ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿಸಿರಿ ಮತ್ತೆ" ಎಂದನು.

ಕಪಾಲ ಕದಲಲೇ ಇಲ್ಲ. ಜೋಯಿಸನೂ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡುಹೋಗುವ ಪ್ರಯತ್ನ ದ್ದರಿಂದಾಗಿದ್ದು ಕೋಡಿ ಅರ್ಜುನನು ತನ್ನ ಜನರಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವರು ಮೋಸಗಾರರನ್ನು

ಸುತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಅರ್ಜುನನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನು ನೋಡಿ ಹೀಗೆಂದ:

"ವಿತ್ರರೇ, ನಮ್ಮ ಸರಳ ಗುಣವನ್ನು ಆಧಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಮಗುವು ನಮಗೆ ಮೋ ಮಾಡಿದೆ. ಇದು ನಿಜವಾದ ಕಪಾಲವೂ ಅಲ್ಲ ಕಾಗದದ ಗೊಜ್ಜಿನಿಂದ ಮಾಡಿದಂಥಾದ್ದು. ಇದು ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಸಪ್ತರವಾದ ಕಬ್ಬಿದಾರದ ಮೇಲಕ್ಕೂ ಕೆಳಕ್ಕೂ ಅಡಿಸುತ್ತಾನೆ ದಾರದ ಒಡಕೊನೆ ಉಕ್ಕಿನ ಕಂಬಿಯ ತುದಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದೆ ಎರಡನೇ ಕೊನೆ ಗುಡಾರದೊಳಗಿರುವ ಒಬ್ಬನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾಗದದ ಕಪಾಲವನ್ನು ಉಕ್ಕಿನ ಕಂಬಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿದಾಗ ದಾರವು ಅದನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತದೆ ಗುಡಾರದಲ್ಲಿರುವನು ದಾರ ಎಳೆದರೆ ಕಪಾಲವು ಎಳುತ್ತದೆ. ದಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ನಿಜವೋ ಸುಳ್ಳೋ ನೀವೇ ಈಗ ನೋಡಿರಿ."

ವೇದಿಕೆಯನ್ನೂ ಗುಡಾರವನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗಿ ಅರ್ಜುನನ ಮಾತು ನಿಜವೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಜೋಯಿಸನು ಮೋಸದಿಂದ ಸಂವಾದಿಸಿದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡು, ಜೋಯಿಸನನ್ನೂ, ಶಿಷ್ಯರನ್ನೂ ಪೊಲೀಸರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

ಬೇಕಾದಾಗಿನ ಬಯಮಾನ

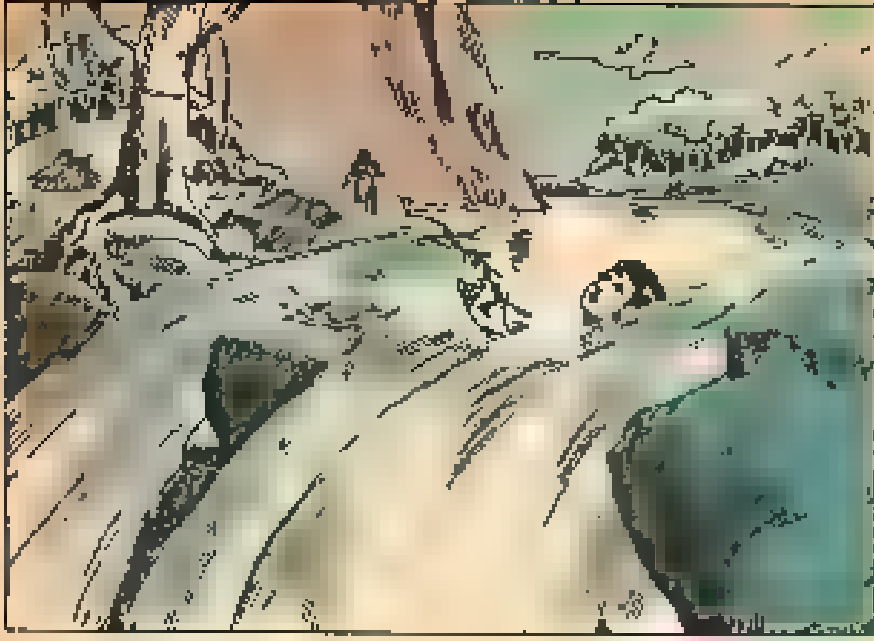
ಒಂದು ದಿನ ಬಯಮಾನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು
ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ವೇಳೆಗಳಿಗೂ ಕೂಡ
ಕೊಂಡು ಕೂಡಿಗೆ ಮುಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು
ಕೊಡುವುದು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದವರು ಕೊಂಡು
ಕೂಡಿಗೆ ಮುಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವುದು
ಕೊಂಡು ಕೂಡಿಗೆ ಮುಗಿ ಬಿಟ್ಟು
ಕೊಂಡು ಕೂಡಿಗೆ ಮುಗಿ ಬಿಟ್ಟು
ಕೊಂಡು ಕೂಡಿಗೆ ಮುಗಿ ಬಿಟ್ಟು
ಕೊಂಡು ಕೂಡಿಗೆ ಮುಗಿ ಬಿಟ್ಟು

ಅವರು ಕೂಡಿದವರು ಕೂಡಿದವರು
ಕೂಡಿದವರು ಕೂಡಿದವರು ಕೂಡಿದವರು

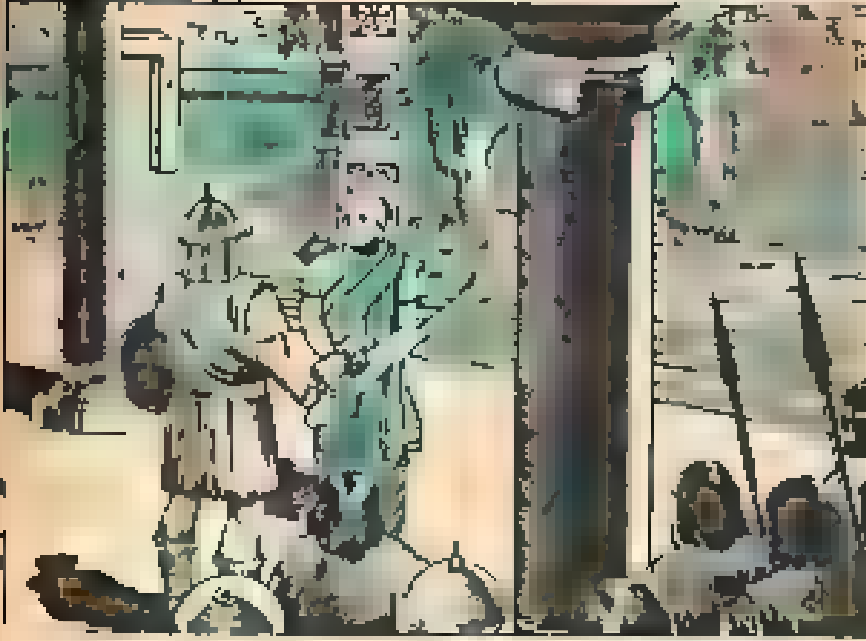
ಅವನು ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ತಾರಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ
ಕಾಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಕೈಕಾಲು ಗೆಟ್ಟಿ
ಅವನು ಪ್ರವಾಹದ ಕಡೆ ಹೋದನು.
ಹೋಗುವಾಗ ಬಿದ್ದು ಯಾವತಿ ಒಂದು
ಬಳ್ಳಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಅವನು ತು
ಸೇರುವಂತೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಅವಳು ಬಿದ್ದ ಬಾಹ್ಯದ ಮಗಳು. ಅವನು
ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಬಹು ಮಾನ ಕೊಡುವ
ನಂಬನು. ಅವಳು ಅವಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ,
ತನಗೆ ಬಹುಮಾನ ಬೇಕಾದಾಗ, ಸುಟ್ಟಿ ಕಳುಹಿಸಿ
ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನು.

ಅನೇಕ ಪರ್ವತಗಳು ಕಳೆದವು. ಬಾಹ್ಯದ
ಮಗಳಿಗೆ ಮಧುರಯ ಅರ್ಚಕನೊಂದಿಗೆ
ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಯಶೋಧರನು
ರಾಜ್ಯವನ್ನು.

ಹೊಸರು ಮೊಳವದ್ದೆ ಗಟ್ಟಿ ತಲೆವರಿದರು.
ಲಯದ ನಾ ಮೊಳವದ ಒಂದರೊಂದು ಅಂಗ
ದಂತೆಯಾಗಿ, ಮೂರು ಮೈಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟ
ಮಾಡು ಕೊಟ್ಟು, ಪ್ರಸು

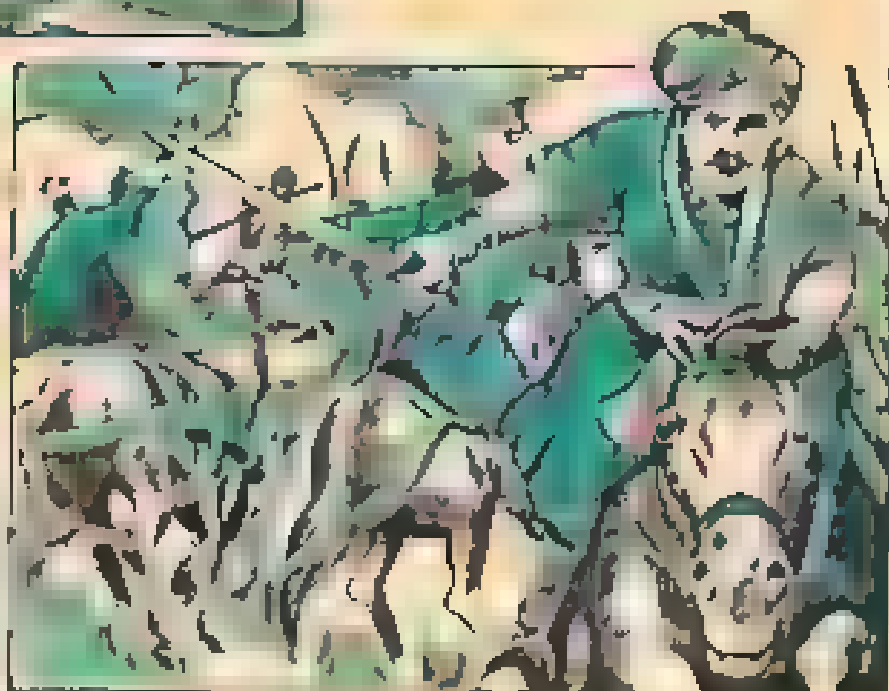
ಆ ಹೊಸರು ಮೊಳವದ್ದೆ ಗಟ್ಟಿ ತಲೆವರಿದರು.
ಲಯದ ನಾ ಮೊಳವದ ಒಂದರೊಂದು ಅಂಗ
ದಂತೆಯಾಗಿ, ಮೂರು ಮೈಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟ
ಮಾಡು ಕೊಟ್ಟು, ಪ್ರಸು

.. ಕೊಂದಿರ ಮೂಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿ.
.. ಕೊಂದಿರ ಮೂಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿ.
.. ಕೊಂದಿರ ಮೂಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿ.
.. ಕೊಂದಿರ ಮೂಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿ.

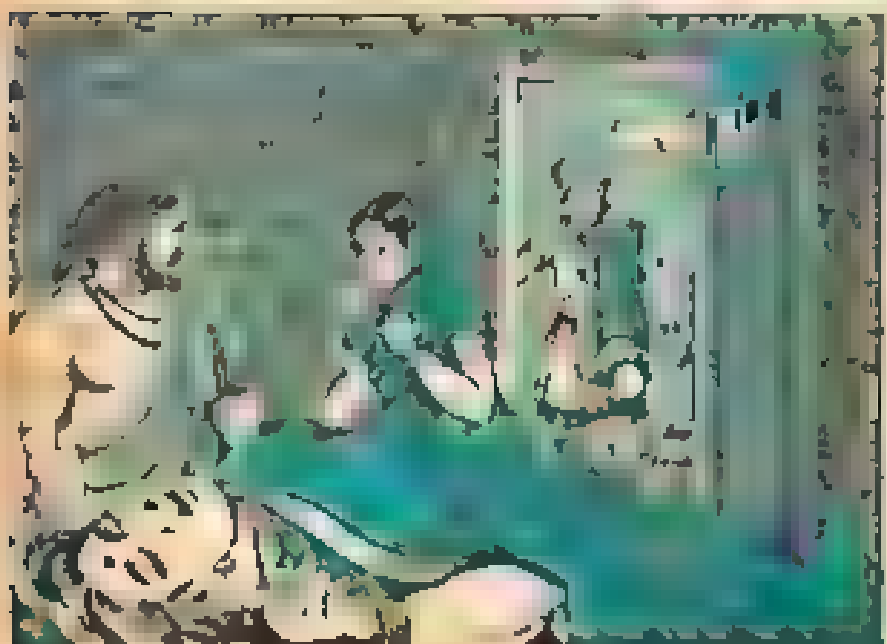

ಇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಚಕನೂ ಅವನ ಪೆಂಡಕಿಯೂ, ಮಗಳೂ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅರ್ಚಕನ ಪೆಂಡಕಿ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಯೆತೋ ಧರ್ಮನಿಗೆ ಸಮಾಜದ ಕಳುಹಿವಳು ಅಂದ ತನಗೆ ತಿಳಿದು ವೆನೆಂದ ಮುನಿಸಿವಾಗಿ ಮೂರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡು

ಯತ್ನೋದ್ಧರಣೆಗಾಗಿ ಕೂಡಲೇ ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯ ರಕ್ಷಣಾ ತಂಡವೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೂನೂರ ಮೀಲಿ ದಂಡೆತ್ತಿ, ಅವರನ್ನು ಘೋರವಾಗಿ ಸೋಲಿಸಿ, ದೊಡ್ಡ ವಿಜಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿದರು.

ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಕಾವಾದಿಪದ್ಯವನ್ನು ಬಂಧ
ಮಾತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಲೂ ಓದೋಡಿ ಬಂದಾ
ದೊ = ೧. ೨. ೩. ೪. ೫. ೬. ೭. ೮. ೯. ೧೦.
ಕವಿತೆಯು ಮುದ್ರಣಮಾಡಿದಾಗ
ಒಮ್ಮೆ, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸುವುದೇನು
ತಪ್ಪನಾಗಬೇಕಾಯಿತು.

**ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೭೮ ಮೇ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ**

Devidas Kasbekar

★

S. Paramasivan

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಮಾತಿ ೧೫ ರೂಳಿಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪಾ ೨೫ ಬಹುಮಾನ
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೋಸ್ಟುಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ವಿಳಾಸ: ಚಂದಮ್ಮನು ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು - ೬೦೦೦೨೬

ಜನನರಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ನೊಂದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಅಲ್ಲೇಕೆ ಬರಿದೋಲ ಬಾರಿಸ್ತೀ?

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಇಲ್ಲಿ ಬಾರಿಸು, ಬಸನ ಆಡಾನು

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಶ್ರೀ ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ,

ತೋಟದೂರು ಗ್ರಾಮ, ಬಸರೀಕಟ್ಟೆ ಪೋಸ್ಟ್, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು, ಕರ್ನಾಟಕ

March 1973 ಮಾಯಾಸರೋವರ

೨೬

[ನರಭಕ್ಷಕರಿಗೆ ಮಾಯಾಸರೋವರೇಶ್ವರನು ದೊರಕಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನರವಾಹರದ ಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧಕನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಮಹರೇತು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಒಡೆಯನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಮೋಡ ಜಲ ವ್ಯಕರಾಕ್ಷನನ್ನು ಗಾಯಪಡಿಸಿದನು. ನರಭಕ್ಷಕರು ಅವರನ್ನು ಹಿನ್ನಲು ಹವಡುವಾಗ, ಎಲ್ಲರೂ ಅವರ ಮೇಲೆ ತರುಗಿದವರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಅಶ್ವೀಕರು ಬಂದರು]

ಅಶ್ವೀಕರ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತೋ, ಕೇಳಿಯೂ ಅಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿದ್ದನೋ ತಿಳಿಯದು. ಅವನು ಕೂಲದ ಮೊನೆಯನ್ನು ಮಾಯಾಸರೋವರೇಶ್ವರನ ಎದೆಗೆ ತಾಗಿಸಿ ಹಿಡಿದ ಕೈಯನ್ನು ಕವರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಮಾಯಾಸರೋವರೇಶ್ವರನು ಫಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತ, "ಇದು ಅನ್ಯಾಯ! ಅಥವಾ! ಯಾರೂ ಮೆಚ್ಚುವಂತಹ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಶತ್ರು ವೈಮರತಿರು ವಾಗ ವೀರನಾದವನಾವನೂ ಕೊಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸ ರಾರ. ಇದು ಹೇಡಿಗೆಳ ಕೆಲಸ! ಬಿಡುಬಿಡು!" ಎಂದು ಗೂಗಿದನು.

"ನಿಜ!" ಎಂದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಶೂಲವನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿ, "ಓಪ್ಪಿದೆ. ನಾನು ಅಂಥವನಲ್ಲ. ವೀರ ರೊಳಗೆ ವೀರಾಧಿವೀರ ನಾನು. ಎಲ್ಲಿ, ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿರಿ ಬೇಗ. ನಿನ್ನ ಬಲದರ್ಪಗಳು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನದೋ ನೋಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು.

ಮಾಯಾಸರೋವರೇಶ್ವರನು ಕತ್ತಿಯ ಹಿಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿ, ತೆಗೆಯಲೋ ಬೇಡವೋ ಎಂಬಂತೆ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತು, ತನ್ನ ಸೇವಕನಾದ ಮಹರೇತು ವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದ ಅಶ್ವೀಕರ ನಾಯಕನು, ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದವರನ್ನು

"ಬಂದ ಮಾಮು"

ಹಿಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ತಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಕುದುರೆಯಿಂದಿಳಿದು
ಕೈ ಬೀಸುತ್ತಾ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಹಾರಿಹಾರಿ
ಮುಂದೆ ಬಂದನು.

ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಕೋಪದಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ,
"ಯಾರು ನೀನು? ನಮ್ಮ ಜಗಳದಲ್ಲಿ ನಿನಗೇನಯ್ಯ
ಕೆಲಸ? ದೂರ ನಡೆ" ಎಂದು ಅಡಚಿದನು.

ಅಶ್ವೀಕರ ನಾಯಕನು ಆ ಅವಿಧೇಯತೆಯು
ಮಾತಿಗೆ ಅವಹೇಳನೆಯಿಂದ ವ್ಯಂಗ್ಯ ನಗುವಿನೊಂದಿಗೆ
ಏನೋ ಹೇಳಲು ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಹಾಗೇ ಸ್ವಲ್ಪ
ನಾದನು ಭಯಂಕರವಾದ ನರವಾಸರವನ್ನೂ, ಜಲ
ಗ್ರಹವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿಗಿಲುಗೊಂಡವನಾಗಿ,
ಮಾತು ಹೊರಡಿಸಿ "ನಾನು ಯಾರು, ಯಾರಿಂದ
ಕಳೆಸಲ್ಪಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವನು ಎಂಬುದನ್ನು ಅಷ್ಟು
ದೂರದಿಂದಲೇ ಹೇಳಿದನಲ್ಲ? ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವೇನು?
ಒಂದುವೇಳೆ ಕಿವಿಗಿಂತ ಸಂಯೋಗವೇನು?" ಎಂದು.
"ನಿನ್ನ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಗಿಚ್ಚರಿಕೆ ಹೆದರಿಕೆ ಬೆದರಿಕೆ

ಕೆಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲ ನಾನಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ನ ಶ
ವಾದ ಈ ಮಾಯಾ ಮಾಗವ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಬಿ
ಡುಕೋಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿರ್ದೆ.
ಕೆಳು ಕೇಳಿದವರು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಎಚ್ಚರಿ
ಕೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡು ಈಗ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.
ಈ ಕತ್ತರ ಕುದುರೆಗಳ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ
ಬಂದಿರುವ ನೀನು ಯಾರು?" ಎಂದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ.

ಅಶ್ವೀಕರ ನಾಯಕನು ಕೂಡಲೇ ಉತ್ತರಕೊಡು
ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯವರೆಗೆ ಪೂ
ಜಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ, "ಆರೆ, ನೀನು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನಲ್ಲವೇ?
ಅದಿನ ಒರಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವತಃನದ ಕಾವಲುಗಾರ
ತಲೆ ಕಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನೊಂದಿಗೆ ನೀ
ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರಬಳಿಗೆ ಬರಲ್ಪ
ಯವ್ವೇ? ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರ ಕಾರ್ಯಾ
ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ನೀನೂ ಹೊರಟವನು ತಾನೆ?
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಓಹೋ! ಈಗ ತಿಳಿಯಿತು ನೀನು
ಯಾರೇಂಬುದು. ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ತಿಳಿಯದು. ನಾ
ಯಾರೇಂಬುದು ನಿನಗೂ ತಿಳಿಯಿತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ
ನೀನು ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲಾ ಸತ್ಯವೆಂದರಾಯಿತಷ್ಟೆ?
ಎಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ.

"ನನ್ನ ಹೆಸರು ವೀರಸೇನನೆಂದು ರಾಜಧಾನಿ
ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಅವಹರಿಪ್ಪಿಟ್ಟ ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜ
ಕುಮಾರ, ಕುಮಾರಿಯರನ್ನು ಕೋರಿಸಲು ನಿನ್ನ
ಯಲ್ಲಿ ಜಯಶೀಲನೆಂಬವನು ಹೊರಟಿದ್ದನಷ್ಟೆ?
ಅವನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ? ಇ್ಯಾರೂ ಒಟ್ಟು
ಹೊರಟಿರಲ್ಲ? ಕಡೆಗೆ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಬೇರೆ
ಯಾದಿರೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವೀರಸೇನ.

"ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದವು. ಈದಿನ ಮಾತ್ರ ಬೇರೆಬೇರೆ
ಯಾದವು ಅವನು ಹಂಸ ರಥದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶ
ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹಾರಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಸದ್ಯ, ಹೆ

ಮಾತಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪಬದಿಗೆ ಸರಿ ಮಹಾ
ವೀರನ ಹಾಗೆ ಜಂಬು ಹೇರಿಕೊಳ್ಳುವ ಭೇರುವಾದ
ಈ ನೀರು ಮನುಷ್ಯನ ಈ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ
ಈಗ ಎಲ್ಲೋ! ಎತ್ತು ಬಿದ್ದ! ಹಾರು ನನ್ನ
ಮೇಲೆ, ಬಾ!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಕೂಲಿ
ವನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿದನು.

"ಇಲ್ಲಿ ವೃಥಾ ರಕ್ತಪಾತವಾಗಿಕೂಡದು. ಅದನ್ನು
ನಾನು ಸಹಿಸಲಾರೆ!" ಎಂದು ವೀರಸೇನನು.
ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದ ಅಶ್ವೀಕರನ್ನು ಮುಂದೆ ಬರಲು
ಪ್ರೇರಿತನು.

ಅಶ್ವೀಕರರು ಕತ್ತಿ/ಗುನಿತ್ತಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ
ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು, ಸುತ್ತಲೂ ಒಮ್ಮೆ
ನೋಡಿ ವೀರಸೇನನೊಂದಿಗೆ, "ನೋಡಿಯ್ಯಾ, ನಮ್ಮ
ಸುತ್ತಲೂ ಅನೇಕ ದಿನಗಳಿಂದ ಉಪವಾಸದಲ್ಲಿ
ಹಸಿದು ಬಾಯಿಬಿಡುವ ಸರಭಕ್ಷಕರಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಕಾದರೆ
ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನೂ, ನಿನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನೂ ಸವಾರ
ರನ್ನೂ, ಅಂಗಾಲಿನಿಂದ ಒರಿಸಿ ಬಿಡಬಲ್ಲೆ. ಹಾಗೆ
ಮಾಡಿದರೂ ರಕ್ತಪಾತವಾಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ ಅದರಿಂದ
ಸಗಭಕ್ಷಕಿಗೆ ಹೊರತು ಬೇರೆಯಾರಿಗೂ ಲಾಭ
ವಾಗದು" ಎಂದನು.

"ಲಾಭನಷ್ಟಕ್ಕೇ ವಿಚಾರ ನನಗೆ ಜೀಡೆ ಮುಖ್ಯ
ಸಂಗತಿ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಕನ
ಕಾಕೆ ಮಹಾರಾಜರು ಬಂದು ತಂಗಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ
ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬೇಕು ಇದು ರಾಜಾಜ್ಞೆ!"
ಎಂದ ವೀರಸೇನ.

ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಕಣ್ಣು ಕಿಂಪು ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು
ನೋಡಿ, "ಇದೇನು ಅಜ್ಞೆಯೋ ಕೋರಿಕೆಯೋ?
ನನ್ನ ಮಾತನ್ನೂ ನೆನಪಿಟ್ಟು ಮಾತಾಡು. ನಾನು
ಈ ಭೂಪ್ರಾಂಶದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವ ಮಹಾಕಾಲ
ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರ ಅಜ್ಞೆಗೂ
ಅಧೀನನಾಗಿರುವವನಲ್ಲ ಗೊತ್ತೇ?" ಎಂದನು

ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ
ಜಲವೃಕ ರಾಕ್ಷಸನು, ಸಾಧಕನಿಗೆ ವೀರಸೇನನ ಮೇಲೆ
ಕೋಪ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಕಲ್ಲಿನ ಗದೆಯನ್ನು
ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಟ್ಟು ಹುರಿಯತೆ
ಓಂದು ಹೊಂಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ
ಸರವಾಸರವೂ ಎದೆ ತಟ್ಟಿ ಕೆರೆದುುತ್ತಾ ಅರಣ್ಯವು
ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಗೊಡುವಂತೆ ಬೊಬ್ಬಿರಿಯಿತು. ಈ
ವಿಕ್ರತಾಕಾರಗಳ ಅಟ್ಟಹಾಸಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ವೀಕರ
ಕುದುರೆಗಳು ಹೆದರಿ ಕುಳಿದುವು. ಒಬ್ಬನ ಕುದುರೆ
ಯಂತೂ, ಹಿಂಗಾಲಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತು, ತನ್ನ
ಮೇಲಿನ ಸವಾರನು ಹಾರಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತರೇ
ದೂರಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಭಯ ಕಂಡಿತನಾದ ವೀರ
ಸೇನನು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನೊಂದಿಗೆ ವಿನಯದಿಂದ,
"ಅಯ್ಯಾ, ಕೋಪಿಸಬಾರದು ನೀವು ಸಹಾ ನನ್ನ
ಹಾಗೆಯೇ ಹಿರಣ್ಯಪುರದ ಪ್ರಜೆಗಳೇ. ಮಹಾರಾಜರ

ದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ಏಕೆ ಬರಬಾರದು? ಅವರೇ ಕರೆ ಕಳುಹಿಸುವಾಗ ಬರಬೇಕಾದುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೇ?" ಎಂದನು ತಲೆಬಾಗಿ.

ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನ ಕೋಪವು ಜರ್ಮನಿ ಇಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಅತ್ಯಾನಂದದಿಂದ ತಲೆ ದೂಗುತ್ತ, "ಈಗ ಹೇರಿದೆಯಲ್ಲ, ಈ ಪದ್ಧತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಯಾರೂ ಮೆಚ್ಚ ಬಲ್ಲರು. ಮಹಾರಾಜರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಈಗತ್ಯವಾಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಒಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲ, ಈ ನರಭಕ್ಷಕರ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನನ್ನೂ, ಸರೋವರದ ದುಷ್ಟರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು ಸರೋವರದವರು ಮಹಾ ಕಳ್ಳರು! ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೂ ತಪ್ಪುಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡುವವರು!" ಎಂದು ಸುತ್ತಲೂ ನಿಂತಿರುವವರನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಮಾಯಾಸರೋವರೇಶ್ವರನೂ, ಮಹರೇಕುಪೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅರ್ಧಯಾ

ದಿಂದ, "ಎಲ್ಲಿ ಆ ದುಷ್ಟರು? ಅರೇ ಮಹಾರಾಜ ವಾಗರೇ ಮಾಡುವಾದರಲ್ಲ! ನೋಡಿದಾ?" ಎಂದನು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕ.

ಈಗ ನರಭಕ್ಷಕರೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇಸಾರಿಗೆ, ಹೊಟ್ಟೆ ನುಚ್ಚುಗುವಂತೆ ನಗತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ನಾಯಕ ಹೆಬ್ಬುರಿಹೆಗ್ಗನೂ, ಮುದಿಪ್ಪುಜಾರಿಯೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನೊಂದಿಗೆ, "ನೀನೂ ಈ ಕುದುರೆಯವನೂ ತೆಗೆದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮೆಲ್ಲಗೆ ದುರಾಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಓಡಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ದೇವರು ನಮಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಆಹಾರ. ನಮಗೆ ಬೇಕಾದವರು ಆದುದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಹಡಿಯಲು ನಮ್ಮವರು ಕೆಲವರೂ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದರು.

"ಯಾರದು ಅರೇ ದೇವರು?" ಎಂದು ಸಾಧಕನು ಕೇಳಲು, ಹೆಬ್ಬುರಿಹೆಗ್ಗ— "ಅಲ್ಲಿ ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಕಾಡವ್ಯಾ ತಾಯಿಯಾಗಿಯೂ, ನಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಾಗ ಕಾಡವ್ವಾ ದೇವನಾಗಿಯೂ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವೆಲ್ಲಾ ದೇವರ ಮೂಲ ಪೂಜಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು" ಎಂದನು.

"ಹೌದೋ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ರೂಪಧರ್ಮ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಯುವ ಮಹಾದೇವರು!" ಎಂದ ವೃದ್ಧಪೂಜಾರಿ

"ಅದೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಕರಾಮತಿ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅವರು ಓಡಿಹೋಗುವಾಗ ನವಗೇರಿ ಹೇರಿಲ್ಲ? ಅವರು ಜೀವದೊಂದಿಗೆ ಸಿಗುವವರೆಗೂ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ನಮ್ಮ ಪೈದಿಗಳು!" ಎಂದು ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಜಲವೈಕರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಜಲವೈಕಾ! ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಹಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕುದುರೇ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಹಗ್ಗದಿಂದ ಕಟ್ಟು" ಎಂದನು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಜಲವೈಕರಾಕ್ಷಸನು ಹೋಗಿ ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಮಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೆಬ್ಬು

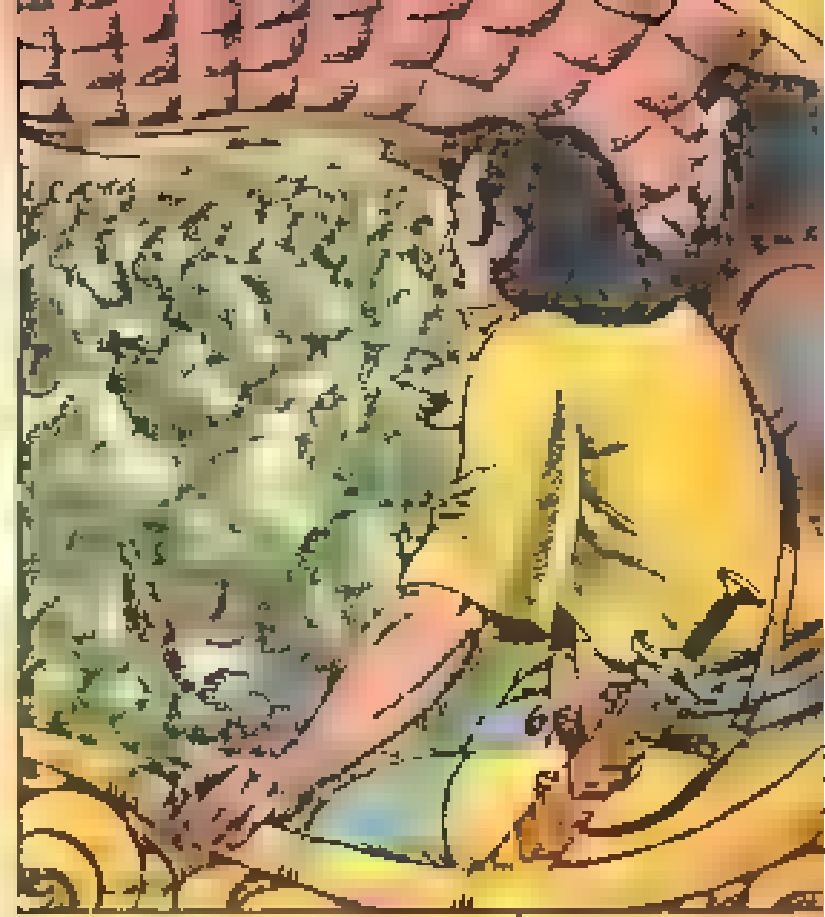

ಹೆಗ್ಗನನ್ನೂ ಮುಂದಿಪ್ಪಾಚಾರಿಯನ್ನೂ ಒಂದೊಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಳಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಕುದುರೆಯ ಕವಾರನ್ನು ಹೆದರಿ ಕಳಗಿಳಿಯುವುದರೊಳಗೇ ಮೊಣಕೈಯಿಂದ ಕಟ್ಟಿ ಬೀಳಿಸಿ, ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಆ ಕುದುರೆಯ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದನು.

ಆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ವೀರಸೇನನೊಂದಿಗೆ, "ಇನ್ನು ನೀನು ಮುಂದೆ ನಡೆ. ಕನಕಾಕ್ಷ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ನೋಡೋಣ" ಎಂದು ನರವಾಸರ ವಾಹನವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದನು. ಆಗ ತಾವೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ, ನಿಂತಿರುವ ನರಭಕ್ಷಕರ ಗುಂಪನ್ನು ನೋಡಿ ಸಾಧನು, "ಎಲವೋ, ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ತಿನ್ನುವ ದುಷ್ಟಮನುಷ್ಯರೇ! ನಿಮ್ಮವರು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಹೋದ ಕರೋಪರದ ವನಿಗಾಗಲಿ, ಅವನ ಒಂಟಿ ಮೊಸಳೆ ಮುಖದ ವನಿಗಾಗಲಿ ಎನಾದರೂ ಹಾನಿ ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ದೊರೆಯನ್ನೂ, ಪೂಜಾರಿ ಮುಂದುವರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಹಾಕಿ. ನಿಮ್ಮನೆಲ್ಲಾ ಕ್ರೂರಮೃಗಗಳ ಹಾಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತೇನೆ ನಿಮ್ಮ ದೇವಕನ್ನೆಲ್ಲಾ ಓಡಿಸಿದಿರುತ್ತೇನೆ. ಜಾಗ್ರತೆ!" ಎಂದು ಶೂಲವನ್ನು ಝಳಿಸುತ್ತಾ ಹೆದರಿಸಿದನು.

ನರಭಕ್ಷಕರು ಒಾಯಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರ ಮುಖವೂ ಅಳುಮೊಗವಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ನಾಯಕನನ್ನೂ ಪೂಜಾರಿಯನ್ನೂ ಅರ್ತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿಗಿಯಲ್ಪಟ್ಟವರು ಕೈಕಾಲು ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಪ್ರಲಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. "ಕಾಡಮ್ಮಾ ತಾಯೇ! ನಮಗಾಗಿ ಮಾನವಾಹಾರಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ತಂದೆಯಲ್ಲಾ!" ಎಂದು ಹೆಬ್ಬುಲಿಹೆಗ್ಗನೂ "ಕಾಡವ್ವಾ ದೇವಾ! ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿಮಾಡು! ಹತಮಾಡು!" ಎಂದು

ಪೂಜಾರಿಯೂ ಅಡಿಗಡೆಗೂ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರು. ವೀರಸೇನನು ಅವರಿಗೆ ಕತ್ತಿ ತೋರಿಸಿ ಹೆದರಿಸುತ್ತ, ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ರಾಜನ ಬಿಡದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದನು. ಅವರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನರವಾಸರದ ಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧಸಾಧಕನು ಜಲವೃಕನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯದ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಹಂಸರಥದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಜಲ ಮತ್ತು ಅವನ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ಅಸ್ಥಿವಾಗಿ ಒಂದು ಹೃದಯದ್ರಾವಣವಾದ ದೃಶ್ಯ ಕಾಣಿಸಿತು. ಯುವತಿಯೊಬ್ಬಳು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಮರಗಳ ಕಾಂಡದ ಸುತ್ತಲೂ ಗಿರಿಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳೆ. ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಓಡಿಸಿ ನೇತಾಡಿ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಳೆ. ಹುಲಿಯೂ ಎರಾಡಿಕೊಂಡು ಅವಳ ಬೆಂಬತ್ತುತ್ತಿತ್ತು.

ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ. "ಅಯ್ಯೋ! ಇಲ್ಲಿ ರಥವನ್ನು ಇಳಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮರಮಟ್ಟುಗಳಿಲ್ಲದ ಮಾರಿ ಪ್ರದೇಶವಿದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಜಯಶೀಲನು ಕೋಪದಿಂದ, "ಎಲೋ, ಮತಿ ಗೆಟ್ಟವನೇ! ನೀನು ರಥವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿಸುವುದರ ರೊಳಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಹುಲಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ತಟ್ಟನೆ ರಥ ಕಳೆ ಹೋಗಲಿ. ನಾನು ಮರದ ಕೊಂಬೆಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತೇನೆ. ಹೇಗಾದರೂ ಅವಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಲೇ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಶ್ರಮವೂ ವ್ಯರ್ಥ!" ಎಂದನು.

ಅಂಗರಕ್ಷಣರು ಹುಡುಗಳ ಕೊರಳಹಗ್ಗವನ್ನು ಕೇ ಗೆಳೆದು ಸೈಗೆ ಮಾಡಿದನು. ಮರಗಳ ಕೊಂಬೆಯ ಕೊಂಬೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಆ ರಥವು ಇಳಿದು ಬಂದಿತು. ಜಯಶೀಲನು ರಥದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿದ ಕೂತಲೇ ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಅದು ಅವನ ಭಾರಕ್ಕೆ ನಿಲುವಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಾರಿಯು ಹುಲಿವತ್ಸು ಬವತ್ಸು ಅಡಿಗಳಷ್ಟತ್ರದಿಂದ ಕೊಂಬೆಯೊಂದಿಗೆ ಅವನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನು.

ಕೊಂಬೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳುವುದರೊಳಗೆ ಜಯಶೀಲನು ಒಂದು ಪರ್ಮಿಹೊಡೆದು ಮೇಗವಾಗಿ ನೆಲ ಮುಟ್ಟಿ. ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮುರಿದುಕೊಳ್ಳಲೇ ರಾಘವದಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡ ನೆಟ್ಟಗೆ ನಿಂತನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಾಂಚನಮಾಲೆಯನ್ನು ಬೇರೊಬ್ಬ ಹುಲಿ ಕೊಂಬೆ ಮುರಿದುಬಿದ್ದ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿತು. ಈ ಸಂಧಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಂಚನಮಾಲೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಝೂ ಕೊಂಬೆಗೆ ಜೋತಾಡಿ ಮೇಲೆ ಹೋಗತೊಡಗಿದಳು ಹುಲಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಭಾರಿಯಾದೊಂದು ಗಾಂಧ್ಯ

ಹಂಸರಥದಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯದೇವನೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ದೇವಶರ್ಮನು ಅರಣ್ಯವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಮೊದಲು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಆ ದೃಶ್ಯ ಕಂಡಿತು. ಅವನು ಭಯಾಶ್ಚರ್ಯಗಳಿಂದ ಸಡುಗಿ, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಜಯಶೀಲನ ತೋಳನ್ನು ಹಿಡಿ ದೆಳೆದು ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಿ, "ನೋಡು ಜಯಶೀಲಾ, ಹುಲಿಯ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಅವಳು. ಅವಳೇ ಕಾಂಚನಮಾಲೆ! ಮಾಯಾಸರೋವರೇಶ್ವರನ ಬಂಟರು ಅವಳರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಕನಕಾಕ್ಷ ಮಹಾರಾಜರ ಕುಮಾರಿ! ಅಯ್ಯೋ! ನೋಡು! ಈಗೇನು ಮಾಡೋಣ!" ಎಂದನು.

ಜಯಶೀಲನು ತಟಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು, ಕೆಳಗೆ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿ, ರಥದ ಸಾಕಡಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಎಲೋ, ರಥವನ್ನು ತಕ್ಷಣ ಕಳಿಸಿ! ಬೇಗಬೇಗ!" ಎಂದು ಅವಸರದಿಂದ ಹೇಳಿದನು. ಸಾರಥಿಯಾದ ಆ ಅಂಗರಕ್ಷಣನು ಬಗ್ಗಿ ಕೆಳಗಿರುವ ವಸ್ತು

ಹಾಕಿ ಮತ್ತು ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿ ಭೇಗನೆ ಮೂದ ಮೇಲೆ
 ಹಿರಿತು ಕತ್ತಿ, ಹಿರಿಯರೂ ವ್ಯವಧಿ ಇಲ್ಲದೆ ಜಯ
 ಹೊರಗೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಲಂಛನ ಆಹುತಿಯೂ ಹಿಂದಿನ
 ಕಾಲಗಳಿರದನ್ನೂ ಓದಿದು ಎಳೆದು ರಭಸದಿಂದ
 ಒಳಗೆ ಒಳಗೊಂಡು, ಒಳಗಿನ ವೇಗಕ್ಕೆ ತಾನೂ ಬಿಡ್ಬದ್ದನು.
 ಕಾಂಚನಮಾಲೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಸರಿಯಾದ ಕೋಪಿಯ
 ಓದಿತ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲಿನ ಆಧಾರ ತಪ್ಪಿತ್ತು.
 ಓದಿದ ಕೋಪಿಯೇ ನೇತಾಡುತ್ತ, ಅವನಾದಿಂದ
 ಕೇಳುವ ದನಿಯಾದ "ಅಯ್ಯಾ! ಸುಮಯಕ್ಕೆ ಒಂದು
 ಹಿರಿಯ ಜಾಯಿಯಿಂದಲೇ ತಪ್ಪಿಬಿದ್ದಿ. ಎಂದೂ
 ಮರೆಯಲಾರೆ ನಮ್ಮನ್ನು!" ಎಂದು ಕೃತಜ್ಞತೆ
 ಹೇಳಿದಳು.

ಜಯಶಾಲಿನ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ
 ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯವಟ್ಟನು ತಾನು ಇದ್ದುಕಾಲ ಒಡಲ
 ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ, ಪ್ರಾಣವಾವಾಗಲಿಂದ
 ಬಂದಾಗ, ಅಂತೂ ಕಡೆಗೆ ಕನಕಾಕ್ಷರಾಜರ ಮಗ
 ಕನ್ನು ರಕ್ತಪಿಡ್ಡು ಕಂಡುಬಿದ್ದಿದ್ದನು ಒದ್ದೇಬಾರಿಗೆ
 ಬಗಿದ ಆದರೆ ಇವಳ ಅಣ್ಣ ಕಾಂಚನವರ್ಮನೆಲ್ಲ?
 ಅವನ ಗತಿ ಏನಾಗಬೇಯೋ! ಅವನೂ ಇವಳೂ
 ಒಮ್ಮೆ ಕಾಲದಿಂದ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಾರೋ?

"ಕನ್ಯಾಮಾಯೇ, ನೀನು ಯಾರೊಬ್ಬರು ನನಗೆ
 ಹೇಳುತ್ತೀಯೆ? ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಕಾಂಚನಮಾಲೆ ನಿನ್ನ
 ಕಂದೆ ಯಾರೊಬ್ಬರು ನನ್ನ ಒಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣ
 ಕಾಂಚನವರ್ಮನೆಲ್ಲವಾನೆ? ಹಂಸರಥದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶ
 ದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ನೀನು ಇಮ್ಮೊಂದು ಸುರಕ್ಷಿತ
 ಆಗಿರುವೆಯೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿರಲಿಲ್ಲ ಹೇಗೆ
 ಬದುಕಿದ ಉಳಿದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಜಯಶಾಲಿ
 ಜಯಶಾಲಿನ ಮಹಾಶೂನ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಕಾಂಚನಮಾಲೆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಿಂದ ನೆಲದ
 ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ನುತ್ತು, ಒಳ್ಳೆಯ ಮೈಕಟ್ಟಿನ ಧೈರ್ಯ
 ಹೀರಿಯಾದ ಯುವಕನ ಕಡೆಗೆ ಮೋಡುತ್ತ, ಇವ

ನಿಗೆ ತನ್ನ ಹೆಸರು ದೆವಿಗಿಲ್ಲವೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯತೀದು.
 ಅಶ್ಚರ್ಯವಡುತ್ತ, ಸಹಜವೆಂಬುದು ಧೃನಿಯಿಂದ,
 "ಅಯ್ಯಾ, ನಾನು ಹಂಸರಥದಿಂದ ಬಿದ್ದವಳು.
 ಆಯುಷ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಷ್ಟ ನೆರೆಯೊ ಮುಳ್ಳಿನ
 ಪುರವಾಗೋ ಬೀಳದೆ ಒಂದು ತೊರೆಯ ನೇರಿಸಲ್ಲಿ
 ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ರಥ
 ದಲ್ಲಿದ್ದ ಸರೋವರೇಶ್ವರನೂ, ಅವನ ಸಾರಥಿಯೂ
 ಬಿದ್ದವರು, ನನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲವೋ ಕಾದಿನೊಳಗೆ
 ಇರಬಹುದು ಅವರು ಬದುಕಿರುವಂತಾಗಲೇದೇ
 ಲೇವಲನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಸುಖವರ
 ನಾದ ಕಾಂಚನವರ್ಮ ರಥದಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ ಮೂವೂ
 ಸರೋವರದ ಫಲಗಡೊಳಗೆ ಸ್ವಾಮಿಯಾಗಿಯೇ
 ಇದ್ದಾನೆ" ಎಂದಳು.

"ಮಾದನಾಗರೋವರೇಶ್ವರನನ್ನು ಕೂರಿತು ಸ್ವಲ್ಪ
 ವಿಷಯ ನನಗೂ ಹೇಳಿ. ಅವನ ಸೇವಕರಾದ
 ಸರ್ಪನಬಿ, ಸರ್ಪಪ್ಪಗಳೂ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸ್ವಾಮಿ

ಮಿನೂ ನನಗೆ ಪರಿಚಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮಾದಾಸರೋ
ವರದಕ್ಷರವು ಇನ್ನೂ ಅಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಬಂಧ
ಮುಕ್ತ ಮಾಡಿ ಕರೆದೊಯ್ಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ
ಹೋಗುವ ದಾರಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದುಷ್ಟೆ?
ಮೊದಲು ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೇ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ
ನನ್ನ ಮಿತ್ರನಾದ ಸಿದ್ಧಸುಧರನನ್ನು ನೋಡಬೇಕು”
ಎಂದನು ಜಯಶೀಲ.

ಕಾಂಚನಮಾಲೆ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಡಲು
ತಯಾರಾದಳು. ಆಗ ಜಯಶೀಲನು ಬೀದಿ ಒಗ್ಗಡ
ವಿಟ್ಟುನಿಂತ ಸೊಂಟ ಮುಂದೆ ಹುಲಿ, ಧಕ್ಕನೆ ತಲೆ
ಯೆತ್ತಿ ಕೋರಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, ಗಾಂಧಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಅವರ ಮೇಲೆ ಹಾರಲು: ನಿಂತು ಧೂಪವೆ
ನೆಲಕ್ಕೇ ಬಿತ್ತು.

“ಎಷ್ಟೇ ಕ್ರೂರಮೃಗವಾದರೂ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ
ನಿರಳಾದವಂತೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ.
ಈಗಲೇ ಅದರ ತಲೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಿ ಬಿಡು
ತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಜಯಶೀಲನು ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು
ಕೊಂಡು ಅದರ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದನು.

“ಇಂತಹ ಭಾರಿ ಹುಲಿಯವ್ವ! ನೀವು ಬರುವುದು
ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಅದರ
ಬಾಯಿಗೆ ಬಿಡ್ಡುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ದೇವರೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು
ಕಳಿಸಿದಂತಿದೆ!” ಎಂದಳು ಕಾಂಚನಮಾಲೆ.

ಅದುವರೆಗೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೆ ಮೊದ್ವದೊಡ್ವ ಪೊದ
ಗಲ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಜಲಗ್ರಾಹಿ ಅನಿಯ ಮೇಲೆ
ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾದಾಸರೋವರ
ಶೃಂಗು. ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಉರುರಿಯ ಮೇಲಿರುವ
ಮಕರಕೇತುವಿನೊಂದಿಗೆ. ಮೆಲ್ಲನೆ ಯಿಂದ “ಈ
ಜಯಶೀಲನು ಬವನನ್ನು ಬಂಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ
ಅವಕಾಶ. ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳು ಕೂಡದು. ತಾವು
ದಾರದ ಉರುಳನ್ನು ಅವನ ಕಂಠಕ್ಕೆ ಬೀಸು
ಬೇಗ!” ಎಂದನು.

“ಕುಹಾಪ್ರಭು! ಈ ಜಯಶೀಲನು ಪುಣ್ಯ
ಸತ್ಯಶಾಲಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ವಿರೋಧವು ಒಳ್ಳೆಯ
ದ್ದವೆಂದು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಅವನ ವಿಷಯದ
ನಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಭವವೆತ್ತಿರುವೆ. ಅವನ
ಯಾವುದೋ ದೈವಿಕ ಶಕ್ತಿಯು ಇರಬಹುದೆಂದ
ನ್ನೆ ಅನುಮಾನ.” ಎಂದು ಮಕರಕೇತು ನಡುಗು
ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ.

“ಛೇ! ಹೇಡಿಹಬಗ! ತಾ ಇತ್ತ!” ಎಂದು
ಮಾದಾಸರೋವರೇಶ್ವರನು ಮಕರಕೇತುವಿನ
ತೋಳಿನಲ್ಲೆವ್ವ ಹಗ್ಗದ ಸುರುಳಿಯನ್ನು ಎಳೆ
ಕೊಂಡು, ಅದರ ಉರುಳನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು
ಸಾರಿ ಗಿರಿಗಿರಿ ತಿರುಗಿಸಿ, ಜಯಶೀಲನ ಕಂಠದ ಕಡೆ
ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಬೀಸಿದನು. (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

Apr. May 1978

ವಿರಹನುಮನ

ಅಯೋಧ್ಯಾ ನಗರದ ರಾಜಧಾನದ ಸಭಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ರಾಮನು ಮಂತ್ರಿ ಸಾಮಂತಾದಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಭೆ ನಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಗ ಒಲ್ಲರಿಗೂ ಅಶ್ವರ್ಯವಾಗುವಂತೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಮಹರ್ಷಿ ದಿರುಗಾಳಿಯ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಸಭೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿ, ರಾಮನ ಸ್ವಾಗತ ಮರ್ಯಾದೆಗಳೊಂದಿಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ, "ರಾಜಾಚಾರ್ಯ! ಕಾಶೀಪುರದ ರಾಜ ಯದ್ರಾತಿ ಗರ್ವದಿಂದ ಅಂಧನಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನ ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಆ ರಾಜಾಧಿಪತಿಯನ್ನು ನೀನು ಕೂಡಲೇ ಹತ ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕು. ಇದು ನಿನ್ನ ಗುರುವಿನ ಆಜ್ಞೆ ಎಂದು ತಿಳಿ ನಂಬಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಮನ ಸಮ್ಮತಿಗೂ ಕಾದಿರದೆ ಒಂದ ವೇಗದಲ್ಲೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಏನೋ ದೊಡ್ಡ ಅನಾಹುತದ ಸೂಚನೆಯಾಗಿತ್ತು, ಅದು.

ರಾಮನೂ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೂ ಎದ್ದು ನಿಂತವರು ಸ್ವಲ್ಪರಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಆಚ್ಛಾಧ್ಯಪತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಯದ್ರಾತಿ ರಾಮನ ಮೇಲೆ ವಿನಯವಿಧೇಯತೆಗಳಿಂದಿರುವವನು, ಕಾಶೀರಾಜ್ಯದವನು ಧರ್ಮತತ್ವದಂತೆ ಪರಿಪಾಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಾಮಂತರಾಜ.

ಅಂಧವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಎಲ್ಲ ಮಿತ್ರನ ಆಜ್ಞೆ, ಅವನಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮೀರಲು ರಾಮನಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಯಾಗರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಬಾಲಕರಾದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದು, ರಾಮನಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ದಿವ್ಯಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿ, ಒಲ ಅತಿಬಲ ಮೊದಲಾದ ವಿಶ್ವಗಳನ್ನು ಪ್ರಸಾದಿಸಿದ ಗುರುವೇವ. ಅಂತಹ ಗುರುವಿನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮೀರುವಂತಿಲ್ಲ. ಅತ್ತ ಪ್ರಜಾಪುರುಷನಾಗಿ, ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ, ಧರ್ಮನಿರತನಾಗಿರುವ ಯದ್ರಾತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಒಗೆ ಹೇಗೆ? ಮಹಾ ಗುರುವಾದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಇಂತಹ ಧರ್ಮಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ರಾಮನು ಸಭೆಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಂತರಂಗಿಕ ಮಂದಿ

ನೀವಲೆ ಯಯಾತಿ ಆ ವ್ಯುಗಗಳ ಬೆಲೆಗಾಗಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಆಗ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಆ ದೇವಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೇಟೆಯ ಸಂಕಲ್ಪದಲ್ಲಿದ್ದ ವೇಗವಾಗಿ ರಥದ ಮೇಲೆ ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಶೀರಾಜನು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಆಗಮನವನ್ನು ಗುರುತು ಓಡಿಯದೆ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಿ, ಅವನ ಓಡಿಯಾದರೇ ರಥವನ್ನು ಹೊಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದ್ದನು.

ಆದು ಅವನು ತನಗೆ ತೋರಿಸಿದ ಘೋರವಾಹನ ಅವಮಾನವೆಂದು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಭಾವಿಸಿ, "ರಥದಿಂದಿಳಿದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಂದ ಕುಳಿವಿಚಾರಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದ ರಾಜನು, ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ಅಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಪರಾಘವಿಸಿದ್ದಾ! ಈ ಯಯಾತಿ ಯನ್ನು ಅಂತ್ಯಗೊಳಿಸದೇ ಹೋದರೆ ನಾನು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೇ ಅಲ್ಲ!" ಎಂದು ಮೂಗಿನ ತುದಿಯ ಕೋಪದಿಂದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ, ಸರಸನೆ ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ಮಾರರು ತಂದ ವತುಮಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಯಾತಿ ಮಹಾ ಭೀತಿಯಿಂದ ತತ್ತರಿಸಿದನು ಯದಗಾತಿದ. ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರು ಯಶೋಧರೆ ಈ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಜಂದ್ರೂಗದನೆಂಬ ಮಗಳೂ ಚಂದ್ರಮುಖೆಯೆಂಬ ಮಗಳೂ ಇದ್ದರು. ಆ ಕುಟುಂಬದವರೆಲ್ಲಾ ರಾಮನ ಮೇಲೆ ಕುಂಬಾ ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಒಂದೇ ಒಗೆಯ ಶೋಕಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದರು ರಾಮನೇ ಕೊಲ್ಲುವನಾದರೆ ಕಾಯುವರಾರು? ದಶದಿಶ ಗಳಲ್ಲೆಯೂ ಯಮನೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು ಅವರಿಗೆ. ರಾಮನಿಗೆ ಎಂದಾವನಿ ಯಾರಲ್ಲ ಶರಣಾಗು ಹೊಂದುವುದು?

ಮೂರ್ಛೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಯಯಾತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ತನ್ನಂತೆ ಮೂರ್ಛೆ ಕೆಳದು, "ರಾಮಾ, ನಿನಗೇ ಶರಣಾಗತನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ನಿರಪರಾಧ

ಯೆ ಸುಮಂತನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, "ಸುಮಂತಾ, ಇದುವನ್ನು ಅಂತರಂಗಿಕ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಸಮಸ್ಯೆ. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಗುರುವಾಚ್ಛೆ ಮೀರಲಾರೆ. ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಹೋಗಿ ಬಯೋತಿಯನ್ನು ವಧಿಸಿ ಒರುವುದೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ದ್ವಂದ್ವಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಒಗೆಯ ಪ್ರಜೆಗಳ ಪ್ರಾಣಹಾನಿಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಮನು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲೆಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾನೆಂದೂ ಯಯಾತಿಗೆ ಸವಾಜಾರ ಕಳುಹಿಸಬಿಡು" ಎಂದು ಸ್ಥಿರಪಿತ್ತದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಏನೆಂದರೆ, ಕಾಶೀ ನಗರವನ್ನು ಮರಿಸುವ ಯಯಾತಿಯೊಂದಿಗೆ ಗ್ರಾಮಗಳ ಪ್ರಜೆಗಳು ಬಂದು, ಅರಣ್ಯದಿಂದ ಆನೆಗಳ ಮಂದೆಯೂ, ಇತರ ಕಾಡು ವ್ಯುಗಗಳೂ ಬಂದು, ತಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅವಾರ ಕಷ್ಟ ಸಜ್ಜೆಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡು ತ್ತವೆಂದೂ ಮೊರೆಯುತ್ತಿಕೊಂಡರು.

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ನಾನು ನಿನ್ನ ರಯವನ್ನೇ ನಂಬಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ನಾನೇ
ಪ್ರತಿರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ
ಕೊಲ್ಲುವುದಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೊಂದುಬಿಡಲಿ. ಇಲ್ಲಿಯ
ವರೆಗೆ ಬರುವ ಶ್ರಮವೇಕೆ ರಾಮನಿಗೆ?" ಎಂದು
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಎದ್ದನು.

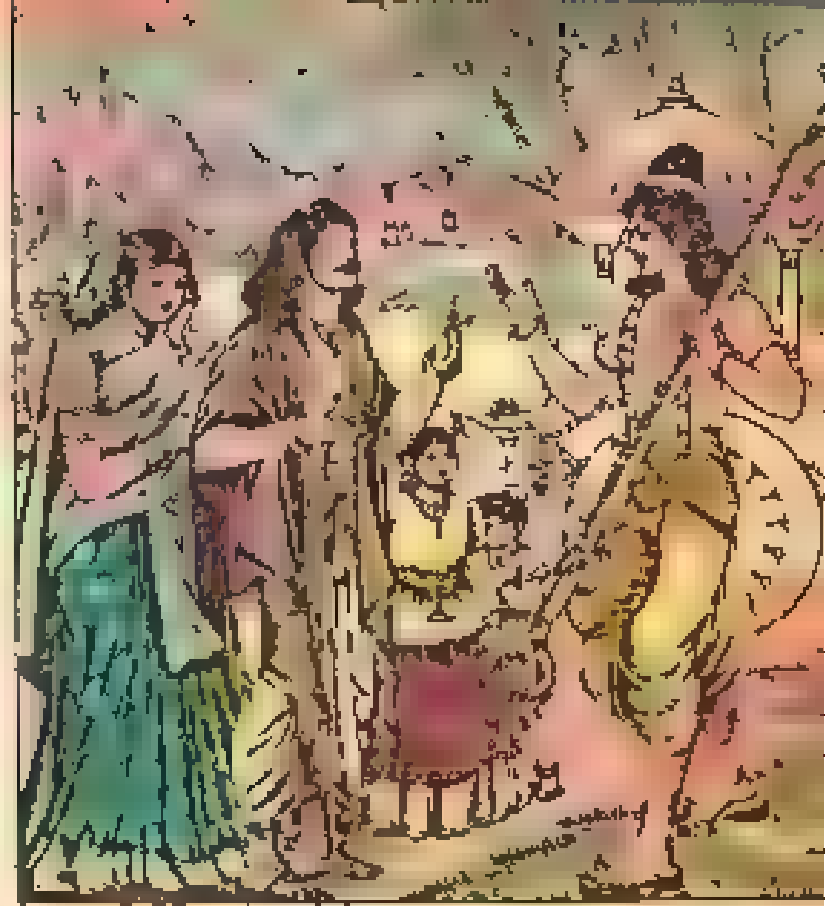
ಯಯಾತಿ ರಾಜನು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದೊಂದಿಗೆ
ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದನು. ಸ್ವಲ್ಪ
ದೂರ ಹೋಗುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಾರದನು
ಅವರಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಬಂದನು.

ಯಯಾತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಾರದನು ಭಕ್ತನೆ
ನಗುತ್ತ, "ಎನೂ ತಿಳಿಯದ ಯಯಾತಿ ರಾಜಾ,
ಗುಡ್ಡವಂತ ಬೀಳುವ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ
ನಿನ್ನ ವಿವೇಕ ಪುಣ್ಯ ತಂದಹಾಗಿದೆ. ಒಂದೇ ಬಾಣ,
ಒಂದೇ ಮಾತು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಹೆಸರಾದ ರಾಮನು
ನಿನ್ನನ್ನು ವಧಿಸುವುದು ನಿಜ. ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾರುವ
ಶಲಭವಂತೆ ನೀನಾಗಿ ರಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವ
ದೆಂದರೇನಿದು? ಅರೋಚಿಸುತ್ತಾ ಸಮಯ ಹಾಳು
ಮಾಡಬೇಡ ನನ್ನ ದಿವ್ಯ ಸೂಚನೆ ಕೇಳಿ ಅಂಜನಾ
ದೇವಿಯು ಅಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಈ ಕ್ಷಣವೇ ಹೊರಡು. ಅವ
ಳಿಂದ ಅಭಯದಾನ ಪಡೆ. ಹನುಮಂತನು ಅವಳ
ಕುಮಾರನೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆತೆಯಾ? ಅಲ್ಲಿಯೇ
ಇದ್ದಾನೆ, ನಿನ್ನ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಯಯಾತಿಗೆ ನಾರದನ ಮಾತು ನಂಬಿಗೆ
ಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು ಅಲ್ಲಿಂದ ನೀತಿ ಕಾಲಲ್ಲೇ
ಅಂಜನಾದೇವಿಯು ಅಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅಶ್ರಮ
ದಲ್ಲಿ ಅಂಜನಾದೇವಿ ಆಗಲೇ ಧ್ಯಾನ ಮುಗಿಸಿ
ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು.

"ಶರಣಾಗತನಾದ ದೀನನು! ರಕ್ಷಿಸು ಅಮ್ಮಾ!
ಅಭಯದಾನ! ಅಭಯದಾನ!" ಎಂಬ ಅರ್ಹ
ನಾದವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಂಜನಾದೇವಿ ಈಚೆಗೆ ಬಾಧಂ
ಕ್ಕೆ ಬೋಡಿಸಿ ಪ್ರಾಣ ಛೇದಿಯಿಂದ ಕಂಪಿಸುತ್ತಾ

ಚಂದಮಾಮ

ಏತಿರುವ ಯಯಾತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಳು. "ಹೆದರಿ
ಬೇಡವವ್ವಾ! ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಕುಮಾರ ಹನುಮಂತನ
ಮೇಲೆ ಆಗಿ ಹಾಕಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೆ ಯಾವ
ಅವತ್ಯು ಬರಲು ಬಿಡಲಾರೆ! ಏನಾಯಿತು
ಹೇಳು" ಎಂದು ಅಂಜನಾದೇವಿ ಯಯಾತಿಗೆ
ಅಭಯವಚನ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಆಗಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹನುಮಂತನು ಗಂಭೀರವಾದನ
ಪರ್ವತದಿಂದ ಬಂದನು. ಯಯಾತಿ ಆ ತಾಯಿ ಮಗ
ಇಬ್ಬರಿಗೂ ದಂಡಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ, "ನನ್ನ ಹೆಸರು
ಯಯಾತಿ ಕಾಶಿದೇಶದ ರಾಜ ರಾಮನ ಸಾಮಂತ
ವಾದ ನಾನು ರಾಮನ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳ
ವನು. ಈಗ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವವರು
ನಿಮ್ಮ ಹೊರತು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಲ್ಲ." ಎಂದು ಪದ
ರುತ್ತಾ ಹೇಳಿದನು.

ಹನುಮಂತನು ಯಯಾತಿಯ ಭಾಷೆ ಹಿಡಿದು
ಎಬ್ಬಿಸಿ, "ಓ ರಾಜನೇ, ಈಗಾಗಲೇ ನನ್ನ ಅಮ್ಮಾ

೫೩

ನನಗೆ ಅಭಯ ಕೊಟ್ಟಳು? ಇನ್ನೂ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುವೆ ಎತಕ್ಕೆ? ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ನಡೆಸುವೆನೆಂದು ನಾನೂ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳು ತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಅಯ್ಯೋ! ಅಜನೇಯಾ! ಏನೆಂದು ಹೇಳಲಿ? ಐದುಚಂದ್ರನು ನನ್ನನ್ನು ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಕೊಲ್ಲುವೆ ನೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಪ್ಪೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಸಮಯ ಕುಂದರ್ಭ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು ಯಯಾತಿ.

ಹನುಮಂತನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಶ್ಚಲನಾಗಿವೆ ಕೇಳಿ ದನು. ಅಜನೇಯಾ ದೂಡ್ಡ ಚಿಂತೆಯಿಂದ. "ಎಂತಹ ತಪ್ಪಾಗಿ ಹೋಯಿತು! ನಾನು ದುಡುಕಿ ಅಭಯ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆಲ್ಲ! ಈಗೀಗು ಡಾಂ?" ಎಂದು ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಹನುಮಂತನು ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಮ್ಮಾ, ಒಂದೇ ದಾರಿ.

ಇನ್ನು ಚಿಂತೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ದುಡುಕಿನುಚ್ಚೆಯಿಂದಲೇ ನೀನು ದುಡುಕಿ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆ. ಅದು ಹಾಗೆಯೇ ಆರ್ತರನ್ನು ರಕ್ಷಿ ಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ದೂಡ್ಡ ಭರ್ಮ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ನಾನು ಜೀವದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಈ ಯಯಾತಿಯ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಯಾವ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲ ಅಡುದುಗಲಿ!" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಯಯಾತಿಗೆ ಹನುಮಂತನು ಅಭಯಪ್ರದಾನ ಮಾಡಿದ ಸಂಗತಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅಯೋಧ್ಯೆಗೂ ಹೋಗಿ ಸೇರಿತು ರಾವಣ ಕಿವಿಗೂ ಈ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿತು. ಸೀತೆಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ಸೀತಾದೇವಿ ಅಂತಃಪುರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರು ತ್ತಿರುವಾಗ, ಯಶೋಧರ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಂತಳು. ಯಶೋಧರ ಸೀತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಮ್ಮಾ, ರಕ್ಷಿಸು. ಭಕ್ತಿ ಕೊಡಿಸು. ನನಗೆ ಪತಿ ಭಕ್ತಿ ಕೊಡಿಸಮ್ಮಾ!" ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರಿರಿಸುತ್ತ ಆರ್ತವಾಗಿ ಬೇಡಿದಳು.

ಸೀತೆ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಧೈರ್ಯವಾಗಿರಮ್ಮಾ ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಅಜನಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹನುಮಂತನ ಹತ್ತಿರ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರುವನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನು ಯಾವ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಯು. ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಜತೆ ಯಡ್ಡಿದ್ದುಬಿಡಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲೆ ಅವರಿಗೆ ಸಕಲ ಮರ್ಯಾದೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಇರಲು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಸಿದಳು. ಆ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸೀತೆಯೊಂದಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸರಿಗೆಯುವಾ ಯಿತು. ಅಂತಹ ಮಕ್ಕಳು ತುಂಬಾ ಇಬ್ಬರೆ ಒಳ್ಳೆ ಯಾದಿತ್ತೆಂದು ಸೀತೆಯ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೊಂದು ಸಂತಾನವಾಂಛೆಯೂ ಅಂಕುರಿಸಿತು.

ರಾಮನು ಧನುರ್ಬಾಣಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಯಯಾತಿ ಯನ್ನು ವಧಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಪಾದಚಾರಿಯಾಗಿಯೇ ಹೊರಟನು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಮೂವರು ತಮ್ಮಂದಿರೂ, ಮಂತ್ರಿ ಪರಿವಾರದವರೂ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ರಾಮನ ಹೊರತು ಉಳಿದವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂಂದು ಆಯುಧವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅಂಜನಾದೇವಿಯ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ರಾಮನನ್ನೇ ಇದಿರು ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಹನುಮಂತನು, ರಾಮನು ಬಳಗ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಸ್ವಾಗತ ವಚನ ಹೇಳುತ್ತ ಅಂಜಲಿಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಹೂಗಳನ್ನು ನಮಸ್ಕಾರಪೂರ್ವಕ ರಾಮನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿ ವೀರಮಂದನ ಮಾಡಿ ನಿಂತನು.

ಅನಂತರ ಹನುಮಂತನು ರಾಮನ ಪಾದಗಳ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಯಿಟ್ಟು ಕೈ ಮುಗಿದು, "ರಾಮಾ, ಯಯಾತಿಯ ಮೇಲೆ ಅನುಗ್ರಹ ತೋರಿಸು. ಅವನು ನಿರಪರಾಧಿ. ಬಲಹೀನನಾದವನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ವಧಿಸುವುದು ನಿಷ್ಕಂಠವನಿಗೆ ತರವಿಲ್ಲ. ಅದು ಹತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮಾನವೆಂದು ಲೋಕವು ನಿಂದಿಸಲಾರದೇ? ಅವನ ಪಕ್ಷವಾಗಿ ನಾನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ದಯಮಾಡಿ ಕ್ಷಮಿಸು. ಕಾಪಾಡು!" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ರಾಮನು ಕೋಪದಿಂದ, "ಓಹೋ! ನನಗೇ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುವಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದೆಯೇನು?" ಎಂದು ಹನುಮಂತನನ್ನು ಪಾದದಿಂದ ಒದೆದನು. ರಾಮನ ಪಾದದ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಹನುಮಂತನು ಪರವಶನಾಗಿ, "ಅಹಾ! ಯಾವ ಪಾದವು ತಾಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಂಡೆಗಲ್ಲಿಗೆ ಶಾವಿಮೋಚನೆಯಾಗಿ, ಅಹಲೈಗೆ ಪವಿತ್ರತೆ ಬಂದಿತೋ, ಅಂತಹ ನಿನ್ನ ಪಾದ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ನನ್ನ ಶರೀರ ಧನ್ಯತೆ ಪಡೆಯತು. ಇಂತಹ ಧನ್ಯತೆ ಈವರೆಗೂ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ ಯಯಾತಿ ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯವಾಗಿರಲಿ! ನನ್ನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಈಗ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿ ಬರುವುದನ್ನು

ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು. ಅವನು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನಿಂದ ರಾಮನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು, "ಎಲವೋ ವಾಸರಾ! ಇಂತಹ ಹೂಗಳಿಗೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಯಯಾತಿಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬಿಡು. ವೀರನಂತೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ದ್ವಂದ್ವಕ್ಕೆ ಬರಲಿ. ಗುರುವಾಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂದೇ ಬಂದವನು ನಾನು! ಬದಿಗೆ ಸರಿ. ನನ್ನನ್ನು ತಡೆಯುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡಬೇಡ." ಎಂದನು.

"ರಾಮಾ, ನಿನ್ನ ಗುರುವಿನ ಆಜ್ಞೆ ಎಷ್ಟು ಅನ್ಯಾಯವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ, ಒಬ್ಬ ಸಾಧುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆಯಲ್ಲಾ? ನನ್ನ ಕಾಯಯ ಮಾತನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಯಯಾತಿಗೆ ರಕ್ಷೆಯಾಗಿ ನಾನು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು ಆಮೇಲೆ ನೀನು ಬಂದ ಕೆಲಸ ನೋಡಿಕೋ" ಎಂದು ಹನುಮಂತನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಹನುಮಂತನ ಶರೀರವು ಬೆಳೆಯ

ಕೊಡಗಿತು, ಜಗದಗಿಸುವ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಚಿಮ್ಮಿ ಕೊಡಗಿತು ಅವನ ಶರೀರ.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮನು, "ಓಹೋ! ಇಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನವನಾದೆಯಾ? ಏನೋ ಒಬ್ಬ ವಾನರನೆಂದು ಕೊಂಡೆನೇ ಹೊರತು, ನನ್ನನ್ನು ಇರಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತಹ ವೀರನಾಗುವೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಅವ ಹೇಳನ ಮಾಡಿದನು.

"ರಾಮಾ! ಅದೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯ ಬಾದದ ಮಹಿಮೆಯೇ ಎಂದು ಈಗತಾನೇ ಹೇಳಿದನಲ್ಲ?" ಎಂದನು ಹನುಮಂತ.

ರಾಮನು ಧನುಸ್ಸನ್ನೆತ್ತಿ ಬಾಣವನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದನು. ಹನುಮಂತನು ಬೃಹದಾಕಾರನಾಗಿ ನಿಂತು ತನ್ನ ಬಾಲದನ್ನು ಗಿರಗಿರನೆ ತಿರುಗಿಸತೊಡಗಿದನು. ರಾಮನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ಅಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹನುಮಂತನು ತನ್ನ ಬಾಲದ ರೆಫಸದಲ್ಲೇ ತಡೆದು ಅವೆಲ್ಲಾ ಅಡ್ಡಡ್ಡ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿ ದೀಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪದಾಂಗಗಳನ್ನಿಡುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಯಾತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಬದಲಾ ಹನುಮಂತನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆಯೇ ರಾಮ?

ರಾಮನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ಒಂದೊಂದು ಅಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ಹನುಮಂತನು ಶರೀರವನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತ, ವಿಶ್ವರೂಪನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಮನು ಹನುಮಂತನ ಕಂಠಕ್ಕೆ ಬಾಣದ ಗುರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, ನಡುನೆತ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅಕಾಶಕ್ಕೆ ಗುರಿಹಿಡಿಯುವ ಸ್ಥಿತಿಗೇ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಹನುಮಂತನು ತಟ್ಟನೆ ವೀರಾಸನ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತು, "ರಾಮಾ, ನಿನಗೆ ಕುತ್ತಿಗೆ ನೋವು ಬಂದರೆ ಸಹಿಸಲಾರೆ. ಈಗ ನಿನ್ನ ಗುರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊರಳಿದ ನೋಡು" ಎಂದನು.

ರಾಮನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಮಹೋಗ್ರನಾಗಿ, "ಎಲೋ ಗರ್ವಿಷ್ಠ ಹನುಮಾ! ಇದೇ ಕೊನೆಯ ಬಾಣ! ನಿನ್ನ ಎದೆಗೇ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಪ್ರಯೋಗಿಸುತ್ತೇನೆ! ಇದರಿಂದ ನಿನ್ನದೂ ನನ್ನದೂ ಕೆಲಸ ಎಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ." ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅರ್ಧ ಚಂದ್ರಾಕೃತಿಯ ರಾಮಬಾಣವನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಿಲ್ಲಿಗೆ ಸಂಧಿಸಿದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಓಡೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು "ರಾಮಾ! ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಸು! ಹನುಮಂತನೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗು! ಯಯಾತಿ ನಿನ್ನ ದಾಸನ ತಾಯಿಯಾದ ಅಬಲೆಯ ಮುಂದೆ ಶರಣಾಗತನಾದಾಗಲೇ ಸತ್ತಹಾಗಾದನು! ನನ್ನ ಕೋಪವೂ ದುಡುಕಿಗೇ ಕಾರಣವಾಯಿತೆಂದು ಕೋರುತ್ತದೆ. ಅವನ ಅವರಾಧವು ಕ್ಷಮಿಸ ತಕ್ಕಂತಹುದೇ! ನಾನು ನಿಲ್ಲಿಸು!" ಎಂದನು.

ರಾಮನು ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಾ, "ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಗುರುದೇವಾ! ನಾನು ಹೊಡಿದ ಅಸ್ತ್ರ ಹಾಗೆ ನಿಂತಿದೆ. ಅದು ಪ್ರಯೋಗವಾಗಲೇ ಬೇಕು. ತಡೆಯ ಬೇಡಿ!" ಎಂದನು.

“ಹನುಮಾ ! ಎಚ್ಚರ ! ವೃಥಾ ಸಾಯಬೇಡ. ಈಗಲಾದರೂ ನಿನ್ನ ಆಹಂಕಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಯಯಾತಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡು. ನಿಜವಾದ ರಾಮನ ಬಂಟಿನೆಂದು ಹೆಸರುವಡೆ !” ಎಂದನು ರಾಮ ಬಿಲ್ಲಿನ ನಾಗಾನ್ನು ಎಳೆಯುತ್ತ.

ಹನುಮಂತನು ಸ್ಫುರತಿತ್ತದಿಂದ, “ಆಗಲೂ ಈಗಲೂ ನಾನು ರಾಮನ ಬಂಟನೇ. ಶರಣಾಗತ ನನ್ನು ಕಾವಾಡದೆ ಆರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವವನು ನಿನ್ನ ಬಂಟಿನಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದು ನಿನಗೇ ಅವಮಾನ. ಬೇಗನೇ ನಿನ್ನ ಬಾಣವನ್ನು ಬಿಡು. ಹೃದಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಬಾಣವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ !” ಎಂದು ತನ್ನ ಎದೆಯನ್ನು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದ ಒತ್ತಿ ಸೀಳಿ ಅಸ್ತವ ಗುರಿಗೆ ನೇರಾಗಿ ಒಡ್ಡಿ ಹಿಡಿದನು. ರಾಮನು ಕೈಬಿಟ್ಟು ಬಾಣವು ಅವನ ಗುಂಡಿಗೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಅದೃಶ್ಯವಾಯಿತು. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹನುಮಂತನ ಗುಂಡಿಗೆ ದೇದೀಪ್ಯಮಾನವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾ ಆದರೊಳಗೆ ರಾಮನ ಪ್ರತಿರೋಧವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೋಚರಿಸಿತು. ಈ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ನೋಡಿದವರು ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತರಾದರು.

ರಾಮನು ಧನುಸ್ಸನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ “ಹನುಮಾ ! ನೀನು ಆಜೇಯನವ್ಯಾ, ಪಾನೇ ಸೂತುಹೋದನು” ಎಂದನು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಕೂಡಲೇ “ಇಲ್ಲ

ರಾಮಾ ! ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನೀನು ಹೋದಾಡಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಜಯಾಪಜಯದ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು.

“ನಿಜ ನಿಜ !” ಎಂದು ಆಕಾಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅಶರೀರವಾಣಿ ಮೊಳಗಿತು.

ಆಗ ಹನುಮಂತನು ಗುಂಡಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಹಿಡಿದ ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೂಡಲೇ ಗುಂಡಿಗೆಯ ಛಾಪ್ರಕಾಶ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು. “ರಾಮಾ ! ಇದರಲ್ಲಿ ಜಯಾಪಜಯಗಳು ಯಾರದೂ ಅಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಅಸ್ತವನ್ನು ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿರುವ ನೀನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ. ಆದು ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ರೀನವಾಯಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರಕಾಶವಿನ್ನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು ಹನುಮಂತ ತಲೆಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಹನುಮಂತನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತ, “ಹನುಮಂತಾ, ಶರಣಾಗತ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ರಾಮಸಂತಹನೊಂದಿಗೆ ಎದೆಯೊಡ್ಡಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾವಾಲನೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ ಈಗ ನಿಜವಾದ ವೀರನಾದೆ. ವೀರಹನುಮಾನ್ ಎಂಬ ಸಾರ್ಥಕನಾಮ ನಿನ್ನದಾಯಿತು” ಎಂದು ಮುಕ್ತಕಂಠದಿಂದ ಹೊಗಳಿದನು.

ಅನಂತರ ಹನುಮಂತನು ಸೀತಾರಾಮರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಗಂಧಮಾದನ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಕುಳಿತನು.

